ولسمشر ما وژلی   ارش ننګيال

له درز سره د ښځو او ماشومانو کريغې اسمان ته پورته شوې، ټولو انګړ ته منډې کړې، له بل درز سره کاڼي او لرګي د کوټې په ښيښو را وورېدل، ورپسې داسې ډزې جوړې شوې چې ټول انګړ کې سپينه رڼا شوه، په خونو کې لمبې تاوېدې او زه هک حيران په ځای کې ناست وم، داسې لکه دا هرڅه چې په خوب کې وينم، همدا چې ډزې غلې شوې، د ځګېروېو غږونه پورته شول، د ماشوم ځوی چغې مې ترغوږونو شوې، چې پلار، پلار ناري يې وهلې، خونې نه مې دباندې منډه کړه، چې نا څاپه مې د بهرنيو پوځيانو چيغې او شور ترغوږ شو، له چيغو سره په ما زربې شروع شوې. له ډزو سره مې ځان ببرته شاته ګوزار کړ، پوه شوم چې بهرني عسکر کور ته راغلي دي، په وجود کې مې څوځايه د سخت درد احساس کاوه، اوږې ته مې پام شو، لکه چينه وينې ترې راخوټېدې، سترګې مې پټې، پټې کېدلې، بهرني عسکر مې شاوخوا ولاړ وو، خو ډېرتت راته ښکارېدل، ما وې چې وروستۍ سلګۍ مې دي، په زړه کې مې کلمه وويله او په سترګو مې تياره زوروره شوه.

===

زړه کې لږ،لږ بېدار وم، په ځان پوی شوم چې لا ژوندی يم، د سترګو پرانستلو کوښښ مې وکړ، سترګې مې يوڅه درنې وې، خو و غړېدې، په رښتيا هم ژوندی وم، لکه د ټانګې اس ټوک، ټوک وم او په سپينو بنداژونو ترل شوی وم..شا په تخته چپرکټ کې پروت وم په اړخ نه شوم اووښتی، شاوخوا مې وکتل څوک نه ښکارېدل. د پاڅېدو کوښښ مې وکړ، خو توان يې راکې نه و.د تېرې شپې يادونه مې سترګو، سترګو ته کېدل، زامن، لوڼې، مور، پلار، مېرمن او خور، ټول مې زړه کې و ګرځېدل، زه چېرته يم! چار راوستی يم، ولې؟ددې پوښتنو ځوابونه مې اورېدل غوښتل، په مخ مې اوښکې روانې شوې، د پاکولو لپاره مې لاس پورته کول غوښتل، خو دم پکې نه ؤ، له دې سره دوه نظامي بهرني ځوانان خونې ته راننوتل، زما په بيداری [illegible] ته وکتل او مسک شول، [illegible] يې رامخکې [illegible] و، زما په زړه کې پرو[illegible] پښو [illegible] وتمې [illegible] کښ، [illegible] غه [illegible] ريزي څه ويل خو زه يې په خبرو پوه نه شوم، ما ورته په خپله ژبه وويل چې ستا په خبرو نه

Ketabton.com

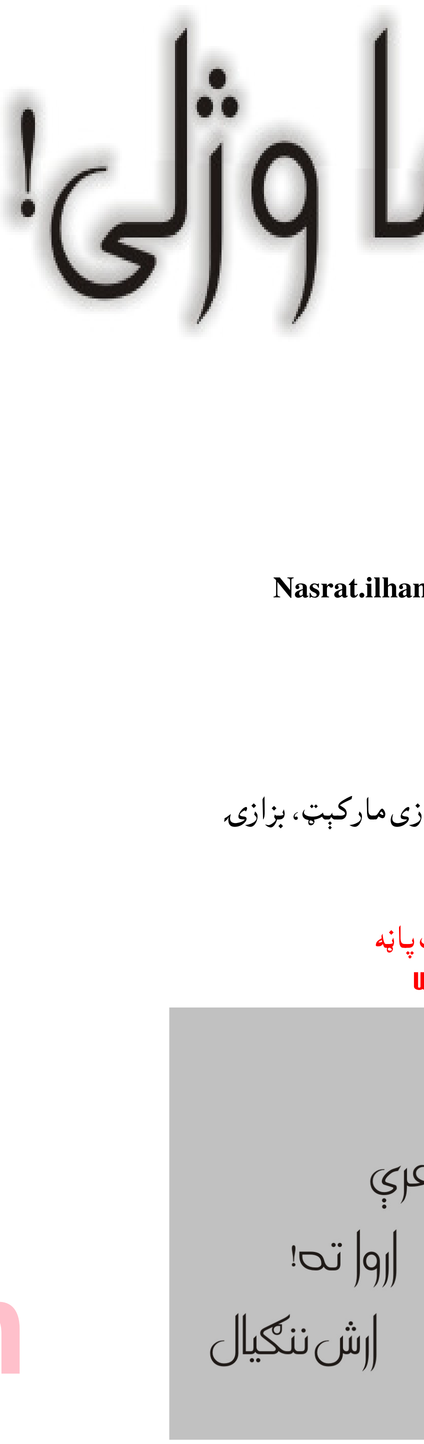

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم، زلمی په خندا شو بل ملګري ته یې څه وویل او دواړه له خونې ووتل.

ما یوازې د یوې پوښتنې ځواب موندلی و او پوه شوی وم چې امریکایي ځواکونو نیولی یم، خوحیران په دې وم چې ولې؟ له دې سره هغه دوه امریکایان، له یوې ښکلې خارجي ټیپه جنۍ سره چې کاوبای پتلون او لنډ کمیس یې اغوستی دی، راننوتل، جنۍ په ماته ګوډه پښتو سترې مشې وکړه، ما له واره ترې د خپلې کورنۍ پوښتنه وکړه او دامې هم وویل چې دې کافرو زه ولې راوستی یم؟

جنۍ راته په کراره وویل: هرڅه چې وایې په آرامۍ ووایه! (اوکی!) فامیل دې توله روغ، جول دي.

له دې خبرې سره مې قهرنورهم زیات شو، په چغومې ورته وویل: ماپه خپلو سترګو ولیدل چې دې کافرو وویشتل، ته وایې چې روغ جوړ دي؟

دربواړه غلي، غلي ولاړ وو، ما چیغې وهلې او د کورنۍ پوښتنه مې ترې کوله، هغه لومړني زلمي پوځي جنۍ ته څه وویل، جنۍ زما خواته رانېژدې شوه:

- که ته غلی نه شې هیڅوک به له تاسره خبرې ونه کلي، دا به تاته ډېر تاوان وکلي، هر څه به درته وویل شي.ریلیکس ریلیکلس اوکی.

دهغې خبرې لا نه وې تمامې چې ما ورنه وپوښتل:

- داکوم ځای دی؟ او دوی ولې راوستی یم؟

جنۍ ځواب راکړ: دا ځای بګرام دی، ته یې د طالب په نام نیولی یې، موږ پو هیږو چې ته طالب او القاعده نه یې، هسې په تا لږ شک دی، خو کله چې روغ شوې بیا دې آزاد کوو، هسې د څو ورځو لپاره به دلته یې، نو ته ولې وارخطا یې؟

- عجیبې خبرې کوې! ولې وارخطا یې... زه د بند په کیسه کې نه یم، زما کورنۍ څنګه ده؟ هغوی چېرته دي؟

-ستا کورنۍ یو څه زخمي شوي وو، اوس په خپل کورکې روغ جول دي، اندرستیند؟

له دې سره مې زړه یو څه په کراره شو، خو بیا مې هم باور نه کېده چې د دې خبره دې ریښتیا وي، جنۍ ته مې وویل: ته مسلمانه یې؟

- بلې زه افغان یم، مسلمان یم.

- ښه نو ته او خدای دې، که ریښتیا راته ونه وایې.کورنۍ مې څنګه ده؟

جنۍ یو وار په خندا شوه.

- ولې؟ زه درته دروغ وایم؟ کورنۍ دې اوس روغه او صحتمند دي، او په خپل کورکې دي، ته لږ ډېر زخمي وې، په همدې خاطر یې دلته راوستې.

هغه دوه امریکایان چې اوس لرې په څوکیو ناست وو، جنۍ ته یې غږکړ، جنۍ یې خواته لاړه، څوشېبې یې ورسره خبرې وکړې. بیا دربواړه راپاڅېدل او ما ته یې وویل، چې دلته ډاکتران او خدمه شته، چې هرڅه ته اړتیالرې درته راوړې یې، دا یې هم وویل چې ته به څو ورځې دلته یې، چې روغ شې، موږ دې بیا پوښتنې ته راځو او لاړل.

مابه ورته څه ویلي وای، ددوی په هکله مې له خلکونه ډېرې کیسې اورېدلې وې، بس ما هم هغه د تبلیغیانو په اصطلاح پخه اراده وکړه.

==

یوه میاشت یې داسې وساتلم لکه د (لاندي) پسه؛ خو خدای شته چې د کورنۍ په تېره د اولادونو غم دومره دروند و چې ګرځول یې راته اسانه نه و، امریکایي ډاکترانو ویل، چې زه بختور یم، ځکه په څلورو مرمیو لګېدلی او لا ژوندی پاتې یم، د پښو درې واړه ټپونه مې تر ډېره ښه شوي وو، خو د چپې اوږې ټپ ډېر وځورولم، هغه هم په جوړېدو و؛ هغه دوه پوځیان چې په لومړي ځل له هغې ژباړنې سره راغلي وو، د یو نوم (مایک)، د هغه بل (مارټین) او ژباړنه (سونیتا) نومېده، له دوی سره یو څه بلد شوی وم، یوه ورځ، مایک او مارټین له درې نورو (دېوانو) پوځیانو سره راغلل، یوه توره کڅوړه یې را په سرکړه، لاسونه یې راته شاته ولچک کړل، لکه ناوې، دوو کسانو له دواړو اوږو ونیولم او روان یې کړم، له یو څه مزل وروسته مې د پنجرې دخلاصېدو غږ واورېد، په لاره کې سره ډېر بنګېدل خو زه یې په خبره نه پوهېدم، څوشېبې وروسته یې زما له سر نه کڅوړه لرې کړه، زه وارخطا او په غوسه وم، ما په خپله ژبه په زوره، زوره کنځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړې، هغوی يوه ډيکه راکړه او دروازه يې راپسې بنده کړه، اوس زه په يو وړوکې دوه متره کوټه کې، چې يو وړوکی (روشن دان) يې په چت کې درلود بندي شوم، د خونې لوړ سيمټي دېوالونه سپين رنګ شوي وو، په وره کې راته يوه وړه کړکۍ ښکاره شوه خو بنده وه، يوجای نماز، يوه کمپله، يوبالښت، يوتوشک او يو بوتل معدني اوبه پرتې وې، الله پاک انسان ته داسې غم او ستونزې نه ورکوي چې د زغم او وړلوتوان يې ونه لري، ځکه له غم سره زغم هم ورکوي، کنه څوک دچا له غمه مړ شوی دی؟ له څو ورځو وروروسته يو سهار زما د خونې ورخلاص شو، دوه توريان او يوه تکه سپينه جنۍ له خونې بهر ولاړ وو، هغه يو يې راننوت، کڅوړه يې را په سر کړه، لاسونو پښو کې يې ولچک اوزولنې راواچولې، بيا يې له تخرګونو ونيولم او روان شو، هېڅ نه پوهېدم چې چېرته مې وړي، څه ډول ځای دی؟ پينځه دقيقې مزل به موکړی و، چې يوې خونې ته ننوتو، دخلکو غږ ترې راپوته شو، په څوکۍ يې کېنولم، کڅوړه يې له سر نه راته لرې کړه؛ ګورم چې د يو مېز شا وخوا درې امريکايان او يوه هغه افغانۍ جنۍ ناسته وله، سترې مشې مو سره وکړه، جنۍ چې نرۍ مسکا يې په شونډو پرته وه راته وويل:

- ته مودلته د تحقيق لپاره راوستی يې، دوی وايي که ريشتيا ورته ووايې، نو تاسره هردول کومک کوي.

دې کې يو شين سترګي، چې تک سپين ويښته يې درلودل، جنۍ ته څه وويل، دامريکايي له خبرو وروسته سونيتا وويل: څارنوال وايي، چې دېر ارامه اوسه، تا ته به هېڅ خطر متوجه نه شي.

ما هم د قهر په مُسکا ځواب ورکړ: زه حاضر اماده يم.

سونيتا په مُسکا، مُسکا زما خبرې امريکايانو ته وژباړلې، ټول سره مُسکي شول، شين سترګي امريکايي، سونيتا ته بيا څه وويل، هغې چې خندا يې لا په شونډو ښکارېده زياته کړه:(تورن توماس) څارنوال دی (ډګروال مايکل) يې مرستيال او زه هم سونيتا يم ! اوس ته ځان معرفي که؟.

زه په فکر کې تللی وم، د هغې په پوښتنه وپوهېدم چې غواړي ځان معرفي کړم، خو پاشلي حواس مې چې تر څو را ټولول او خبرې ته مې ځان

جوړاوه، مايک بيا سونيتا ته يوڅه وويل او سونيتا د مايک د خبرو په ژباړه پيل وکړ

- مايک وايي چې موږ ستا په هکله په هرڅه پوهيږو، خوغوالو چې ستا له خولې يې واورو.

بس ما هم شروع وکړه: نوم مې توريالی دی، خلک راته له پخوا نه تورن وايي، په (۱۳۵۰) کال کې د ننګرهار ولايت د شېرزادو د ولسوالۍ په مرکيخېلو کې زېږېدلی يم؛ له حربي پوهنتون نه فارغ يم، د ډاکټر نجيب په وخت کې مې د جمهوري رياست په (ګارد خاص) کې دنده درلوده.

له دې سره سونيتا چې په ليکلو بوخته وه په خندا وويل: ځوان پاتې شوی يې، ميجر يې، ځکه خو په نظامي قانون پوهيږې.

بيا يې امريکايانو ته مخ واړاوه او زما خبرې يې ورته وژباړلې؛ يوه شېبه يې سره بحثٍ وکړ، چې هر يو په خپلو کتابچو کې ياداشتونه نيول، دې سره هغه سپينو وېښتو والا (مايکل) په خندا وويل: ويري ګوډ.

سو نيتا له عادت سره په مُسکا وويل: تورن صيب نور؟

ـ بس نو د ډاکټرنجيب حکومت چې چپه شو، زه کلي ته لاړم هلته مې تر اوسه پورې دهقاني کوله او د کلي په ښوونځي کې ښوونکی يم، يو ورور مې په جهاد کې شهيد شو، درې ژوندي دي، چې ټول سره بېل يو، په کلي کې دهقاني کوي، يو سپين ږيری پلارلرم، يوه مور، دوه زامن دوه لوڼې، ښځه دوه خوېندې مې واده شوي او يوه په کور ده.

څه به مو سر خوږوم، يو سات يې رانه پوښتنې کولې، چې طالبان چېرته دي؟ په کومو ځايونو کې په کومو عملياتو کې دې برخه اخستې ده؟ نورملګري دې څوک دي؟ داسې ډېرې پوښتنې چې ما يې په هکله هيڅ مالومات نه درلودل.

دوی زموږ د کلي، کليوالو او سيمې په هکله ډېر مالومات درلودل، چې زه خپله ورته حيران شوم، له دې پېښې نه پينځه ورځې مخکې مې زموږ له يو قومي سره ښيښې وکړه او د شپې کوم شل د ېرش کسان زما د وړوکې خور په دسمال پسې راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ویل چې هغوی طالبان وو او ته ورسره لاس لرې، عجیبه وه هرڅه چې مې ویل دوی پرې باور نه کاو.

ددې ورځې تحقیق په خیر و خیریت خلاص شو ! خو زما د تور سپیناوی نیمګړی پاتې شو او بېرته یې خپل ځای ته بوتلم.

دوه ورځې وروسته یې بیا هماغه ځای ته بوتلم، داخل مایکل او هغه سپین سری پوځي چې یو بل افغان ژباړن ورسره و راغلل، په دې ورځ یې هم ټولې پوښتنې د طالبانو او القاعده په هکله وې، چې ما یې په اړه هیڅ هم نه شو ویلی، ځکه چې زه نه طالب وم او نه مې دهغوی په هکله څه مالومات درلودل، خودوی کله زما خبره منله؟ دوی ویل چې په ننګرهار او خوږیانیو کې ټول بریدونه او چاودنې ما او زما په مشرۍ ملګرو مې کړې دي، زه دلسګونو کسانو قاتل یم، کله مې چې ددوی پوښتنو ته ددوی په خوښه ځواب ورنه کړ، زما وهل ټکول شروع شول، امر یې وکړ ! او زه یې له پښو په چت کې په رسیو سرچپه ځوړند کړم، هغوی درې واړه بهر ووتل، دوه عسکر پاتې شول چې ماته جزا راکړي، هغوی کوم یو سات وروسته راغلل، بیا یې هماغه پوښتنې شروع کړې خو ماته چې څه نه و مالوم؛ نو ما به ورته څه ویلي وای، دوی زمونږ نوي خپلوان طالبان او ترهګر بلل خو دا خپلوان زمونږ د کلي او زمونږ لرې خپلوان هم وو، داسې احساس مې کاو، چې ماغزه مې له پوزې نه را ووځي، له پوزې مې بې اختیاره اوبه څڅېدې، ما وې سترګې مې له وینو ډکې شوې، چې څومره زارۍ مې ورته وکړې، خو دوی داسې د تیږې زړونه درلودل چې هغه دیوې میاشتې ښه راته ددوی چل وو ښکاره شو، چې زه یې د همدې ورځې لپاره داسې ژر روغ کړم.

ټپونه مې یو ځل بیا په درد شول، ځکه چې دوی ظالمانو په پخوانیو ټپونو په ډنډې وهلم او زما چغې به اسمان ته پورته شوې، ما به یو اځې الله پاک ته توبې ویستې نور مې هیڅ هم نه ویل، کله چې په دې سزا څه ونه شوه، بربنډ یې کړم او داسې یې ودرولم چې لاسونه او پښې یې راته څلورو خواوو ته کش وترل، مایکل راوړاندې شو څه یې ویل او په لاسي ډنډه باندې یې کرار، کرار په پوښتیو وهلم، پسې ژباړن هم راوړاندې شو.

- مایکل وایې ته خو افغان یې بیا پښتون یې تاسو ډېر غرور لرئ، ستاسو داغرور به تر پښو لاندې واچوم، اوس خو به هر څه وایې، که ویې نه وایې نو غرور به دې څنګه شي ؟

له دې سره مې د ژباړن په مخ لاړې تو کړې او په کنځلو مې شروع وکړه

- د خر بچیه، دې انګریزانو ته خو زمونږ غرور او میړانه مالومه ده، نور مې څه ویل، خو داسې ډنډه یې په (خوټو) راکړه چې بیا په ځان نه یم پو شوی.

کله مې چې سترګې وغړولې، خپله خونه کې پروت وم، ټول ځان مې دردکاو ،د کورنۍ غم مې له یاده ووت اوس په خپل غم کې ډوب وم، که غوښې یې راته په امبور شکولې وای دومره نه خپه کېدم، لکه زه یې چې بې عزته کړم، ځان مې چې وکوت، لکه بانجان تک شین وم، بې اختیاره ځګېروي مې له خولې وتل، سخت تږی وم، ژبه مې په تالو پورې نښتې وه، وره نه دباندې مې د چاګنګوسي واورېد ، ورمې په پښې باندې ډېباوه، د وره وړو کې کړکۍ خلاصه شوه، د سونیتا ښکلې سترګې تر مالومې شوې، نظر یې ډېر خوږ راباندې ولګېد ،داسې لکه نژدې دوست چې مې پو ښتنې ته راغلې وي، له ځان سره مسک شوم او سونیتا ته مې وویل:

- سونیتا تږی یم، اوبه راوړه اوبه !

سونیتا په منډه یو وړکی بوتل اوبه راوړې، کړکۍ نه یې راګوزارې کړې، اوبه مې وڅښلې او اوږده سا مې واخیسته.

- مننه !

کله مې چې د سونیتا څېرې ته پام شو ، ډېره خواشینې راته ښکاره شوه، پسې یې غبرګه کړه.

- ډېر یې ووهلې کنه؟ دا د سپي بچیان، پرون یې یو زلمی هلک د تحقیق په وخت کې وواژه، ډېر ښه ښایسته هلک و.

په دې خبره مې د وجود زخمونو خاربښت وکړ، تري ومې پوښتل: د کوم ځای و ؟

- هلمندی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نوځه مسلمانان خو نه دي چې ګیلې ترې کوې، په دوی مو لا پخوا تېره کړې اوس یې واردی، دا وایه چې د څه لپاره بیا راغلې یې؟

په لنډه یې وویل: هسې هسې ماوې چې کوم شي ته خو به ضرورت نه لرې؟

دایې ووې او نوره لاړه، زه اودردونه مې یوازې پاتې شو.

ځوشېبې وروروسته سونیتا را ته لږڅه درمل راوړل، همدا چې و مې خوړل لږ وروروسته مې دردونه یو څه غلي شول، د ارامۍ احساس مې وکړ او سترګې را باندې درنې شوې.

په سبا یې دوه توریان راغلل یو څه دوا او ملهمونه یې راکړل، په درېیو ورځو کې یې ډېر ښه کړی وم، د دوی درملو کې عجیبه تاثیر و، ژر یې اثرکاو، له یوې خوا مې وجود ټول په وینو ککړ و، له بلې خوا دا درې ورځې مې ملهم پټۍ لګولې، سم بوی را نه پورته کېده، زړه مې ورته سخت په تنګ و، له وېرې مې د لامبلو او ځان مینځلو غوښتنه نه کوله، ځکه وېره مې کېده چې وایي به روغ شوی یم، بیا به را باندې د وهلو چلونه زده کوي، ترسبا مې هیڅ غږ ونه کړ، دوی بلا وهلي له پاک والي سره ډېره مینه لري، ځکه خو یې زندان او زندانیان هم پاک ساتل، د سهار له چای سره سونیتا له یوې نوې ښځې سره چې په نظامي جامو کې وه راغله، د وره له خلاصولو سره یو پوځې خونې ته راغی لاسونه یې راوتړل پسې هغه میرمنه راغله، د ښځې سپیږمې مونجې شوې، پو شوم چې بوی دې ته هم ورسېد، سونیتا مې پوهه کړه چې دا ځوورځې مې ځان په ملهم غوړکړی، خو وینځلی مې نه دی، ځکه خو مې اطاق د ملهم بوی کوي، ښځې ته یې خبرې ترجمه کړې، هغې امر وکړ چې ما دې ژرتشناب ته بوځي، زه تشناب ته ننوتلم او ځان مېووینځه، د بندیانو پاکې جامې یې راکړې، وجود مې سپک شو، کله یې چې بېرته خپلې خونې ته راوستم ګورم چې خونه یې هم پاکه کړې وه، د اودس د ماتېدو لپاره به مې کله کله ټوله ورځ خوب نه کاو، په څلورویشت ساعتونو کې به یې سهار او ماسپښین (تشناب) ته پرېښودم ډېرځله به مې په تیمم لمونځونه کول.

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

د مازدیګر په لمانځه ولاړ وم، چې زما د خونې ور خلاص شو، پو شوم چې سونیتا او هغه بله ښځه دي، زه یې چې په لمانځه ولیدم بېرته شاته شول دُعا چې مې خلاصه کړه ور مې وډباوه، خو پوښتنه را سره دا وه چې دا ښځه په ما څه کوي؟ سونیتا او دوه نور پو ځیان له خونې د باندې ودرېدل او هغه پوځې ښځه خونې ته راوړاندې شوه، له وړوکي چرمي بیک نه یې د ډاکترانو سامان را وویست، د فشار آله مې چې ولیدله لږ څه ډاډه شوم، ښه یې معاینه کړم، نسخه یې ولیکله.

په ټوکو مې ورته وویل: همدا سې ښه یم، وهلوته مې جوړوئ؟ هسې مې بیا هم تحقیق ته بیایي.

امریکایۍ ښځې سر د نه پوهېدو په مانا وښوراوه، سونیتا ورته زما خبرې ترجمه کړې، ښځه له خندا شنه شوه، بیا یې څه وویل چې سونیتا یې خبرې داسې ترجمه کړې.

- (وارل) وایي، چې ستاسو لپاره دا سزا هم کمه ده، تاسو تل درواغ وایئ، تاسو چې ماشومان او ښځې وژنئ زړه مو درد نه کوي؟ تاسو قاتلین یاستئ!

له دې سره مې بې اختیاره ښځې ته یوه عسکري څپېړه ورکړه، څومره زور چې راکې و، په ښي مخ مې په څپېړه ووهله، له څپېړې سره یې یوه چغه له خولې ووته، شاته یې ځان و غورځاوه او د خونې له وره سره یې اوږه په درز ولږېده، له دې سره له خونې دباندې شورماشور جوړ شو، عسکر چې له خونې د باندې به تل ولاړ وو په ټوپکو کې یې مرمۍ تېرې کړې او زما خوا ته یې را منډې کړې، عسکرو ښځه دباندې وویسته او په ما پسې یې ور بند کړ، له ډېره قهره مې ټول وجود رپېده، زړه مې په کنځلو ښه تش کړ، ورسره مې د ښې جانانه سزا تمه هم درلوده، خو سبا پورې نه د درملو درک مالوم شو او نه هم زما د سزا.

نه پوهېږم د شپې څو بجې به وې چې ور خلاص شو، کڅوړه یې را په سر کړه، له یو څه مزل روسته یې په زینو کوز کړم، پوه شوم چې ښکته یې روان کړی یم، د یوې خونې د ور د خلاصېدو غږ مې واورېد، دوه درې قدمه د کوټې منځ ته ورغلو په یوې څوکۍ یې وتړلم او له سر نه یې راته کڅوړه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، ګورم هماغه ښځه ده چې ما په څپېړه وهلې وه، ما ته مخامخ د مېز شاته په څوکۍ ناسته وه، په مېز د سګرټو ډبې، يولايټر، د شرابو دوه بوتلونه او درې څلور پلاستيکي ګيلاسونه ايښي وو، ښځې سپينه زېرپېرانې اغوستې وه چې سينې يې ترې بوټې بوټې راوتې وې، په خونه کې اندامور پوځيان چې نيمه تورې څېرې يې وې هم په څوکيو ناست وو، داخل ژباړن پکې نه و، کرتې پرتې يې ډېرې کولې، پيکونه يې سره و جنګول، ښځې بوتل راپورته کړ او زما خواته راروانه شوه، نيکر يې اغوستی و، سپينو غوښنو ورنونو يې سمه ځلا کوله، داسې چې په شوندو يې مسکا خوره وه او خوله يې يوې خواته کږه نيولې وه په پلاستيکي، ګيلاس کې يې شراب واچول بيا يې ما ته په خندا راوړاندې کړل، ما ترې مخ واړاوه، بيا يې راوړاندې کړل، څه يې وويل، ټولو په کړس کړس وخندل، سره له دې چې په څوکۍ ښه کلک تړل شوی وم، دوو نورو پوځيانو هم کلک کړم او ښځې راته د شرابو بوتل په خوله را ومنډه، پوزه يې راته په ګوتو بنده ګړه، ما سا اخيسته او هغه د زهروګوټ مې له مرۍ تېر شو..کرار کرار يې نيم بوتل راباندې وڅښه، ما به نورڅه کړي واى وايي د زورور وهل او د کمزوري کنځا.

ما کنځلې کولې او هغوی خندل، ورو ورو مې ژبه درند بده، سر مې ګنګس شو، څو شېبې وروسته، به چې ددوی وار راباندې ولګېده، يو ټکان به مې وخوړ خو په درد بيا نه پوهېدم، کله کله به ګوزار دومره دروند و چې ټوله نشه به مې وتښتېده، خو وروروسته به بيا هم په ځان نه پوهېدم، نه يم خبر چې څه وخت به و، چې دردونو راويښ کړم، له غټې ګوتې نيولې تر وښتو پورې ټول درد او درد، نورکله به يې دوه درې وخته او به ډوډۍ راته راوړه، خواوس چې مې شا وخوا وکتل هيڅ هم نه وو.

داخل يې پوره درې ورځې، نه او به نه ډوډۍ او نه هم دارو درمل راکړل او نه هم د تېر ځل په شان سونيتا راغله، په څلورمه ورځ په زړه کې ژوندی وم نور لکه مړی پروت وم، د خبرو توان هم راکې نه و او نه هم خوځېدلی شوم، زه د دوا دارو په تمه وم خو دوی ظالمانو په همدې ورځ ما زديګرمهال يې بيا له خونې نه وويستم، د امريکايانو يوډول خاصه سزا يې راکړه، دا سزا داسې وه چې ستوني ستاغ يې څملولم، په مخ باندې يې راته يو پلاستيک وغوړاوه، له پاسه يې راباندې د اوبو يو غټ پيپ را خوشې کړ، ما داسې احساس کاوه چې په يو سيند کې مخ په ښکته روان يم او ډوبېږم، خو ساه مې نه اوځي، ما وې که زړه مې وچاود، څو شېبې راباندې لکه کال تېرې شوې، او له څو شېبو وروسته اوبه راباندې بندې شوې او را ويې ايستلم، ما داسې فکر کاوه لکه چا چې د سيند له تل نه را ايستلی يم، دوی ما نه زما د کسانو په اړه پوښتنې کولې، ماته يې ويل چې تاسو ته وسله څوک درکوي؟ خو که ما په کور کې وسله درلودای په هماغه ځای کې مې ورسره ډزوله؛ دا سزا يې څو ځل نور هم تکرار کړه چې په بدن کې مې هېڅ شيمه پاتې نه شوه؛ له دې سزا وروسته هم زما په تحقيق کې د دوی لپاره کوم پرمختګ رامنځته نه شو.

له تحقيق وروسته راباندې تبه راغله او بدن مې داسې مړ شو، چې له ځايه هم نه شوم پاڅېدلی، له دې ځايه يې بيا هغې لعنتي خونې ته راوستم، بس هر ځل تحقيق مې له وهلو ډبولونه تش نه و، نور يې حساب رانه ورک و چې څو واره يې ډول ډول سزاګانې راکړې، خو يوه ورځ يې سر راته دوه ځايه داسې مات کړ چې د تحقيق خونه له وينو ډکه شوه، له دې پېښې نه وروروسته لس ورځې يې بيا تحقيق ته ونه غوښتم، يو څه ښه شوی وم، چې يوه ورځ سهار وختي يې بيا د تحقيق لپاره بوتلم، دا ځل هغه د سپينو وېښتو والا پوځي، مايکل او دوه نورکسان چې ما مخکې نه ولېدلي په خونه کې ناست وو، ترجمان د جاوېد په نامه يو ښکلی زلمی و، له ټولو سره معرفي شوم، سپين سري وويل چې تا ته يو ښه زيری لرم، خو که خپله پښتو هېره کړې او مور ته هر څه ووايې.

د زيري پو ښتنه مې ترې وکړه، سپين سري پوځي په لوړ اواز چا ته غږ وکړ، ګورم يوه ښځه چې د خوب جامې يې په تن دي، يوې پوځۍ جنۍ له لاسه نيولې خونې ته را دننه کړه، ښځې خپل سرټيټ نيولی و، همدا چې مخ يې راته ښکاره شو، سره له دې چې لاسونه مې تړل شوي وو، په خپل زور پوه نه شوم، له هغه ميز نه چې ټول چاپېره ناست وو، پورته مې که او په سپين سري او ملګرو مې ورواړاوۀ، دې کې عسکر راباندې راټول شول، په زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وهلو یې بېرته کلک کړم، هغه ښځه زما مېرمن وه، خو هغې زما په لیدو، زما په چغو او زموږ په جنګ هېڅ غبرګون ونه ښود، یوائې یې رډې، رډې ټولو ته کتل، له سترګو مې لمبې پورته شوې، داسې شوم لکه لیونی، لاسونو او پښو کې مې ولچک او زولنې پرتې وې، خو بیا هم څلورو کسانو نه شوم ټینګولی، زما مېرمن یې بېرته بوتله او زه یې له ښه ډبولو وروسته بېرته خپلې خونې ته راوستم، خو زما لېونتوب نه غلی کېده، ساعت په ساعت مې غم له زغم نه وته، پښتنې مېرمنې او نجونې، ان له خسر او د خاوند له ورور نه هم مخ پټوي، نامحرم د هغوی غږ هم نه شي اورېدلی، بیا زندان او هغه هم امریکایان، ښځې ته مې قهر راته، چې ولې یې ځان نه دی وژلی، له دې ځای نه خو ښځې ته مرګ ښه دی، له ځان سره مې ژړل چې له خونې دباندې سونیتا له کوم چا سره په ګرم بحث لګیا شوه، سونیتا همدا ویل چې (اوپن ده ډور) سونیتا غوښتل چې زما د خونې ور ورته خلاص کړي او هغوی غوښتل چې له پنجرې را سره خبرې وکړي، همدې کې مې د وره د کړکۍ د خلاصولو غږ واورېده، همدا چې کړکۍ پوره خلاصه شوه ګورم چې د سونیتا ښکلې څېره را ښکاره شوه، ورسره له ځایه پورته شوم، دوړاه لاسونه مې په وره کېښودل او په قهر مې ورته وویل:

- تا خو ماته نه و ویلي چې زما مېرمن دلته بندي ده؟

زما له قهرسره سونیتا یو څه وډاره شوه

په بیړه یې وویل: زه دلته ترجمان یم، زه دهیڅ شي صلاحیت نه لرم، څه چې راته هغوی وایي هماغسې کوم.

- ښه اوس دڅه لپاره راغلې یې؟

- نه پوهېږم چې څنګه یې درته ووایم، تول دې دارکلي، اوس یې نه پرېښودم، چې بل غم جول نه کلې.

- نه یې جوړوم، اوس د هر ډول زیري اورېدلو توان لرم، ووایه!

سونیتا یو ډول راکتل او ویې ویل: له تاسره یې ستا میرمن چې زخمي و، هم راوستې وه، خو مېرمن دې خپل عصاب له لاسه ورکلي...

سونیتا د خپلو خبرو پر مهال زما د غبرګون سخته په تمه وه، خو ما د هغې د توقوع خلاف، هیڅ ټکان ونه خوړ، زه پوهېدم چې زما مېرمن ددې حالت زغم نه لري، پسې مې وپوښتل: او نوره کورنۍ مې؟

- هغوی نه زه هم خبر نه یم.

دې سره مې ورته وویل: ته د همدې خبرې د اورولو لپاره دلته راغلې وې؟

سو نیتا په وارخطایی وویل: نه نه زه یې راولېږلم، که ته غوالې نو مېرمن دې خپل کورته ورلی شې.

ددې خبرې د اورېدو هېڅ تمه مې نه درلوده، سخت خوشاله شوم، بې اختیاره مې خوله د هغې تندې ته وړاندې کړه، خوله خو مې ونه رسیده خو له لرې مې په تندې ښکل کړه، هغې چې لږ مخکې زما د غبرګون تمه درلوده او وېره یې په سترګو کې ښکارېده، زما په دې غیر ارادي عمل حیرانه شوه؛ له دې سره یو څه خجالته شوم او له وره نه لرې لاړم.

ما له سونیتا سره کومه خاصه یارانه او عاشقي نه لرله، خو زهٔ پوهېدم چې ددې په مرسته که نور څه نه وي، مالومات تر لاسه کولی شم او په راتلونکي کې له دې مالوماتو او لاربښوونو نه په خپله تېښته کې ګټه اخستلی شم، څه وخت روسته زه پوه شوم چې لکه ما غوندې هغه هم راسره په چل کې ده؛ ژر مې خبره واړوله:

= که دا کار وشي، زه به له تا نه ډېر خوشاله شم

لا یې په شونډو مُسکا خوره وه چې ویې ویل: نه نه زما په واک کې هیڅ هم نشته، دا دهغوی خبره ده، اوس ته د خپل دوستانو یو د تیلیفون نمبر راکه چې موژ ورته زنګ ووهو او ستا مېرمنې پسې راشي، اوکی!.

ښه وه د اوښې د تلیفون شمېره مې په یاد و زده وه، شمېره مې ورته ورکړه.

سونیتا د شمېرې له اخیستلو سره له وره نه لرې شوه، ژر مې ورته وویل: زه به څه خبر شم؟

- زه یې درته وایم، او کې درست!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیتا لاړه زه همدا سې په خپل ځای کې شا په تخته پرېوتم، له قهر نه مې ان ترسبا یو لمونځ هم ونه کړ، لکه لیونی کله به له ځان سره په جنګ وم، کله به له خدای پاک سره ((الله مهربانه دی راته به یې معاف کړي)) چې ولې دکوم عمل سزا را کوې؟ بیا زما برخه سزا خو یوائې ماته راکه، زما کورنۍ خو تر هر چا زیاته معصومه ده؟

==

د هغې ورځې په سهار چې کله د باګرام د هوایي ډګر د وره په مخ کې ځان مرګی برید وشو، یو عسکر زما دوه جوړه جامې راته راوړې، پوه شوم لکه چې ورور مې راغلی او مېرمن یې را ته ببولې، له ډېرې خوښۍ نه مې ورته په پښتو وویل سونیتا ته غږکه، له دې سره امریکایي په خندا شو، څه یې وویل، خو لکه چې زما په خبره پوه نه شو، یوځل مې د سونیتا نوم واخیست او بیا مې ځان ته ګوته ونیوله، امریکایي زما په خبره پوه شو، په خندا یې سر د ښه په مانا وښوراوۀ او لاړ، له ډېرې خوښۍ نه ځمکې ځای نه راکا وه، په یوه لوېشت خونه کې ښکته پورته ګرځېدم، اخیرمې پښې سترې شوې، ځای په ځای کیناستم، یو عجیبه فکر راته پیدا شو، د تېښتې فکر، خو په څه ډول؟

د ډاکټر نجیب د واکمنۍ په وخت کې چې په ګارد خاص کې وم، سخت موساعت تېر و، ډېر قدر یې راکاوه، کله، کله به زما ملګری اجمل چې زموږ د رئیس ارکان وراره ؤ، له کور نه به یې ویډیو، جنایي او پولیسي فلمونه راوړل، ترسبا به مو فلمونه لیدل، کله به چې فلم نه و هم زما سات به په دې تېر و چې زما د ناولونو سره ډېره مینه وه، او چې فلم به رانه پاتې شو بیا به مې ناولونه لوستل، او جنایي ناولونه خو د ډېرو او نا اشنا پېښو په درلودلو سره ډېره تلوسه لري، چې زما به ډېر خوښېدل او داسې ډېر نور کتابونه مې هم لوستلي دي، په هغو فلمونو او ناولونو کې به زندان او زندانیان څه بل ډول تصویرېدل، مثلاًپه یو اطاق کې به لس دولس بندیان اوسېدل، په لوی سالون کې به یې ډوډۍ ته کتار درول، تر ټولو ځواکمن به پکې د بندیانو مشر و. بندیان به تېښتېدل، په خوړو کې به ورته وسلې راوړل کېدې او ... خو زه لا په دې هم نه وم پوه چې زه په څه ډول ځای کې پروت یم، زېر زمیني ده؟

اول منزل دی که دوهم منزل دی، آیا دلته نور بندیان هم شته او کنه؟ په هېڅ هم نه پوهېدم.د فکرونو لړۍ مې د سونیتا غږ وشلوله، هغه د وره بلې غاړې ته په زوره غږېدله، له ځایه پورته شوم او په بېړه مې غږ کړ.

_سونیتا ته یې ؟ سونیتا !

امریکایانو به یې نوم لنډاوه؛ سوني به یې ورته ویله، خو زما له خولې نه به یې تل سونیتا اورېدل، دې کې د وره دکړکۍ د خلاصېدو غږ پورته شو او د سونیتا اوږدې ښورې سترګې را ښکاره شوې، سخت وارخطا وم، سونیتا نه مې په بېړه وپوښتل.

_ څنګه شو؟ څنګه شو؟

سونیتا په خندا وویل:

-وشو، ورور دې له درې مشرانو سره راغلی و، ښځه دې ورسره لاله، هغوی غوشتل چې تا هم و ګوري خو چا ورته اجازه ورنه کله.

بې اختیاره مې لاسونه پورته شول او د خدای شکر مې وویست، اوس په سونیتا ډېر زړور شوی وم، لکه دوه نیږدې دوستان، په ما هم خوږه لږېده، ځکه چې زما په چاپېریال کې یوائې همدا وه چې زه یې په خبره پوهېدم او هغه زما په خبرو پوهېده، همدا علت وچې ډېر ژر ورسره بلد شوم، سونیتا مې د تېر په څېر په وچلي ښکل کړه، ځکه چې دا ځل هغې خپل وچلې راوړاندې کړ، ډېره شېبه سره ولاړ وو، زړه مې غوښتل چې خپله پرېکړه له سونیتا سره شریکه کړم او مرسته ترې وغواړم، خو له هغه څه نه چې ما وېره درلوده هماغسې وشول، سونیتا راته له یوې لویې مقدمې وروسته وویل، چې اوسنی ژوند د داد او معاملې ژوند دی که څه شی ترلاسه کوې نو یو څه به ورکوې هم، هغې ویل چې ته ما ته د طالبانو او القاعده په هکله مالومات راکه زه داسې نه وایم چې دا مالومات مې له تانه ترلاسه کړي دي، هغې ویل چې دا مالومات زه هغوی ته ورکوم چې، دلته زما موقف لوړ شي، زه به تا سره نوره مرسته وکم.

خو سونیتا له یاده ویستي و چې زه هم یو نظامي افسر وم، پښتانه چې څومره لوړو پوړیو ته ورسېږي نو خپل هغه کلیوالي ژوند نه هېروي، دا منم چې زه به ساده پیاده کلیوال ښکارېدم او وم به خو په پنېرو او پوډري شودو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی شوي زه چېرته غولولی شوم، سونیتا غوښتل چې د ملګرتیا په تار زما په خوله کې ګوتې ووهي ، په ښکاره مې ځان پرې هیڅ پوه نه کړ چې ګوندې زه وربانديې پوه شوی یم او نه هم له ما سره د طالبانو او القاعدې کوم پټ راز و ، چې زما له خولې یې وباسي، ما ته اوس تر ټولو لوی راز د خپل تښتېدلو و ، چې نیږدې وه ورته ویې وایم خو اوس زه وپوهېدم چې دې ته خبره کول په خپله ځان رسوا کول دي، کله یې چې څه بود نه کړل، خدای په اماني یې وکړه او لاړه.

د سونیتا په دا ډول کړو ډېر خپه شوم ، د هغه امریکایي خبره مې یاد ته راغله، چې ویل یې:ستاسو غرور تر پښو لاندې کوو.

دا یوازې سونیتا نه وه چې له امریکایانو سره له امریکانه راغلې وه، د هغې په شان نورې ډېرې افغانۍ جنکۍ او هلکان هم راغلي وو ، چې شپه او ورځ ورسره همدلته اوسېدل، خو له سونیتا نه مې ددې خبرې هېڅ تمه نه کېده، هغې هم ځان ته افغانه ویله، خو افغاني غرور او غیرت لکه څنګه چې نورې افغانۍ میرمنې یې لري دې نه لاره، کنه ښه ښایسته جنۍ وه، په پینځو شپږو ژبو ډېره ښه پوهېدله، هر ځای کې ورته ښه کار پیدا کېده.

. اوس نو د تېښتې لپاره تیار او اماده وم، خو هېڅ نه پوهېدم چې په څه ډول ! ! ټوله شپه په همدې سوچونو کې ورک وم او د تېښتې لاره مې لټوله، همداسې ویده شوی وم، د وره په ډبولو مې ټوپ وواهه، نېغ په ځای کې کېناستم. پیره دار و ، د سهار ډوډۍ یې راوړې وه، ډوډۍ مې ترې واخېسته، ساعت ته مې چې وکتل اته بجې وې.

ډوډۍ مې وخوړه او خپل زاړه سوچونه مې بیا شروع کړل، چې څنګه کولای شم د تېښتې لاره پیدا کړم، هر څه ته مې په زیر کتل او په خپل شا و خوا مې نظر ساته، کله کله مې ځان ته ډاډ ورکاو چې زه یو نظامي افسریم، زه دا هرڅه کولی شم، که دوی، نظامیان دي زه هم یو وخت نظامي افسر وم، له ځان سره مې وویل، داسې فکر وکړه چې ته اوس هم هغه ګارد یې، اوس نو په څه ډول باید ځان له دې دوزخ نه وباسې، په زړه کې مې غوټه کړه چې هر چانس ته باید اماده و اوسم، او هېڅ موقع باید له لاسه ورنه کړم، ما ته د زندان شپې سختې نه وې چې ما غوښتل وتښتم، بلکې اوس دا زما ارمان

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

ګرځېدلی و چې زه باید له دې ځای نه روغ وتښتم او خپل غږ هم په یو نه یو ډول واخلم، زه نه پوهېږم چې د دوی د عمل عکس العمل ورته ووایم او که ووایم چې زما زړه اوس له ژورو عقدو ډک و او بې کراري مې زیاته وه، بلاخره له خطره ډک تصمیم مې ونیو ، ما وې هسې هم مرګ دی دا چې بیا بې عزته شم، ښه ده چې مړشم او که ژوندی پاتې شوم نو لا ښه، په هرڅه مې ښه پوره فکر وکړ، خو یوازې له دې قفس نه زما وتل پاتې و ، کله چې یو څوک له خپل سر نه تېرشي، هرڅه کولی شي، زما پلان هم همداسې له سر نه تېرېدل و ، خپل وار ته مې انتظار ویسته؛ خو انتظار ډېر اوږد شو ؛ هیچا زما خبر نه اخیست، البته دا به د هغه ځانمرګي برید له امله و ، چې د همدې مرکز د وره په خوله کې تر سره شو ، زه یې له یاده وتی وم، په دې ورځ یې ان تشناب ته هم بو نه تلم، په سبا سهار مې وره ته لغتې ونیولې، شور ماشور مې جوړ که له بهر نه مې د چا غږونه واورېدل، څو شېبې وروسته کړکۍ خلاصه شوه، ګورم چې د جنۍ غوندې یو هلک ترجمان دی، په قهر یې راته وویل:

- چه ګپ اس؟ چرا غالمغال انداختي؟

په قهر مې ورته وویل:

- دوه ورځې کېږي، چې تشناپ ته نه یم تللی؛ بیا وایې چه ګپ اس ! !

هلک له ځان سره وبنګېد ، امریکایي ته یې څه وویل، امریکایي په مخابره کې خبرې وکړې، ډېر وخت لا نه و تېر شوی، چې د وره د خلاصولو غږ مې واورېد ، اوس نو زما د پلان د پلي کولو وخت رارسېدلی و ، ځان مې حملې ته جوړ که، ور خلاص شو ، دوه عسکر د باندې ودرېدل او هغه یو چې ولچک او توره کڅوړه یې په لاس کې وه، خونې ته رانننه ووت، همدې کې مې پرې بریده وکړ، څو چې په ځان پوهېده، له خولې مې ورته کجاوه جوړه کړې وه، دې کې هغه نور هم ورسره ملګري شول، له پښو یې ونیولم له خونې یې دالېز ته کش کړم، دومره یې ووهلم چې هغوی هم ستړي شول، څه نورکسان هم زموږ په شور راغلل، د ټوپکو په میلونو یې سم سوری، سوری کړم، له وهلو وروسته یې بېرته خپله کوټه کې واچولم، که څه هم چې زښت ډېر یې ووهلم، خو په زړه کې سخت خوشاله وم، ځکه چې د خپل پلان په لومړي پړاو کې بریالی شوی وم، د توشک پوښ مې وشکاو او ټپونه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې وتړل، پاڅېدم آزاد حرکتونه مې شروع کړل، ما وې که همدا سې شخ شوم، هم به مې درد پسې واخلي او هم به له ځایه نه شم پورته کېدلی، له هرحرکت سره به مې له خولې دودونه وتل، وجود مې له درده ډک و، ځان مې ښه خولې، خولې کړ بیا مې ترمازدیگر پورې ښه ارام وکړ، اوس نو د دوهم تکتیک نه د کار اخیستلو وخت رارسېدلی و، خونه مې شا و خوا وکتله هیڅ داسې تېره شی په گوتو را نه غی، چې هیڅ مې ونه موندل کښېناستم او دېوال ته مې تکیه ووهله، دېوالي ساعت ته مې پام شو چې سونیتا راوړی و او دلته یې په دېوال کې بند کړی و، ساعت مې ژر را خلاص که، له ماشین نه مې یوه وړه، تېره وسپنه خلاصه کړه او سات مې بېرته په خپل ځای ولگاو، غوښتل مې چې په او سپنه د خپل لاس یوه برخه پرې کم او د دروازې په لاندینۍ برخه کې وینې وبهوم چې له دې ځایه د وتلو چانس پیدا شي، خو وسپنه ډېره نری وه ژر قاتېدله بیا مې په وسپنه مې (وری) درې ځایه پرې کړه، په یوه شېبه کې مې خوله له وینو ډکه شوه، وینې مې د وره په بېخ کې تویې کړې، په سپین فرش وینې د دروازې د چوکاټ نه په فرش و بهېدې، خو کوم عکس العمل مې ونه لید، چې ځومره وینه مې خولې ته راتله، هماالته مې تو کوله، شاوخوا لس شل دقیقې مې صبر وکه، خو هیڅوک هم را نه غلل، دې کې مې دروازې ته سوکان ونیول، چې د عسکرو شر او شور جوړشو، د وره خوا ته پړمخ پرېوتم، ورپه بیړه خلاص شو، یو کس راغی په اړخ یې واړولم، د غاړې په رگونو یې راته لاس کېښود، خو ما چې له خولې مې هم وینې بهېدلې وې ځان داسې کړی و لکه مړی، کړتې پړتې یې وکړې، د روغتون تزکره یې راوړه او زه یې روغتون ته روان کړم، روغتون ته چې ورسېدو د قرارگاه یوه خوا مې ښه په ښه کړه، لوړ دیوال، په سر یې اغزن سیم او په کونجونو کې پیره دار خونې ښکارېدې، چپرکټ کې یې واچولم، ډاکتران راټول شول، له کتلو وروسته یې یوه پیچکاري راچوخ کړه، لړه شېبه پس مې سترگې پټې شوې.

===

چې راپاڅېدم، شاوخوا خونه راته اشنا ښکارېده، دا هغه خونه وه چې دلومړي ځل لپاره ورته په همدې حال راغلی وم، دا خونې له کانتینر نه جوړې

شوې وې، په سپینو بنداشونو مې ټول وجود تړل شوی و، خو خوشاله په دې وم چې زما د پلان دوهم تکتیک هم بریالی شو، اوس نو په دې فکر کې وم، چې په دې حال تبنتېدلی شم او که نه؟ کوم خوا ته لاړ شم، د امریکایانو په مرکزونو کې خو ان د ورځې هم غټ، غټ گروپونه لگېدلي وي، زړه مې صبر نه کاوه، کله به مې چې د تېښتې په پلان فکر کاو، ځان به مې د هماغو پخوانیو فلمونو په کرکټر کې لیده او کله به مې چې د دوی ظلم او تېری یاد ته راغی، ځان به راته ډېر بې غیرته ښکاره شو، په ذهن کې به مې د غچ اخیستلو په هکله فکرونه کول، غوښتل مې چې هغه د پښتنو غرور چې دوی یې تر پښو لاندې کوي ښکاره کړم، پلان مې جوړ و، اصلي خبره زما د وتلو وه، کله کله به نا هیلی کېدم، خو د ځان د ډاډ لپاره مې د رحمان بابا دا بیت وویلو: چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي

په دې لعنتي کوټه کې یو وړوکی سوری هم نه و، کړکۍ خو لا څه کوې، بیا مې له ځانه سره وویل چې یو دوه ورځې به دلته پاتې شم، چې لږ نورهم ښه شم بیا به یو کار وکړم، خو زړه مې طاقت نه کاو، پاڅېدم چې بهر د تېښتې لار پیدا کم، شاوخوا سیمه او په لاره کې راته پراته خنډونه وگورم، چې د شپې لار رانه خطا نه شي، له چپرکت نه چې ښکته شوم اول مې په ځمکه غوږ کېښود، ماوې که شاوخوا نیږدې څوک وي نو پوهېږم، خو خیر او خیریت و، یوه دروازه د خونې په یو کنج کې وه او بله په بل کنج کې، زما ښي لاس ته ور دالیز ته وتی و، په دالیز کې تشناب و او دالیز نه هاخوا نه پوهېدم چې خونې وې او که بل څه، هغې دروازې ته لا نه وم چې دالیز ته وتې وه، هغې بلې خوا ته لاړم، کرار مې دروازه خلاصه کړه، گورم چې د گودام غوندې خونه ده، د دوا کارتنونه کتار، کتار ایښې وو، د کړکۍ په لیدو سخت خوشاله شوم، د کړکۍ خوا ته لاړم، شاخوا مې ښه وکتل، پوی شوم چې شمال او شمال غرب خوا وه، د هڅې په شمال غرب کنج کې یو دوه منزله تعمیر و داسې لکه د عسکرو قاغوش چې وي، د قاغوش غرب خوا ته بیا لوړ دېوال او ها خوا ترې بلاکونه وو، زموږ ترمنځ به یو نیم سل متره واټن و، مستقیم شمال خوا ته شپږ اووه الوتکې هم ولاړې وې، کړکۍ نه مې سر وویست شمال شرق خوا ته دوه خوا په خوا د الوتکې د (رنوی) سرکونه وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ها خوا ترې بیا نورې تیارې ولاړې وې، د هغې یانې بګرام شا وخوا لکه لویه کلا دېوالونه چې شاو خوا څلور متره لوړ پورته شوي وو او اغزن سیمان لکه ماران پرې پراته وو. داسې راته ښکارېدل چې د دې مرکز په هر ګُنج کې د وسپنې لوړې پیره دارخونې هم شته، ځکه چې په دوو ګُنجونو کې خو ما ولیدل، چې له دېوال نه به یو متره لوړې وې، غُرفو شاوخوا کړکۍ درلودې، د دېوال له بېخ نه ورته د وسپنو پوړۍ ورختلې وې، خونه پوهېدم چې دې غُرفو کې یو پیره دار کېناسته که ډېر؟ په همدې غُرفو کې غټې ګروپونه لګېدلي وو، چې شاوخوا سیمه یې ښه رڼا کړې وه، دوی آن د ورځې هم دغه ګروپونه لګولي پرېږدي، غوښتل مې چې بېرته لاړشم او هغه د جنوب خوا وګورم، چې دې وخت کې ْمې د پښو ښکالو واورېد، ډېر وډارشوم، په منډه خپل ځای ته لاړم، ښه و، پښې مې لوڅې وې، د پښو ښکالو مې نه پورته کېده، همدا چې په ځای کې پرېوتم، هغه ښایسته او مهربانه ډاکټره خونې ته راننوته، چې ورځ کې څو ځله به زما پوښتنې او کتنې ته راتله، ډاکټره راننوته، زما په لیدو مسکه شوه، خو ما داسې ویش وای شروع کړی و چې بېرته لږ غوندې خپه شوه، څه کړت پړت یې وکه، دوه رقمه ګولۍ (تابلیت) یې راکړې اولاړه، لږه شېبه وروسته زه هم له چپرګټ نه را کوز شوم، یو وار مې بیا په ځمکه غوږ کېښود، ورپسې مې په دېوال غوږ کېښود چې پوه شم نیږدې خو څوک نشته، څه مې وا نهورېدل، کله مې چې ور خلاص کړ، مخامخ یو وړوکی دالېز و چې یو وړوکی تشناب او کمود هم پکې و، دا ځای خو مې لیدلی و ځکه تشناب ته به همدلته راتلم، خو له دالېز نه چې کومه دروازه ښکارېده، نه پوهېدم چې دلته څه شی و، خو اوس مې چې د وره د قلف له سوري وکتل، هلته بله خونه وه چې څوک پکې نه ښکارېدل، ور مې خلاص که، د وره له شانه یو څوک راښکاره شو، سم زړه یې رانه وویست، دا یو بل ډاکټر و !له هماغه تاکتیک نه مې کار واخیست لکه څنګه مې چې د هغې ډاکټرې سره ترې کار اخستی و، د ډاکټر په لیدو مې بیا زږېروي شروع کړل، ما یو ناول لوستی و د هغې ناول مرکزي کرکټر یو اروایي ناروغ وي چې ډېر د توقع خلاف، کارونه کوي ، اوس مې خپل ځان د هماغه کرکټر په شکل کې لیده، ماته به عجیبه ښکارېده چې زما اول ځل دې

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

چې اکټ کوم خو دومره بریالی یم، کېدای شي دا به هم زما د فلمونو او ناولونه سره د ډېرې علاقې له امله وه چې دلته مې د خپل اکټ کولو د کمال نه کار اخیسته، ډاکټر چې زما په زږېرویو یې ښه له تشویش نه ډکه شوه، وارخطا شو، زما لاس یې په خپله اوږه واړاوه، د اوږې لاندې مې ننووت او بېرته یې خپل چپرکټ ته بوتلم، پیچ کاري یې راته وکړه، ورسره مې سترګې درنې شوې او همداسې ویده شوی وم.

چې را پاڅېدم تیاره خوره شوې وه، په ځای کېناستم، او د تېښتې په پلان مې یو ځل بیا فکر شروع کړ، وایي انسان تر ګل نازک خو په ستونزو کې له کاڼي کلک وي، که په کور کې داسې ټوک، ټوک او ټپي، ټپي وای له ځایه به هم نه وم ښورېدلی، زه چې په درد نه پوهېدم، ما سره د ازادۍ فکر و، د آزادۍ قدر رښتیا هم بندي ته مالومېږي؛ ما د آزادۍ لپاره کوښښ او مبارزه کوله، ځکه خو په دردونو نه پوهېدم، د خونې سات ته مې پام شو، چې د ماښام پاو باندې اته بجې وې، بېرته په خپل ځای کې پرېوتم او په لاروچارو مې فکرشروع کړ؛ خو ما ته ترټولو مخکې یوه جوړه امریکایي پوځي دریشي پکاروه، ځکه چې د روغتون له سپینو جامو سره له لرې هم ښکاریدم.

زه په دې پوهېدم چې د دې ډاکټر او دې ډاکټرې نه چې کله، کله دلته وي بل څوک دلته نه راځي، نو کولای مې شول چې له دې ځایه ووځم، خو ما باید دلته یوه جوړه دریشي پیدا کړې وای او بیا له دې ځایه په خپله څارلي لاره د شپې لخوا وتی وای، په زړه کې مې راوګرځېدل چې څلور خواوې د شپې له خوا وڅارم، پورته شوم او هغه ګودام ته بیا لاړم، ټول مرکز رڼا و ګروپونه پکې پړقېدل، په پیره دارخونو کې بیا څوک نه ښکارېدل، یوڅه لرې وو، دې کې مې پام شو چې لږ وړاندې غټ غټ جنراتورونه د وسپنو ترڅپرې لاندې چالان دي، بیا مې د دالېز ور خلاص که، د هماغې دروازې په سوري کې مې یو ځل بیا وکتل، په کوټه کې بیا هم څوک نه ښکارېدل خو وېره راسره وه چې که دا ځل هماغه ډاکټر راشي نو نه شم کولای چې بیا یې وغولوم، د کوټې دروازه مې خلاصه کړه او په هغې دروازې مې سترګې ولګېدې چې له دې کوټې نه بهر وتې وه، ورغلم، همدا چې سر مې د باندې وویست ګورم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو عسکرلږ وړاندې ښکته پورته ګرځي، داسې لکه چې زما لپاره یې دلته پیره کوله، بېرته خپلې کوټې ته لاړم، ځوشبېې غلی په خپل ځای کې کیناستم او سوچونه مې کول، بلاخره دې پرېکړې ته ورسېدم، چې باید داهرڅه د شپې په وروستۍ برخه کې تر سره کړم، پیره دارختم کړم، جامې او وسله ترې واخلم، هغه لوی جنراتور مړ او خپل نورکارونه همداسې پرمخ بوځم، له ماښامه یې راته په یو ځل مصرف لوښو کې ډوډۍ راوړې وه، ژر، ژر مې وخوړه، نور مې سرکېښود، ما وې هسې نه چې د شپې په پای کې ویده پاتې شم.

ټکان مې وخوړ او پاځېدم، ژرمې ساعت ته وکتل، لس باندې دوه بجې وې، له ځایه پاځېدم، یو ډول داکسیجن پیپ په ګودام کې ښه ډېر پروت و راوامې خیست، دخپلې خونې ورمې خلاص که، د وره شاته غلی ودرېدم، نور مې پښې ځمکې ته راواړولې او دوه، درې ډبه مې ورکړل، له دې سره د عسکر د پښو غږ پورته شو، ور خو له وړاندې نه خلاص و، همدا چې عسکر راننوت زما دچپرکټ خواته روان شو، همدې وخت کې مې له شانه ورته په غاړه کې پیپ واچاوه، پسې مې په زنګنونو په تشو، تشوکې ښه کلک، کلک وواهه، دې کې یې خوله له سر نه ولوېده ګورم چې جنۍ ده، ژېړ ویښتان یې په اوږو راپرېوتل، نژدې به مې خوشې کړې وه ! ! لږه چې بې حاله شوه مرۍ مې ورته سسته کړه، خو په مرګ مې زړه ونه شو، ځکه جنۍ وه، لاسونه، پښې او خوله مې ورته کلک وتړل او هغه ګودام ته مې بوتله، عجیب ځواک راکې پیدا شوی و، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما چې ورته کتل جنی بې هوښه وه، زما پاخه، ګوزارونو ډېره ژوبله کړې وه، هغه اوس په ځان نه پوهېده خو ماته داسې ښکارېده لکه دا چې هم زما په شان تمثیل کوي، ژر، ژر مې پتلون او جمپر ورنه وویستل، سپین نازک بدن یې پوره لوڅ نه و، نیکر او زیرپیراني یې اغوستي وو، جنۍ لا بې هوښه وه، چې یو امریکایي نظامي افسر له خونې نه ووت، چې لنډ پتلون یې په تن و، اوس نو زه چا نه شوم پېژندلی، لومړی شمال خواته لاړم، هلته چې غټ جنراتورچالان و او د دېواولونو د سرګروپونه پرې روښانه وو، هاخوا ترې بل جنراتور هم چالان و، دجنراتورشاوخوا داسې رڼا وه چې له هر ځایه ښکارېدل، بیا مې په پروت

باندې ځان ترجنراتور پورې ورساوه، خو په ګولولو یې نه پوهېدم، ډېرې تنې یې درلودلې، ما هم د ټولو سو چونو په اړولو پیل وکړ، له دې سره تپه تیاره شوه، همدې وخت کې بیرته جنوب خوا ته لاړم، ګورم چې شرق خواته درې تعمیرونه څنګ په څنګ پراته دي او پیره داران یې هم شاوخوا ګرځي، خو زه غرب خوا ته د دېوال بېخ ته روان وم، ځان مې د جنوب پیره دارخونې ته ورساوه، د زینې شاته غلی کېناستم، تقریباً پینځه دقیقې به ناست وم، چې د لاسي برقونو رڼا ګانې شوې، خو د خلکو غږ ترما نه رارسېده، پیره دار خونې او زینې سره ارتباط درلود ځکه چې اوسپنې له یو بل سره وېلډینګ شوې وې، د پورته ختلو زینو (پوړیو) په څنډه د وسپنې په میلې باندې، مې غوږ کېښود، پو شوم چې پیره دار کرار ناست دی، زه هم په کراره ور پورته شوم، په یو لاس کې مې هغه امریکایي لاسي برق، چې ډېره تیزه رڼا لري، او بل لاس کې مې پیپ و، برچه هم راسره وه، اخیر امریکایي مجهز عسکر وم، د پیره دارخونې وره ته ورسېدم، ما غوښتل چې لنډ د دېوال ته واوړم چې نا څاپه د پیردار د پښو ښکالو پورته شوه، ژر مې د پیردارخانې لاندې ځان وردننه کړ، پیره دار په لاسي برق باندې شاوخوا سیمه وکتله، او بېرته کېناست، ځوشبېې وروسته پاځېدم او په ښیښه کې مې د ننه غرفې ته وکتل، پیره دار پوځي په څوکۍ ناست او په وړوکې میز یې یو وړوکی ټیمي بوتل ایښی و، په غوږونوکې یې واړه غوږي ایښې او د سندرې غږ هم ترې بهر راووځي، خدای خبر چې د امریکا د کوم ښار په کوم کنسرت کې به ګرځېده، کله کله به یې غږ ورسره پورته کړ او اوږې به یې پورته واچولې، .ټوپک یې څنګ ته ایښی و، ما هم سستي ونه کړه، دا خدای وهلي چې لږ ټپیان شي داسې چغې وهي چې دربیم کلی هم خبروي او زه هم له همدې وېرېدم چې که زما د تېښتې پته ولګېده او دوی راباندې پوی شي خامخا مې بېرته راګرځوي، خپله چالاکي مې وښوده، پیپ مې په لاس کې و، خو پیپ ډېر لوی و او دا ځای تنګ و برچه مې راوویسته په کراره مې پیپ لږ وړوکی کړ، د پایپ یوه برخه مې په کراره لاندې کېښوده ورنیږدې شوم، د پیره دار خونې ور مې خلاص کړ، هېڅ خبر نه شو، شاته یې ودرېدم، په پوره چالاکۍ مې پیپ ورته په غاړه کې واچاوۀ، څوکۍ نه مې لاندې ګوزار کړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برچې په څټ باندې مې څو ګوزاره په سر وواهه، پښې يې ورو په ځمکه وغځېدې، هغه مې همداسې خپلې پيرې ته پرېښود ، ما اغزن سيم په برچې لرې کړ او ځان مې له دېوال نه ځوړند که، ښه په ارامه وغورځېدم، لاندې ځمکه پسته خاوره وه، ځان مې هم ونه ښنده، نو رمې شمال خوا ته په منډه شروع وکړه، ډېر ژرستړی کېدم، ټپونو مې هم درد کاوه، د وېرې منډه وه، داسې روان وم لکه غشی، ډېر مزل مې وکړ، خونه پوهېدم چې کومه سيمه به وي، ما غوښتل چې چاريکار ته ځان ورسوم، چې د ې وخت کې مې د سهار اذان واورېد ، آزان ماته د کلي لاره راوښوده، موذن لا تر حی علی الفلاح نه و رسېدلی چې زه ور ورسېدم، د اودسونو ځای ته په منډه ننوتم، ډېر وختي و خلک لا له خوبه نه و پاڅېدلي خو يو دوه سپين ږيري ټوخيدل او اودسونه يې کول، زه يې له شانه تېر شوم، خو هغوی په خپل کار بوخت وو ، هلته مې نظامي جامې وويستې څو سوه ډالر پکې وو هغه مې ترې واخيستل، هغه د ناروغانو جامې مې په تن پاتې شوې، جومات ته ننوتم، ملا صيب ته مې وويل، چې زه مسافر يم لاره کې غلو رانه هر څه لوټ کړل، بس دغه د خوب جامې مې په تن کې پاتې دي، ملاصيب ښېرې وکړې او لاړه، لږه شېبه وروروسته يې يوه جوړه توري جامې راوړې، جامې مې بدلې کړې، د چاريکار لاره يې راته وښوده او ويې ويل چې لمونځ وکړه بيا به لاړ شې، د اودس په بانه ترې وتښتېدم، دريشي او تفانچه مې په يو پټي کې ښخ کړل.

لمر لا نه وختلی چې چاريکارو ته ورسېدم، ځينو دوکاندارانو خپل دوکانونه خلاصول يو واسکټ يو سور پکول او يو هغه وړوکی د اوږې دسمال مې واخيستل، سراچه موټر مې تر (تګاب) پورې په کرايه کړ او حرکت مو وکړ.

څو شېبې وروسته د ژورنالستانو خبره په اسمان کې چورلکې ګرځېدې راګرځېدې او ماته داسې ښکاره شوه لکه په ما پسې چې يې پروازونه کړي وي، زموږ موټر هم ښه په مزه روان و ، موټروان ځوانکی بدرنګه، خو ښه اخلاقي هلک و ، نوم يې راته شيرين اغا وښود.

مستې، مستې کېستې يې اچولې، خو يوه هم پکې زما د خوښې نه وه، تر ټولو يې د نازيه اقبال سندرې ډېرې اورېدې، د موټروان کره وړه مې وځارل او پوه شوم چې د ملګرتيا هلک دی، بايد ملګری يې کړم، ما سره ددې وېره وه چې کېدای شي په سړکونو کې زما د بېرته نيولو لپاره تالاشي وي، شيرين اغا په دې سيمو کې ښه بلد ښکارېده، د ځان د ډاډ لپاره مې ترې وپوښتل.

- ښه اوس په کومه لار ځو زه خو په دې لار چندانې بلد نه يم.

دې کې شيرين اغا ما ته راوکتل او وې ويل: دامخامخ سړک راستن صياد ته وځي، بيا چپ لاسته تاوېږو او د ګلدان سيمې ته ووځو ، بيا محمود راقي ته ځو د کاپيسا مرکزدی، ښه لوی بازار لري، محمود راقي نه بيا مر (لمر) خاته ته ځو ، هلته د اوغانانو کلی دی ټول پکې پښتانه دي.

زه د شيرين اغا خبرو ته غوږ وم که چېرې له ده نه جدا شم چې لار راته مالومه وي.

- پسې يوه دښته راځي، چې نيم سات مزل په دښته کې وي، بيا د(اله سي) ولسوالۍ ته رسېږو بيا نو د تګاو بازار ته رسېږو ، نور خو به بلد يې؟

- هو !له تګاو نه سروبي ته څومره لار ده؟

- دوه ساته به وي.

شيرين اغا ويل چې د تګاب له الکوزيو نه دی، پرون يې له تګاب نه يو دربس چاريکارو ته راوړی و او اوس تش روانېده چې زه پرې پېښ شوم، د شيرين اغا په هکله په سوچونو کې وم، موټر د صياد خوا ته ګړندی روان و ، د سوچونو مزی مې شيرين اغا پرې که.

- که اجازه دې وي زه به دا سګرټې وسکم، تيار مې ډک کړی دی.

- ما به ورته څه ويلي وای، له مخکې نه مې پرې شک راغلی و زه ورته په برېتو کې مسکی شوم.

- وڅکه په ما يې دود ښه لګېږي، خوڅکلي مې کله نه دي، زه پوهېدم چې دا خبره په چرسيانو ښه لګيږي او ما هم غوښتل چې د لارې ملګری بايد درسره خوشاله وي..

له دې سره مسک غوندې شو ، څه يې ويل چې ما ترې خبره ونيوله:

- هسې کدو يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرټ یې له خولې لرې که او پخ یې وهل، ښه ډېر یې وخندل، زما بیا د شیرین اغا خندا ته خندا راغله، په خندا مې ورته وویل:

- یو شوم مخکې له دې چې تا راته ویلي وای ما په خپله درته وویل، ډېرو ملګرو به راته دا خبره کوله، خو ستا په هکله مې هم یوه ټوکه زده ده..

هلک په خندا شو، په حیرانۍ یې وویل: زما په هکله ؟

- هو، د شیرین اغا په اړه.

یو غېبرلوګی یې له خولې وویست، دوه درې تختـه، تختـه تـوخۍ یې وکړل.

- ته یې ووایه

دې سره مې ټوکه ورته شروع کړه

- د ننګرهار ولایت د سُرخرود ولسوالۍ ته که کله لاړې او څوک دې پکې نه پېژندل، هرسړی دې چې ولید ورتـه ووایـه، زه د شیرین اغـا ، یادل اغـا ملګری یم، بس دستي دې کورته بیایي، ځکه چې هلته په هر کور کې د دل اغا او شیرین اغا په نامه یو څوک خامخا شته.

دې خبرې سره هلک له خندا داسې تور اوشین شو چې سترګې پکې ورکې شوې او له ډېرې خندا پورته، پورته الوته، په ببره مې ورته وویل: لارې ته ګوره چې اوس به موټر ټکر کړي، هغو دله ګانو نه خو را وتښتېدم، چې ته مې مړ نه کړې.

یو وار شیرین اغا راته وکتل په وارخطایۍ یې راته وویل:له چا نه؟

چا سره مې مغزو کې کړنګ شو، خو خبره مې له خولې وتې وه، کله کله ځینې خبرې بې اختیاره د سړي له خولې نه ووځي او دلته مې چې خبره له خولې ووته کېدای شي چې نور مې له شیرین آغا نه خطر نه حس کولو، خو بیا هم ځان مې تېر کړو.

- هسې

(هسې) مې داسې وویـل لکـه چې هیڅ خبره نـه وي، عجیب هلـک و، سترګې به یې ما خواته وې او موټر بـه یې ښه تیز روان کړی و، پوخ او خام سړک یې نـه لیـده، څـه بـه مـو سر پړسوم، هلک کلک شو، د چرسیانود صداقت کیسې مې ډېرې اورېدلې وې، ما هم غوښتل، چې ملګری یې کړم،

ټوله کیسـه مې ورتـه وکړه، کـه بـل هر څوک وای لـه دې کیسې سره خامخا ډارېده خو شیرین اغا ته زما کیسې داسې خوند ورکړی و، چې پام مې شو موټر داسې کرار روان و لکه چکر ته چې وتي یو، هغه خو سګرټي وهلی و او زه د آزادۍ په نېشه کې داسې غرق وم چې هر ځای راته جنت ښکارېده، ما لا خبرې ته خوله جوړوله چې له شانه د هارنډونو باران شو، دا د پولیسو دوه د رنجر موټرونه وه، چې ډېره تادي یې درلوده، د موټرو پـه لیدو مې شیرین اغا ته په خواشینۍ وویل: بچو خانه لکه چې ویې نیولم.

خبره مې لا نه وه تمامه چې موټر مو له خوانه تېرشول، ایله مې زړه په کرار شو، له دې کار سره شیرین اغا هم ویښ شو، په جدي انداز یې وویل: خبره خرابه ده، تګاو ته چاکره ځې؟

- تګاو ته په (۱۳۷۵) کال کې یو ځل له ملګرو سره تللی وم، بیا نه یم تللی او نه پکې څوک پېژنم، ما وې چې بیا به له هغه ځای نه جلاباد تـه بـل موټر ونیسم.

شیرین اغا یوه شېبه غلی شو، خو په دې کمه موده کې شیرین اغا ډېر ښه پلان جوړ کړ، عمر یې راته اته ویشت کاله وښود، خو له بلا ډک و، هغه ویل چې څو مره وخت ډېر تېرشي ستا د نیولو امکان ډېر دی، هرځای کې به تالاشي ګانې وي، زه وایم هغوی به تاپسي اوس کابل اوبګرام لټوي، هغوی څه پوهېږي چې ته شمالي خواته راغلی یې او له دې لارې جلال آباد تـه ځې، چې له قصده به دې داسې کړې وي که څنګه خو ښه چل دې کړی دی.

له دې چرسي نه مې د داسې هوښیارې خبرې هېڅ تمه نه وه، خو (لېونی هم په خپل کار کې ښه پوهیږي).

- نو څنګه به وکو؟

- تګاو کې ښه حجره لرو، که کال هم پکې تېرکړې څه خبره نه ده، خو زه وایم چې (ډایرک) جلال اباد ته لاړ شو، اوس د شپې لخوا په لاره هېڅ خبره نه وي، خو چې یو څو زنانه په موټرکې وای، بیخي مو کارجوړېده.

- څنګه مو کار جوړېده؟

- اوس دوه په دوه یو، د هر چا پام موږ دواړو ته اوړي، خو بس چې یو ځل کلي ته لاړ شو، بیا نور زه پوهېږم او کار مې، ته بیا له هرڅه بېغمه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیرین اغا دا خبره راته ښه ښکاره شوه، زه لړ څه سوچونو کې تللی وم، چې نا څاپه موټر له عمومي سړک نه فرعي سړک ته تاو شو، وارخطا شوم، سړک ته مې وکتل، هلته په لوی سړک پولیس ولاړ و او تالاشي روانه وه، لږ وړاندې موټر ودرېد، شیرین اغا ویل، چې له فرعي سړکونو نه به ځان د تګاب ولسوالۍ ته وکاږو، هغه ویل چې په دې ځای کې مې هېڅ کله تالاشي نه وه لیدلې.

په داسې حالاتو کې یو بلدي ملګری ډېر ضرور وي، اوس مې یو تکړه ملګری پیدا کړی و، چې دا درووند بار یې راسره ووړ، دا کوم تصادف نه و، په اسلام کې تصادف نشته موږ مسلمانان هر څه د الله پاک له لوري ګڼو، الله پاک راسره ملګری و چې له دا ډول زندان نه وتښتېدم،

شیرین اغا ته مې وویل: شیرین آغا ! یوه خبره درته کوم !

یو چا ته نوم اخیستل د بلد تیا لومړی او مضبوط پړاوی دی، ور پسې مې خبر و غزوله: ته پښتون یې اوس مې ځان تا ته سپارلی، چې هر څه کوې، خو ما ژوندی ورسوه، چې په زړه کې مې ډېرې غوټې دي، نوره ستا خپله خوښه.

شیرین اغا له خندا شین شو او وې ویل: داسې پښتو درسره وکم چې ته ام ورته حیران شې، ددې رشوت خورو پولیسانو په چل زه ډېر ښه پوهېږم، یو رګ مې لغمانی دی.

دې سره دواړو ښه وخندل.

دا وخت مازیګر قِضا و، شیرین اغا ویل، چې د شپې ډوډۍ به زموږ په کور کې وخورو، نا وَخته به لاړ شو، ما هم ورسره ومنله، د تګاب د بازار تر څنګ یې کور و، چای او ډوډۍ مو سره وکړل، ټپونه مې وینې شوي وو، لږ درد یې هم کاوه، شیرین اغا له درملتون نه یو څه دوا دارو راوړه، پاکې جامې یې راته راوړې او پوره لس بجې له کوره ووتو، کلي نه یې درې نور هلکان هم له ځان سره راوستل ټول موټر کې کېناستو او جلال اباد ته مو حرکت وکړ، له هلکانو سره یې معرفي کړم، پسې یې یوه لُنګۍ هم راکړه، ښه شخه لنګۍ مې ووهله، د موټر په مخکې ښیښه کې مې ځان ته وکتل حیران شوم، ځکه څو میاشتې مې ځان په ښیښه کې نه وکتلی، زړه کې مې ویل

خپل ځان مې چې په خپله و نه پېژنده نو خلک به مې څه وپیژني؟ په لاره کې ښې ډېرې تالاشۍ وې، کوم ځای کې چې به تالاشي وه د شیرین اغا د ماما ځوی اجمل به ځان داسې ناروغ که چې عسکرو به ورته دستي اجازه ورکړه، چې لږ به ترې لرې شول نور به یې له خندا زاره راوچوله، داسې تمثیل یې کاوه چې حیران ورته پاتې وم، دده له ناروغۍ سره به زموږ هغه بل ملګري شامحمد داسې نارې جوړې کړې لکه یوه بوره ښځه چې په خپل زوی ویر کوي؛ زما ستړیا او بې خوبي ډېره وه، دوی ټول د لږې شېبې لپاره غلي شول او زما سترګې سره ورغلې وې، چې سترګې مې لوڅې کړې د لغمان په سرخکانو کې مو د جلال آباد په لوري د موټر ځراغونه بلېدل، وروروسته سیټ ته مې چې وکتل، نورعلي ویده شوی و، اجمل او شامحمد خپلو کې ټپې سره ویلې، دې کې اجمل یوه پلاستیکي وړه بشکه راواخیسته او طبله یې هم ورسره شروع کړه، د عسکرۍ په دروان کې به موږ هم دا کارونه ډېر کول، چې ما به کله کله پکې منګی واهه، خو اوس مې زړه مات و، پوی نه شو چې تر جلال آباد ښار پورې څه ډول ورسېدو، اوس نو د شپې دولس بجې وې، خو شیرین اغا د موټر وانۍ حوصله ډېره لرله، شیرین آغا پوهېده چې څنګه مزل وکړي او څه وخت ځان ورسوي، ځکه خو به یې کله کله زمونږ خبرو ته هیڅ پام نه و او خپله ډرېوري به یې کوله، ځکه خو وختي راورسېدو، د شپې تېرولو لپاره قصبې ته د تره کور ته مې لاړو.

===

سهار مې شیرین اغا ته په وچ زور پیسې ورکړې، هغوی په خپله مخه لاړل او زه په کور کې پاتې شوم، هماغه د شپې خبر شوم چې لوښې، زامن مې، مور پلار او خور؛ ټول په هماغې شپه وژل شوي وو، تره مې دا هم وویل چې ښځه مې سو چه لیونۍ ده، ټوله شپه مې وژړل، ما به کله کله له ځان سره ویل، هغه کسان چې ځان مرګي کوي څومره بې عقله دي، پښتانه بې کلتوره دي چې جنګونه کوي خو اوس پوه شوم چې دا د هغوی کلتور دی، چې د ظلم پر وړاندې چوپ نه پاتې کېږي، خو نن زه تیار شوی وم چې دې سور مخو دله ګانو ته ځانمرګی شم، تره ته مې وویل چې زه کلي ته ځم، خو هغه راته اجازه رانه کړه، هغه ویل چې ما امریکایي وژلی، خامخا به ما پسې کلي ته تلاشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځي، د تره خبره راته پرځای ښکاره شوه، شل ورځې له کور نه ونه وتم، نژدې خپلوان مې جلال اباد ته راته راتلل، د کلي د هرې ورځې خبر به راته رسېده، په یو بشتمه ورځ کلي ته له څلورو موټرو سره چې له ترونو، خوریونو او تره زامنونه ډک وو لاړو، همدا چې کلي ته ورسېدو، ټول په ګډه زما د کور خواته روان شو، خپلو خپلوانو راته یو ډول کتل، د کور په لېدو نور هم ودرد بېدم او د غېچ لمبې مې په زړه کې تاوې راتاوې شوې، تاسو کې به داسې درد چا نه وي څکلی؟ درد او غم هغه وخت له تحمل نه ووځي چې مور او پلار ته د ځوي مړی او اولاد ته د مور او پلار مړی پروت وي، خو زما ټوله چرګې مړه وه.

د کلا ور یې په بم الوځولی و، د خونو کړکۍ او د بوالونه داسې سوري سوري وو لکه سل کلنه ورانه کنډواله، په دوه خونوکې مې پلار، مور او خور سوځېدلي وو، خونې اوس هم تکې تورې وې.

ژوند راته یو ډول بې مانا شی ښکاره شو، هېڅ شي خوند نه راکاوه، میرمن مې خسر پېښور ته د دوا لپاره بېولې وه، سخت نا کاراره وم.

د تره په کورکې مې واړول او فاتحې شروع شوې، هره ورځ به ډله دوستان راتلل، بیا مو خیراتونه هم وکړل.

درې ورځې وروسته مې میرمن هم راغله، چې په لیدلو یې سخت پښیمانه شوم؛ ځکه زما په ذهن کې د هغې هغه پخوانی تصویر و، خو هیڅ مې هم د لاسه نه کېدل، زه یو بې وسه انسان وم.

لس دولس ورځې مې په کلي کې وتې وې چې یوه ورځ، له شېرزادو ولسوالۍ نه زما یو پخوانی ملګری خان لالا چې جهادي قومندان هم و دولسو مسلح کسانو سره کلي ته راغی، شپږ کسان یې له حجرې نه شاوخوا پیرې ته ووتل او شپږ کسان یې له ما سره کېناستل، یو پکې مولوي غفورجان و، چې هغه مې هم پېژنده، همداسې هغه نور کسان یې هم معرفي کړل، له فاتحې وروروسته یې رانه د تښتېدو په هکله پوښتنې شروع کړې، له لومړۍ ورځې مې ورته کیسه پیل کړه او تر پایه مې ورته ورسوله، مولوي غفورجان خو داسې ژړل چې اوښکې یې نه ودرېدې، ویل به یې دا ټوله د ایمان او اسلام جذبه ده چې په مخ کې یې غرونه هم نه شي تم کېدای، هغو نورو به توبې ویستې او ښیرې به یې کولې، خان لالا راته وویل، چې دوی ټول له ما سره دي او که زه وغواړم نو دوی زما غچ او زما په شان د نورو بې ګناه افغانانو غچ هم اخیستلی شي، هغه د تبلیغیانو خبره دعوت یې راکه او نور پاڅېدل، خان لالا په روانه کې خپلو نورو ملګرو ته وویل: توریالی یو واقعي مسلمان او یو واقعي توریالی دی، چې دومره لوی کار یې کړی، بس د الله امداد ورسره و، او بله یې دا چې توریالی یو تکړه، زړور او باتجربه نظامي افسر دی تېر شوی، توریالی د خدای په مرسته ډېر څه موږ او افغانانو ته کولی شي.

خان لالا خپله د تلیفون شمېره راکړه او ویې ویل که مونږ سره یو ځای کېدل غواړې، نو په دې شمېره بیا زنګ ووهه، خدای په امانې مو سره وکړه او د سپین غره خواته روان شول.

دا زموږ کلي ته د دوی لومړی راتګ نه و، هغوی به هروخت خپلو کورونو ته راتلل، ځکه هغوی هم افغانان دي، د همدې سیمې خلک دي کورونه، مور پلار لري، زموږ په کلي کې هرکور وسلې لري، هرځای ته چې ځي دا وسلې ورسره وي، ځکه دلته خلک په شخصي دښمنیو هم اخته دي، داسې لکه ازاد قبایل... یوه ورځ زموږ یو ملګری چې ژونالست و او په ښار کې لوی شوی و، دلته راغی، دا خلک، ټوپک، او وسله وال کسان د شخصي دښمنیو کیسې یې چې واورېدې حیران دریان و، څه وخت وروروسته یې زموږ د کلي په پېښو کیسې لیکلې وې او په ځینو مجلوکې چاپ شوې وې، چې بیا زموږ کلیوالو هغه مجلې کلي ته رواړې او کلیوالو هم لوستلې وې.

سره ددې چې ما هم په بګرام کې همداسې فکر کړی و، لکه خان لالا چې راته وویل، زه په یو ډول خپل غچ اخیستلی شم چې له دوی سره یو ځای شم، کنه یو کس به یې څنګه له ټولې امریکا سره ووهي.

خو کله یې چې دعوت راکه یو ډول زړه نا زړه وم، دا وسله وال به راته یو ډول نا منظمه خلک ښکارېدل او لکه څنګه چې زه یو تورن وم نو د سپلین زمونږ لومړی شرط دی.

خو کله مې چې ځان سره فکر وکړ، چې زه به په څه شي و ډار شم، په پلار که په اولادونو، هغه خو یو هم نه دی پاتې، له شرمه خلکو ته نه شم کتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښنګه به وګورم هرڅوک به وايي چې ددغه سړي ښځه امريکايانو بېولې وه او بېرته يې ليونۍ راوسته، دې سوچونو سم لېونی کړم، خو لا وروستۍ پرېکړه مې نه وه کړې.

شپې ته مې خور ميلمه کړی وم چې کور يې زموږ له کلي نه يو څه لرې و، د شپې په ډوډۍ ناست و چې د تره ځوی مې سردار راته زنګ وواهه، ويل يې چې د امنيت کسان راغلي او ستا پوښتنه کوي، چا ورته ويلي دي چې ته موږ کره يې، زموږ ټول کور يې تا لاشي کړ، دا يې هم وويل چې که ستا په هکله ورته هرچا مالومات ورکړل انعام هم لري، له دې خبرې سره دا ارته دُنيا راباندې د ميږي له سترګې تنګه شوه، نه مې غوښتل چې بيا ددې کافرو په لاس ورشم، مشرې خوراو خورزو مې چيغې او نارې شروع کړې، اوښی مې هم وارخطا ښکارېده، هغوی ته مې ډاډ ورکه چې دلته نه شي راتللی، خور مې نه منله، دې کې مې د تره زامن له ټوپکو سره زما خواته راغلل، پرېکړه مو وکړه چې هرڅوک راغلل بس تر مرګه به ور سره جنګ کوو، تر سبا مو په وار پيرې وکړې، خوڅوک مالوم نه شو.

سبا سهار مې تره راته زنګ وواهه، چې د امنيت کسانو شپه همدلته تېره کړې، اوس يې بيا دوه موټره راغلل. هغوی خبر شوي چې ته کلي ته راغلی يې، پوه شوم چې نور مې په کلي او ان په افغانستان کې ژوند ګران دی، تليفون مې له جيب نه راووېسته او خان لالا ته مې زنګ وواهه، ټوله کيسه مې ورته وکړه، خان لالا ويل که محاصره يې کسان درلېږم، ما ورته وويل چې زه له کلي نه لرې پټ يم، ځای مې ورته وښود، د شپې يوولس بجې وې چې خان لالا له شاوخوا پنځو سو مسلح، کسانو سره راغی،هيڅ باور مې نه کېده چې دوی دې دومره ژر راورسېږي.

حجره کې يوه شېبه کېناستو، خان لالا غوښتل چې د امنيت کسانو پسې کلي ته لاړ شي خو ما ورته وويل چې ترونو ته مې ستونزه جوړه نه کړي، چانټه او يو مخصوص دوربين داره ټوپک يې هم له ځانه سره ماته راوړی و، چانټه مې وترله ټوپک مې په اوږه کړ او ټول سره روان شولو.

===

سره له دې چې ډېره موده مې په کلي کې ژوند تېرکړی و، خو دا مې اول ځل و، چې سپين غره ته لاړم، هغه دعسکرۍ د تمريناتو په دوران کې چې غره ته ختلی وم، له هغه وروسته مې دا لومړی ځل و، ژر، ژر ستړی کېدم او په ښکته کېدو کې مې پښې رېږدېدلې، خان لالا به راپورې خندل، په ډېرو ستونزو د سلطان په نامه سمڅې پورې لاړم، هر کلي ته مو د غره له هر کنج نه يو، يو زلمی وسله وال لکه پېری راپيدا کېده، يو نيم به له لرې سلام وکړ او بېرته به ورک شو، له هر کس سره به غټ دوربين، چانټه، بمونه، برچې، يانې داسې وسلې ورسره وې چې ما لا نه وې ليدلې، ډېرې پر مخ تللې وسلې وې.

د سمڅې خوله به شاوخوا دوه متره مربع وه، خو کله چې ور دننه شوو، پراخه د اوسېدو او په عين حال کې د پټېدو ځای و، تقريبًا شپېته اويا کسان پکې نه ښکارېدو، خان لالا ويل چې د سمڅې ترپايه څوک نه دي تللي، غار کې ډول، ډول درنې او سپکې وسلې او چاودېدونکي مهمات پراته وو، له سمڅې د باندې (ترپالونو) لاندې (۱۵) ډول، ډول موټر سايکلونه چې په ځينو يې يو ډول ماشين دارې هم لګول شوې وې ودرول شوي وو، موټرسايکلونه يې يوازې د عملياتو په وخت کې کار اخيسته، هغه هم د خان لالا په اجازه.

خان لال به په يو ډول ځانګړې مخابرې له خپلو مشرانو سره تماس نيولو، خان لالا د سبحان الله په نامه يو کس خاص د راډيو د اورېدو لپاره ګمارلی و، هغه د مهمو خبرونو، ياداشت له ځانه سره په کتابچې کې ليکل، له همدې سمڅې نه مو په ننګرهار او لوګر د ځو برېدونو پلانونه سره جوړکړل، خان لالا زما له پلان جوړولو نه ډېر خوشاله ښکارېده، ځکه چې د دوی پلان به پنځوس فيصده کامياب او پنځوس ناکام او تلفات به خامخا ورسره وو، خو زما پلان په داسې ډول و چې (۹۰) فيصده کامياب او پرته له تلفاتو نه تر سره کېده، د لوګر ولايت په يو چارواکي پسې مو درې ځله هلکان واستول، خو بېرته به تش تور راغلل، بلاخره درې تکړه هلکان مې له ځانه سره واخيستل خان لالا دُعا راکړه ځکه چې دا هغه د امرکايانو خبره زما لومړی (مشن) و زما لويه ستونزه دا وه چې زه په سيمو کې ښه بلد نه وم، د شپې دوه بجې مو حرکت وکړ او سبا سهار مې سړی لاس تړلی راووست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا یوه میاشت مې په دې سمڅې کې تېره کړه، له څو بریالیتوبونو نه وروسته خان لالا راته وویل چې مرکز ته ورځو، لږ کار مې دی، مشران وایي چې توریالی هم درسره راوله. له دې سره سخت خوشاله شوم، په جامو کې نه ځایېدم.

سبا سهار ما، خان لالا او زلمي چې موږ به ورته چیریک ویلو، تش لاس مو (کُرمې) ایجنسۍ ته حرکت وکړ، څو چې کرمې ته رسېدو، څو ځایه په سمه او په غره کې مو له خپلو وسله والو ملګرو سره دمه کوله او خان لالا به ورسره څه پټې خبرې کولې، یوه شپه مو په لاره تېره کړه په دریمه ورځ کُرمې ایجنسۍ ته ورسېدو، دا هغه سیمې وې چې ما په لومړي ځل ولیدې، خان لالا نه مې د ملا محمد عمر مجاهد په هکله پوښتنه وکړه، چې هغه چېرته دی؟ خان لالا وویل چې ملا محمد عمر، حکمتیار، اسامه او ملګري یې لا چاته مالوم نه دي او که چاته مالوم هم وي ځای یې نه ښیي، ان که څوک یې مړ هم کړي.

کُرمه داسې ځای دی چې اب او هوا یې ګټ مټ زموږ د کلي په څېر ده، خوشاوخوا غرونه یې د ګورګورو او مزرې په ونو پټ دي ښکلې درې او د مرکیخیلو په څېر روڼ رود په کې بهېږي چې خلک یې کلک پښتانه مسلمانان دي، ټوپک د دې ځای د نرانو سینګار دی، هلک چې زلمی شي بیا یې ټوپک په غاړه وي، په جوماتونو کې دیني سبق ویل کېږي او دیني مدرسې هم پکې ډېرې زیاتې دي.

یوې لویې کلا ته ور ننوتو، چې شاوخوا شل خونې به پکې وې، په انګړ کې کټونو باندې، لس دولس کسان ناست وو چې زموږ په لیدو ټول راپورته شول، ستړي مشي مو سره وکړه، کټونو کې یې ځای راکړ، بیا خان لالا له ټولو سره معرفي کړم، داسې لکه دوی مې چې ښه پېژني.

د خان لالا په وینا جبار مولوي صیب ناستو کسانو ته مخ واړو.

- ملګرو توریالی یو باتور او چې کوم دی ډېر زړور او چابک زلمی دی، چې په کمه موده کې یې خپله زړورتیا موږ ته ښکاره کړه، الله دې ورته معافي وکړي د ډاکټر نجیب په وخت کې نظامی صاحب منصب و.

دې کې یې خان لالا خبره پرې کړه.

- توریالی یو غازي دی، یو اتل دی، په همدې نېژدې ورځو کې له بګرام نه تښتېدلی او دوه کافران یې مردار کړي دي.

دې سره ناستو کسانو په لوړ غږ د الله اکبر نارې پورته کړې، پسې یو کس چې سپین د سمال یې له سر نه تاو کړی و، په خبرو پیل وکړ، له خبرو یې پوه شوم چې عرب دی، خو ډېره ښه پېښوری پښتو یې ویله.

- داسې زلمو ته خو دغه تحریک اشد ضرورت لري، اوس به د خپلو مجاهدینو ورونو سره نور هم وروزل شي او په خپل جهاد کې به لا کامیاب شي، زه یقین لرم چې دی به ډېر نور کارونه هم وکړي.

خو خان لالا یې په ځواب کې وویل، چې اوس خو دلته یو بیا په سره ګورو، نور د ماسپښین لمانځه ته پاڅېدو.

===

شپه مو همدلته تېره کړه، په سبا یې خان لالا ما ته لس زره کالدارې راکړې او خپله چېرته لاړ، زه یې منصورته وسپارلم، ټوپکې مو په اوږه کړې او ښار خواته روان شولو، داړتیا وړ شیان مې واخیستل غرمه مو په هوټل کې ښه مزه داره کړایي وخوړه، منصور سره مې ګپ شپ ولګاوه، بېرته مرکز ته راغلو، مازدیګر زه خان لالا، جبار مولوي صیب او دوه درې نور ملګري لږ لرې یو بل کلي ته لاړو، نور له ډېرو پوښتنو نه شرمېدم، ځکه هر څه ماته نوي وو، دا څه دي؟ اودا کوم ځای دی؟... ما وې اخیر به بلد شم اوس خو مې همدا ځای دی، تقریباً نیم ساعت مو په پښو مزل کړی و، چې یوې لویې کلا ته ورسېدو، له کلا نه د ختو دېوال تاو شوی و، کلا ته چې ور ننوتو، ګورم تقریباً د سلو کسانو په شاوخوا کې تنکي، تنکي زلمیان په نظامي تمرینونو لګیا دي، موږ د هغو کټونو خوا ته لاړو چې دوه د پاخه عمر کسان، غټې غټې لونګۍ یې تړلې وې، په غاړه یې ستړې مشې وکړه او ټول په کټونو کې کېناستو؛ همدا چې د شیدو چای مو وڅښئ، منصور په غوږ کې راته وویل: راځه چې لږ ځانونه ګرم کو! ډېر وخت به تا هم تمرین نه وي کړی.

زما له پخوا نه ورته زړه تخنېده، خو عمر مې دا تقاضا نه کوله چې زه دې لکه ځلمیان منډې ووهم او ټوپونه واچوم خو زړه مې صبر نه شو، خان لالا ته مې وویل چې زه غواړم، لږ تمرین وکړم، خان لالا راته وویل چې د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره مې دلته راوستی یې، زه او منصور بلې خونې ته لاړو جامې مو بدلې کړې او د تمرین مېدان ته راووتو، زمونږ او ددوی تمرینونو سره ډېر فرق درلود، دوی مونږ ته د موټرسایکل ځغلول، له موټر سایکل نه د بریدونو چلونه، اختطاف او نور تکتیکونه رازده کول، چې ما په ډېره کمه موده کې هرڅه ډېر ښه زده کړل، خان لالا ویل چې ته به دلته دې هلکانو ته نظامي درس هم ورکوې، خولکه چې چا ورته اجازه نه وه ورکړې، دوه میاشتې دلته پاتې شو او دغه دوه میاشتې مې هره ورځ تمرین کاوه، داسې خلک مې په دې قبایلو کې ولیدل چې حیران ورته پاتې وم، په رښتیا چې ازاد قبایل دي، د چیچین خلک، ایرانیان، عربان، غربیان، پښتانه، تاجک، پنجابیان هر ډول خلک مې هلته ولیدل، په دې قبایلو کې څوک وسلې ته لایسنس نه جوړوي، په همدې سیمه کې وسلې هم جوړیږي چې دره وال ټوپک ورته وایي، خو د افغانستان د دولت له دغو وسله والو مخالفینو سره به ځینې وخت داسې وسلې هم تر سترګو کېدې چې د نوي او پرمختللي ټکنالوجۍ حیرانوونکې وسلې وې، خو په عام حالت کې به مونږ د وسلې د کمښت سره مخ و، خو لکه مخکې چې مې وویل دلته وسله هم جوړیږي نو باروت زیات و چې زمونږ انجنیرانو آن دیګ بخار بمونه هم جوړول.

پخوا به مې له خلکو نه اورېدل چې طالبان خلک په تبلیغ باندې ځان مرګو برېدونو ته اماده کوي، داسمه وه خو کله به چې امریکایانو ملکي خلک ووژل او دا خبر به په طالبانو کې خور شو، ان ښځې به ځان مرګو برېدونو ته اماده کېدې، پرته له دې چې څوک ورته ووایي.

د ځانمرګو بریدونو لپاره ډېر ځوانان اماده وو، چې هلته به مونږ ورسره خبرې کولې، هغوی به د ځانمرګي برید لپاره اماده وو، خو په څېره یې د خپګان نښې نه ښکارېدې، مازدیګر به چکر ته تلو، چې په دې ځانمرګو کې د هر عمر او نژاد خلک موجود و ډلې، ډلې ځوانان به تیار شول نومونه به یې ولیکل بیا به افغانستان ته د جهاد لپاره را تلل. هغوی به ویل که کله د کوم کس په ناموس، هېواد او دین تېری کیږي چې وس یې ور سره برابر نه وي نو ځان مرګی ښه او رواکار دی، دوی به ویل چې دا هر څه په افغانستان کې شته او شوي.

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

یوه شپه خان لالا په یوې ورقې کې په پاکستان کې د افغانستان د یو چارواکي د تښتولو پلان جوړ شوی ماته راکه، زما نظر یې پکې غوښته، دوی د دې پلان د عملي کولو مشر هم زه ټاکلی وم؛ په دې ځای کې نو اوس له مونږ سره د مبارزې لویه حوصله ملګرې وه، اوس مونږ باور درلود چې دښمن به خامخا په ګونډو کوو، پلان داسې و چې مونږ درې کسان به حیات اباد ته ځو او هلته به د افغانستان هغه چارواکی چې د حیات آباد په یوه بنګله کې اوسیږي تښتوو؛ خان لالا ته مې ویل چې بیخي ښه پلان دی.

په سهار زه، منصور او سردار باجوړې ځانونه سره راجوړ کړل، سپینې جامې، او تور واسکټونه مو واغوستل او تش لاس روان شو، یو ډول وېره او تشویش را سره و، داسې نه چې زه ډارېدم؛ هو! ډارېدم خو په دې چې پلان ناکام نه شي چې هم به خان لالا او هم به زه خام شم، په پېښور کې زمونږ لپاره یو کور ښودل شوی و، په دې کور کې مېشتو ملګرو درې تمانچې یو کلاشینکوف، د پولیسو جامې، موټر راکړل شول، د پولیسو جامې مو واغوستې او تمانچې مو په قاشونو کې ومنډلې، حیات اباد فیز ون ته لاړو، منصور ته د هغه چارواکي کور ډېر ښه مالوم و او د هغه موټر یې هم پېژانده، د کوڅې په سر کې له خپل موټر سره ودرېدو، له مونږ نه دوه سوه متره لرې د پولیسانو یوه پوسته هم وه، شاوخوا سیمه مې ښه له نظره تېره کړه، د تېښتې لار مو وټاکله او د ښاغلي په تمه ودرېدو، شل دقیقې به مو انتظار کړی و چې له کور نه موټر راووت یو کس باډیګارډ هم ورسره ښکارېده او یو موټروان، همدا چې له کوڅې نه راووتل موټر مو د هغه د موټر مخ ته ودراوه، پسې دربواړه له موټر نه ښکته شولو، باډیګارډ له مخکې سیټ نه راښکته شو، زه د ډیپلومات خواته روان شوم، ما لا د موټر ور نه و خلاص کړی چې ډزې شوې، ګورم چې موټروان او باډیګارډ په ځمکه پراته دي، په دوی مې چیغه کړه خو کار شوی و. نه مې غوښتل چې څوک مړه شي، سردار د ډیپلومات موټر ته کېناست منصور خپل موټر ته او زه د ډپلومات تر څنګ کیناستم او تفانچه مې ورته بغل ته ونیوله، مونږ چې حرکت وکړ ګورم چې ها خوانه درې پولیسان مونږ خواته رامنډې وهي، غوښتل یې چې د موټر مخ ته ودریږي چې دې کې مې ښیښه ښکته کړه. پښو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې ورته درې ډزې وکړې، هغوی شاته شول او زموږ موټر تېر شو. دې کې د ډزو غږ راغی پولیسانو هم هوا یې ډزې وکړې، خو موږ ترې لاړو؛ نور نو چې له هغې ځایه راووتو، هرځای مو موټرو ته لاره خلاصه وه، توربینز او شاته یې د پولیسو موټر، خپل ځای ته ورسېدو، شپه مو همدلته تېره کړه، ما خان لالا سره تماس ونیو، ورته مې وویل چې سړی مو ژوندی نیولی څنګه یې کړو، هغه ویل چې نیم سات وروسته درته ځواب درکوم، نیم سات وروسته خان لالا زنګ وواهه هغه ویل چې ژوندی یې میرام شاته راولئ، په انګړ کې لس دولس ملګري نورهم وو، ټول سره راټول شولو او په دې مو بحث کاوه چې په څه ډول هغه دیپلومات تر میرام شاه پورې بوځو، چا یو څه چا بل څه ویل خو داسې خبره هیچا هم ونه کړه چې اسانه اوبې خطره وي او د ټولو په خوښه هم وي، په دې ورځ دا پرېکړه همداسې پاتې شوه، ټوله شپه مې سوچونه وهل چې څه باید وکړو؟ نه پوهېږم چې دولس که یوه بجه به وه، چې یوه خبره مې په فکر کې وګرځېده، له خوشالۍ نه مې منصور او سردار له خوب نه راویښ کړل، هغوی مې چې له خپل پلان نه خبرکړل را سره یې ومنله، په سبا مې نجار راوغوښت او داسې تابوت مو پرې جوړ که چې په منځ کې دوه کسان ځای شي، خو د باندې نه ډېر غټ ښکاره نه شي، تابوت باید لکه تونل ګول وي او پاسه خوا یې لکه سم تابوت؛ دیپلومات مو بې هوښه که، تابوت کې مو واچاوه، بیا مو د هغه شاوخوا ښه ډېر مالوچ کېښودل، سردار مو هم بې هوښه که او د ډپلومات په سر مو لکه چې مړی په تابوت کې ایښودل کیږي خملاو، د تابوت شاوخوا مو له مالوچونه ډک کړل، کله چې تیار شو هغه نور ملګري چې راغلل له خندا راته شنه شول، فلنکوچ موټر مو راوغوښت، تابوت مو په جنګله ښه کلک وتاړه، زه او منصور په سیټ کې کېناستو او حرکت مو وکړ، د پېښور په ښار کې سخته تالاشي شروع وه، هرموټر به یې سم تالاشي کاو، کله چې زموږ د موټر وار راورسېد، ما او منصور لکه ډېر نیږدې څوک مو چې مړ شوی وي، تمثیل شروع کړ، پولیسانو د مړي سر لوڅ کړ له کتلو وروسته یې خپله خواشیني له موږ سره شریکه کړه او روان شول، هر ځل تالاشۍ سره به د منصور رنګ تګ ژېړ شو، خو دا هم زموږ په ګټه و، داسې به ښکاره شوه چې ښه ډېرې ژړلي، که ربښتیا وواېم زما په زړه کې د سردار اند ېښنه وه چې هسې نه له ډېرې نېشې نه څه پرې وشي، ځو واره مې د تابوت سر پورته کړ او د دواړو جاج مې واخیست؛ تر علیزیو پورې څو ځایه تالاشي شو، کله چې علیزیو نه واوښتو خان لالا ته مې زنګ وواهه، چې موږ نیژدې یو، هغه ویل چې کسان دې مخ ته درلېږم؛ همداسې وشول لږ وړاندې چې لاړو یوه ډاټسن کسان مو هرکلي ته راغلي وو، تابوت مو له فلنکوچ نه ښکته که او ډاټسن کې مو بار که، شل دقیقې وروروسته مرکز ته ورسېدو، همدا چې دننه شولو ګورم چې شاوخوا شپېته اویا کسان په انګړ کې دي، تر ټولو خان لالا لومړی زما خواته راغي غېږ کې یې کلک ونیولم، پسې نورو ښه ګرمه ستړې مشې وکړه، خو ځینې بیا حیران شول چې په تابوت کې څوک دی، هلکانو ته مې امر وکړ، چې ژر دواړه له تابوت نه وباسي، ما ویل چې په سردار څه چل ونه شي ځکه څلور پینځه ساته بې هوښه وه، خان لالا ډاکتر راوغوښت دواړو ته مو دوا دارو وکړل، ښه وو دواړه رک روغ شول، له دې عملیاتو سره دهر ملګري په خوله کې زما نوم و، سخت قدر مې پیدا کړ د انعام په توکه یې یو لک کلدارې هم راکړې، چې بیا لس لس زره کلدارې مې منصور او سردار ته هم ترې ورکړې.

===

کله چې مرکز ته راغلو یو ډول د خوښۍ فضا رامنځته شوې وه، ټوله ورځ به د مشرانو جلسې اوغونډې روانې وې، ځکه چې افغان حکومت او امریکایانو د سعودي عربستان په منځګړیتوب موږ ته وړاندیز کړی و، چې هرڅه د خبرو له لارې حل کړو، زموږ څو مشران عربستان ته تللي وو، چې له افغان حکومت سره خبرې وکړي، خو پرته له کومې پایلې نه دا غونډې پای ته ورسېدې.

عجیبه خو دا وه چې کله کله به ډېرې تېښتونې، چاودنې چې موږ به نه وې کړې په مطبوعاتو کې په موږ تپل کېدې، چې ټول به ورته له خندا شنه وو، بس موږ نه اوس لاس پاک جوړ شوی و.

په همدې ورځو کې امریکایانو زموږ د کابل د عملیاتو مسئول په هوایي بمبارۍ کې شهید کړی و، په دې پېښه باندې ټول خواشیني وو، هغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سم د قیامت ورځ وه، چې کله یې مړی راوړ، خو په ښه بدرګه او عزت خاورو ته وسپارل شو.

له دې وروسته جلسې شروع شوې، چې د کابل د عملیاتو مسئول انتخاب کړي.

په دې ورځ زه او منصور پاس غره ته لاړو، موږ چې پکې اوسېدو دا ډېره ښکلې سیمه وه، شاوخوا لوړ تک شنه غرونه له ځېریو او نښترو نه ډک وو، د دواړو غرونو تر منځ لوی خوړ او د خوړ دواړو خواوو ته کلاګانې وې، زه او منصور تر ډېره په غره کې سره ناست وو، منصور ویل چې زه ډېر جدي یم، کله مې چې د خپل ژوند کیسه ورته وکړه، حیران پاتې و، یوځه ډاډ یې راکه، ویل یې چې زموږ وار به هم راشي، موږ خو د مرګ لپاره پیدا شوي یو، زموږ د خبرو په منځ کې د خان لالا زنګ راغی، وې چې ژر راشه.

زه او منصور په بیړه له غره نه راښکته شولو، د غفورجان کلا ته لاړو، ګورم چې بلا ډېر ملګري راټول شوي دي، زما په لیدو خان لالا او درې نور مشران چې ما لا نه پېژندل، را پاڅېدل، ستړي مشې مو سره وکړه، خان لالا سره معرفي کړو، په دې غونډه کې مې ډاکټر نور عالم ولید، او په همدې غونډه کې زه د کابل ولایت جنګي مسئول وټاکل شوم، ما هم دغه دنده ومنله او د ټولو پروړاندې مې ژمنه او قسم یاد کړ چې خپله دنده کې به صادق واوسم.

په سبا یې ډاکټر نورعالم زه او خان لالا وغوښتلو، چې خان لالا ماته په کابل کې د ملګرو او هغو کسانو، چې په دولت کې وظیفې لري او موږ ته کار کوي ادرسونه او شمېرې راکړي او هم د نورو عملیاتو په هکله وغږېدو، څو ورځې وروسته زه او خان لالا له دولسو نورو ملګرو سره له ګُرمې ایجنسۍ نه مخ په خوست روان شو، په لاره کې خان لالا را ته د هغو کسانو ادرسونه او تلیفون شمېرې راکړې چې له دولت سره یې کارکاو، یانې دا هغه کسان وو چې په ډول، ډول پوستونو کې یې کارکاو، له رئیسانو رانیولې ان تر والیانو او وزیرانو پورې له موږ سره په تماس کې وو.

څه به مو سره خوړوم، په ډېره لږه موده کې مې د خپلو ملګرو په مرسته د کابل امنیت له سخت ګواښ سره مخ کړ، د یوې میاشتې په بریدونو کې مو

ولسمشر ما وژلی	ارش ننګیال

یو اځې یو سل اولس امریکایي او د ناټو پوځیان ووژل، دا پېښې خو د هرې ورځې په خبرونو کې راتلې، خو زموږ اساسي هدف د خارجیانو وژل وو، خو د افغانانو سر زوري تاسو ته مالومه ده، چې او به په پیچومي پورته کوي، هرځای کې به افغان پوځیان مخ مخ ته کېدل.

یوه ورځ ډاکترصیب زه، خان لالا، د کندهار د عملیاتو مشر او د کاپیسا مشر میرام شاه ته وغوښتو او دا سې خبر یې را باندې واو راو چې ټولو یو ډول ټکان و خوړ، دا خبر د افغان ولسمشر د وژلو خبر و، چې باید د ثور د اتمې په جشن کې ووژل شي.

بل سبا مازدیګر خان لالا له یو بل زلمي سره زموږ خونې ته راغی، په څوشېبو کې یې پلان راته تشریح کړاو دا یې هم وویل چې دا کار به جاوید ترسره کوي، ځکه چې دی ډېر ښه او مسلکي نشان زن دی.

د جاوید څېرې ته مې چې وکتل چندانې باتور راته ښکاره نه شو، لږ وروسته مې خان لالا ته وویل

- خان لالا !

- ام

- لکه چې زموږ پلان ناکامه شي.

دې سره خان لالا له خنداشین شو او ویې ویل: نه سړی ښه مسلکي دی.

- فوجي دی؟

_ نه یم خبر.

_ ما ته فوجي ښکاري.

خان لالا د نه پوهېدو په مانا خپل سر وخوځاوۀ.

څه به مو کړي وای، دا فیصله نه ردېده، جاوید مو له ځان سره واخیست او ټول بېرته افغانستان ته روان شوو، سخت قهر مې راغلی و، چې ولې یې دا مسئولیت ماته ونه سپاره، خو ما باید د مشرانو خبره منلې وای.

کله چې کابل ته ورسېدو، په سراجي کې مې د یو ه زاړه تعمیر په څلورم منزل کې دوه اطاقه په کرایه کړل، چې د جشن سیمه ترې ډېر ښه ښکارېد، یو څه د ماشومانو د لوبو پلاستیکي سامانونه مې په لویو بوجیو کې ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کړل؛ دلته زما ټول ملګري نابلد و خو زه یې مشر او راهنما وم، ماته د کابل کوڅه، کوڅه مالومه وه.

د مارکیټ له منشي سره مې خبره خلاصه کړه هغه ته مې د خپل کاروبار به اړه ډاډ ورکړ، داسې مو ښودله چې موږ تجاران یو او دا خوني مو د ګودام په ډول نیولې دي، ور پسې مې یو زوړ کور د عیدګاه جومات شا ته په کرایه کړ، چې وسلې مو ورته د کور په سامانونو کې راوړې او د سراجي اطاقونو ته مو د لوبو د سامانونو په غټو بوجیو کې ور وړې، یوه پیکا، یو دوربین داره ټوپک، دوه کلاشینکوف او دوه تفانچې مو راوړې، کله موچې د اړتیا هر څه برابر کړل، نور بې غمه په خپلو نورو کارونو پسې لاړو، درې ورځې چې جشن ته پاتې شوې، جاوید مې له درې کسانو سره سراجي او څلور کسان مو د عیدګاه شاته کور ته واستول، په سراجي کې زه او د عید ګاه څنګ کور ته د قندهار مشر لاړه، خپلو ځایونو ته څکه مخکې لاړو چې دا ځایونه بیا بندیدل، شاوخوا یوه میاشت وړاندې دا ځایونه د افغان عسکرو له خوا محاصره شوي وو، د جشن په سهار مو ځانونه اماده کړل، همداچې ولسمشر ستیج ته راغی، ګوشکې خو مو تیارې په غوږونو کې وې، ټولو ته مې د تیارسۍ امر ورکړ، خو په ټولو کې جاوید ډېر وارخطا ښکاریده، څو واره مې ورته وویل: جاویده ناروغ خو به نه یې؟

خو هغه به ویل: نه جي، هسې د کابل موسم راباندې ښه نه لګي.

موږ لا په همدې خبرو لګیا و، چې د ولسمشر غږ پورته شو، د وربین کې مې چې وکتل ښه صفا ښکاریده، افضل ته مې وویل چې له موږ نه مخکې څوک ډز ونه کې او نه څوک په عامو خلکو ډزې وکړي، جاوید خپل دوربین داره ټوپک د کړکۍ په لاندینې چوکاټ کېښود (جري جَوک) یې ښه سره برابر کړل؛ ما په دوربین کې ورته کوردینات ورکول چې دې کې د نورو ملګرو دخنداغږ پورته شو، دوربین مې له سترګو لرې کړ، ګورم چې د جاوېد لاسونه ریږدي، جاوید ته مې وویل: جاوېد جي! اماده یې؟

جاوید په رېږدیدلي غږ وویل: تیار یم جي!.

ما هم دوربین راواخیست، چې ومې کتل ولسمشر لکه نښه ولاړ دی او خبرې کوي، په ټولو مې غږ وکړ: اماده یئ؟

د ټولو ځواب مې واورېد، ټول تیار وو، یوازې د جاوید جي، غږ مې وانه ورېد. زه د خپلې پوښتنې ځواب ته غلی وم چې جاوید په کراره وویل: تیار یم جي!

ما ورو وکتل هغه سترګه د ټوپک په دوربین اېښې وه! سمدستي مې وویل: اماده! یو... دوه... درې.

دې سره ډز شو، پوی نه شوم چې مرمۍ په کوم ځای ولګېده، خو له ولسمشر نه لرې کوم ځای لګېدلې و، چې یو دم ګډوډي شوه، افضل سره په تماس کې وم په هغه مې غږ وکړ: افضله خطا شو.

دې سره افضل په کنځلو شروع وکړه، دلته جاوید دوربین داره ټوپک لرې کړ او پیکا یې راپورته کړه په پیکا یې د جشن په لور یوه زربه خوشې کړه، هلته افضل په قار شو، وې چې اوس مو نیسي یو څه خو باید وکړو، کله مې افضل ته ویل چې، ډزې مه کوه چې عام خلک دي، او کله به مې جاوید ته مخ ورواړاوه، خو کار ګډوډ شو، جاوید ته مې وکتل، د هماغې پیکا سره چې په لاس کې یې نیولې وه ناست و، د جاوید سر ته مې توفانچه ونیوله، له ډزسره یې ماغزه بادشول.

افضل راباندې غږ وکړ، چې زمونږ ځای ته رانږدې تل، هغوی ته مې ویل چې ځانونه وباسئ، ملګرو ته مې ویل چې وسلې همدلته ختاکئ، یوه تفانچه مې له ځان سره راواخیسته، د لوبو د سامان بوجۍ مې په اوږه کړه، ځانونه مو سړک ته ورسول، په سړک د پخوا په څېر ډېره ګڼه ګوڼه نه وه، موټر خو له سرنه لیدل کېدل، یو نیم کس چې د سړک تر غاړې ناست و یو څه او تر ښکاریدل ځینو پولیسانو او عامو خلکو په سړک منډې رامنډې وهلې، ملګرو ته مې ویل خواره شئ، هغوی نه خو خبر نه شوم چې کومه خوا لاړل، زه د سراجي په کوڅې (لاهورۍ) دروازې ته ووتم، خو دلته بیا پولیسان او ترنه ښکاریدل، څو ځایه پولیسانو ورټلم او د شان بوج یې راته څو ځایه ښه تا لاشي کړؤ خو خدای پاک ړانده کړي وو، زه یې له سره تا لاشي نه کړم، څو ځایه مې زړه و چې تفانچه چېرته وغورځوم خو زړه مې ونه شو، کله چې شاه شهید ته ورسېدم، پوه شوم چې دلته په امن کې یم په کلاره مې ځان د کارته نو سیا سنګ ته ورساوه، کوم ځای کې چې مو وعده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم ټولې لارې کوڅې بندې وې، سړکونه تش تور وو، خو عام خلک بیا د سړک تر غاړې یو څه ډېر تر سترګو کېدل، هلته خلک نه پوهېدل چې څه خبره ده، ان هغه عسکر چې د امنیت لپاره په لارو کوڅو کې ودرېدلي وو، له پېښې نه خبر نه وو.

د سیاسنګ کور زموږ ډېر پخوانی مرکز و، چې دلته به مو د برید لپاره تیاری نیوه.

په دې ورځ مې فکر سخت خراب و، خان لالا ته مې زنګ وواهه ورته مې وویل چې ستاسو تورزن خو هرڅه خراب کړل، هلته هغه په ځمکه، ځمکه لګېده چې ولې؟ سره له دې چې موږ ټولو په تېره ما د خان لالا ډېر احترام کاوه؛ خو دا ځل زه ورته په قهر شوم، .ټیلیفون مې له ډېره قهره په ځمکه وویشت.

لږه شېبه وروروسته یواځې زما هغه ملګری چې موږ سره په سراجي کې و، کورته رادننه شو، ډېر وخت د نورو ملګرو په تمه وو، خو په راډیو کې یې ویل چې ټول یې وژلي، کله مې چې تمه وشلېده، زه او میراغا بېرته لوګر او بیا سپین غر یانې خپل زوړ مرکز ته لاړو.

===

عجیبه وه کله، کله چې به مې له ځانه سره فکر کاوه، ټول ژوند مې له پېښو ډک شوی و، ځکه چې موږ په خپله پېښې رامنځته کولې.

له یوې خوا ډېر سخت ژمی تېر شوی و، زموږ د تګ راتګ ډېرې لارې د واورې له امله بندې شوې وې، خو بیا هم یو نیم ځای به مو بریدونه کول، له بلې خوا امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ کار خراب کړ، په هرې بمبارۍ کې یې زموږ لس شل کسان وژل، له بلې خوا پاکستان هم په موږ جنګونه شروع کړل، چې دې جنګ هم موږ ته ډېر زیان واړاوه، څه موده زموږ او د افغان دولت تر منځ د روغې جوړې خبرې روانې وې، هغه هم غلې شوې، د دې لپاره چې موږ یو ځل بیا خپل ځواک او په هر ځای کې خپل موجودیت د

افغانستان دولت او نړیوالې ټولنې ته ورښکاره کړو، د مشرانو لخوا موږ ته د یو نوي برید پلان راکړل شو، دا سې نه چې مې مشرانو له ماسره مشورې کولې، دا خبرې ما له خان لالا او مولوي جبار نه اورېدلې ما سره هم دومره سیاسي درک شته، هسې خو هر افغان په سیاسي بې ځایه بحثونو کې مېړنی دی، خو زه بیا له پېښو او مرکز سره نېږدې پاتې شوی وم.

دا چې په همدې ورځ نور بریدونه چا کول او څوک یې مشر و نه وم خبر، خو ما ته یې په عدلې وزارت د برید مشري راکړه، دا پلان د هند په هغه هوټل د برید تقلید و، خان لالا وویل چې له تاسره باید څلور کسان د عدلې په وزارت برید وکړي، عام وګړي و نه وژنئ خو که وزیر یا معین په لاس درغی ژوندی یې مه پرېدئ.

په سبا مې خپل ګروپ تیار کځ، د برید ورځ او ساعت مالوم شول، چې په همدې ورځ او ساعت به یواځې په کابل کې څو ځایه بریدونه تر سره کېږي.

زه څه له مور نه قاتل نه وم زېږېدلی، زه همدې دولت قاتل کړم، له هیڅ شي مې وېره نه کېده، ما به ویل، زه چې په دې ارته نړۍ کې یواځې یم، زه چې د خوښۍ او مستۍ په نړۍ کې خپه یم ټول خلک دې خپه وي، ټول خلک باید وژاړي، دوی دې خاندي او زه دې ژاړم ولې؟ عجیب وخت راغلی و، کله چې روسان زموږ هېواد ته راغلل، نو عام او خاص، ښځه او نر ټولو د جهاد اعلان وکړ، د روسانو دې کور ودان وي، له کلي نه به ټول نارینه ګان غرونو ته لاړل ښځې او ماشومان به په کورونو کې یواځې پاتې شول، خو هیڅ داسې پېښه به پیدا نه کړئ، چې روسانو دې کومه ښځه بې عزته کړې وي، او یا یې له ځانه سره بندي ساتلې وي، خو دوی نه هلک پرېږدي، نه ښځه او نه هم واړه، دا لا څه کوئ، زموږ خپل افغان پولیسان چې کوم کلي ته لاړ شي چې څه یې زړه غواړي هغه کوي او زموږ هغه جهادي مشران بیا له امریکایانو او د نورې دنیا پوځونو او مشرانو سره په یوه دسترخوان کیني، آیا داسې څوک شته چې ماته ووایي، ولې دوی له روسانو سره جهاد کاوه او له دوی سره یې نه کوي؟ خیر را به شم اصلي کیسې ته.

تاسو به وایئ چې په څه ډول موږ د کابل ښار ته راتلو ایا چا نه تالاشي کولو؟ هغه دولت کې چې رشوت عام وي او کومه ګناه هم ونه ګڼل شي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دولت کې هرڅه کېدونکي دي او بل دلته خو یو چارواکی د بل دښمن وه، یو بل ته غله دي، لنډه دا چې د دولت په بې کفایتۍ، او د ظرفیت په نشتوالي خو ټوله نړۍ خبره ده، چې علت یې زما په فکر د لیاقت پرځای د بې ځایه مصلحت نه کار اخستل ؤ.

په کابل کې پلار په ځوی او ځوی په پلار باور نه شي کولی، د هر چا چې وس ورسېږي د نوک پر ځای سوک منډي، د مالوماتو لپاره یوه ورځ په یوې ټکسي موټر کې سپاره شئ بیا وګورئ چې ایا تاسو څوک تالاشي کوي، که تالاشي مو هم کړي زرافغانۍ ورکړئ لار هم درته ښیي، موږ سره خو نیمو دولتي چارواکو هم لاس درلود، لاس یې څه درلود زموږ خپل کسان وو.

په رڼا ورځ مې له خپلو کسانو سره له جلال اباد نه کابل ته حرکت وکړ، پلچرخي کې یې ښه تالاشي کړو هېڅ یې هم راسره پیدا نه کړل، موټر نه په دربیم مکروریانو کې د شینو زاده کلینک سره ښکته شولو، ټیکسي موټر راته تیار ولاړ و، پکې سپاره شولو د میدان هوایي په لاره یې د تیمنیو پینځم سړک کې یو کورته وردننه کړو، ډله، ډله یې په هره سیمه کې موږ ته ځایونه جوړ کړي وو، ځکه که یوه ډله ونیول شي نوبله خوبه پاتې وي، سهار وختي پاڅېدو، چای مو ښه په مړه ګېډه وڅښه، ځانونه مو مسلح کړل او په هماغه ټکسي کې سپاره شولو، زه له دې ویرېدم چې په لاره کې مو تالاشي نه کړي، تر فروشګاه پورې چاراته ونه ویل چې په مخ دې څوسترګې دي، دې ته وایي دولت ! ! د مخابراتو وزارت تر څنګ له ټکسي نه ښکته شولو ځادرونه مو له ځان نه چاپېره کړي وو، ښه ډاډه روان ووس، همدا چې د وزارت ورۀ ته نیژدې شولو، زما ملګری بصیر وارخطا شو ماشینه یې په پیره دارانو وچلوله، همدې وخت کې وزارت ته ور دننه شولو، ملګرو ته مې وویل چې ملکي خلک که هرچا ووژل زه به هغه کس خامخا وژنم، موږ به کوښښ کاوه چې وزیر ووژنو، ملګرو مې زما خبره ومنله، نورپه وزارت کې سره تیت شولو، موږ لا د وزیر شعبه لټوله چې دولتي عسکر راورسېدل، سختې چغې پغې شروع شوې، مامورینو ته مې غږ کړ چې موږ له تاسو سره کار نه لرو، خو له شعبو نه د باندې مه راوځئ، خو چا زموږ خبرې ته چېرته کتل بس ګډوډي شروع شوه، څو عسکر وزارت ته دننه شول یوه شېبه مو له هغوی سره جنګ وکړ، بصیر سخت ځای کې ایسار و، دواړو خواوو نه محاصر، شوی و دالېز نه د تېښتې لار هم نه وه، نور نه یم خبر چې بصیر ځان وویشته او که عسکرو، تقریباً ډېر وخت مو ډزې سره وکړې، دې کې درې واړه ملګري یو ځای ته راټول شولو ،او عسکر مو له وزارت نه وویستل ما مې ملګرو ته وویل چې تاسو د بام له لارې ځانونه وباسئ زه ورته پاتې کېږم، خو هغوی راسره ونه منله، داود ویل چې ته او اجمل وتښتئ زه ورته پاتې کېږم، بلاخره همدا سې مو وکړل، ځکه چې بله چاره نه وه او بله دا چې دوی کې یو هم په کابل ښار کې بلد نه و ،زه او اجمل چې کله بام ته وختو ګورم چې هیڅ لاره نشته، بېرته ښکته شولو، په منډه یوې شعبې ته ورننوتو ګورم چې ټول د مېزونو شاته پراته دي، دوه کسان مې ترې راپورته کړل، هغوی فکر کاوه چې وژنو یې په کراره مې ورته وویل چې موږ له تاسو سره خپلې جامې بدلوو، خو هغوی نه منله، هغه یو ته مې د پښو په منځ کې په لغته ورکړ، بې اختیاره یې چیغې کړې، او په منډه یې د شعبې په منځ کې راسره جامې بدلې کړې، ښې لوکسې دریشۍ وې، شعبې نه راووتو او شعبه مې له باندې نه پسې بنده کړه ،داود ته مې ویل چې موږ ته لار صافه کړه، داود ښه وړاندې لاړ، موږ هم ورسره مرسته وکړه، همدې کې ما او اجمل دوهم پوړ ته ښکته شولو، داود په دربیم پوړ کې پاتې شو، ټوپکې مو دزینې لاندې کېښودې دیوې شعبې ورمې خلاص کړ، مامورینو ته مې ویل راځئ چې لاره صافه شوه، دې کې ټولو رامنډه کړه ما یوه میرمن له لاسه ونیوله او اجمل یو بوډا مامور، دومره بوډا هم نه و خو سخت وېرېدلی و، ګورم چې دوهم منزل ته یې له د باندې خوانه دلرګیو زینه ایښې او مامورین ترې ښکته کوي.موږ هم همدې ځای ته ځانونه برابرول، د عسکرو په مرسته ټول ښکته شولو ،خو ما بیا هم هغه ښځه کلکه نیولې وه سختې دعا ګانې وکړې، خوځینو مامورینو یو ډول راکتل او یا به ما داسې احساس کاو، سړک نه ها خوا ګورم چې ډلې ډلې ژورنالستان ولاړ دي چا سره غټې او چا سره وړې کامرې په لاسونو کې وې او عکاسي یې کوله، نور ما او اجمل یا الله کړل.

===

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې خبر شوم نو سمه کودتا شوې وه، خو د عا مو خلکو په وژلو سخت خپه شوم، کله چې زما له ژوندي راوتو نه مشران خبر شول، بې شمېره تلیفونونه راته راتلل، ډېر خو مې پکې نه پېژندل، خو خان لالا راته ویل چې د هر ملګري په خوله کې ستا نوم دی، خو زه به یو ډول د وجدان عذاب ځورولم، ځکه په ماکې اوس هغه پخوانۍ عاطفه، رحم او احساس نه و پاتې، ځان راته قاتل ښکارېده، کله به په خوب کې خلکو له ګرېوان نه نیولی وم، کله به په دوزخ کې وم، هغه شپه مې هېڅ کله نه هېرېږي، چې په خوب کې مې د قیامت ورځ وي، ټوله دنیا تپه تیاره وي، زه په منډه قران شریف ګورم چې آیا ټکي خویې نه دي الوتي، کله مې چې قران کریم وکوت ګورم چې پاڼې یې تکې سپینې دي، له خولې مې سخته چغه ووته، ور سره ویښ شوم پوره یو سات مې زړه ځای ته نه راته، خو کله به مې چې ماشومان، میرمن، پلار، مور، خور رایاد شول، زړه به مې غوښتل چې هم ځان او هم هغه کسان چې په دې مردار دولت کې کار کوي، ټول له څېرمه ووژنم، دا درد هغه څوک درک کولی شي چې انسان یې وژلی وي، ټول ژوند کې به ارامه ورځ او شپه ونه لري، ځکه موږ په خپل قران او دین ایمان لرو او زموږ په دین او قران کې وایي چې د یو کس بې ګناه وژل د ټولو انسانانو وژل دي، خو بیا زموږ مشرانو ویل چې دې وخت او شرایطو کې که د کفاروتر څنګ څو بې ګناه خلک هم ووژل شي پروا نه کوي، هغوی به شهیدان شي.

همدې ورځو کې مې مېرمن سترګو ته کېده، دا وخت ان کندهار ته عملیاتو لپاره تللی وم، ځکه چېرته چې به تکنیکي عملیات وو زه یې ورته لېږلم، له عملیاتو نه وروسته خپل مرکز یانې سپین غره ته راغلم، شل کسان مې له ځانه سره واخیستل او د شپې یوولس بجې خپل کلي ته راورسېدم، اوښي ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل چې د وره شاته ولاړ یم، هغه په منډه راغی او دروازه یې خلاصه کړه، څه ملګري مې په حجره کې کېنول او څه د باندې پیرې ته ودرېدل، زه د ننه کورته لاړم، ټولو سره مې ستړې مشې وکړه، د مېرمن پوښتنه مې وکړه، د خواښې سترګې مې له اوښکو ډکې شوې، پسې خسر اوښو ټولو په ژړا شروع وکړه، ما داسې فکر وکړ چې ګوندې مېرمن مې مړه شوې ده، دې کې مې خواښې له لاسه ونیولم

او خپلې خونې ته یې بوتلم، خونه کې لاټین لګېدلی و، ګورم چې مېرمن مې په کټ پورې تړل شوې، ویده ده، خواښې مې ویل چې ټوله ورځ خپل ماشومان غواړي، یو ډول حمله پرې راځي، هر ځای کې چې وي لوېږي، مخ، ویښته شکوي، زړه مې غوښتل چې چغې ووهم خو د سترګو اوښکې مې پټې نه شوې کړای، بې اختیاره اوښکې مې له سترګو روانې وې، د سلګو په اواز مې خسرا واوښی له بلې خونې نه راغلل، خسر مې په غېږ کې ونیولم، نور مې طاقت ونه شو، له خولې مې داسې چغې ووتې چې میرمن مې ور سره په وارخطایۍ ویښه شوه، غوښتل یې چې له ځایه پورته شي، خو نه شوه پورته کېدای، ځکه چې کلکه تړل شوې وه، د کټ په بازو کېناستم، پړی مې خلاص که، ښه شېبه یې راته کتل نا څاپه یې له ګریوانه نه ونیولم. په چغو چغو یې خپل ماشومان غوښتل، خسر او خواښې مې کلکله کړې وه، د هغې له چغو ژړا او د ماشومانو له غوښتلو سره ټولو په ژړا شروع وکړه، همدې وخت کې بې هوښه شوه، نور مې حوصله ختمه شوې وه. په منډه له خونې ووتم، ښه شېبه مې وژړل، زړه مې یو څه سوړ شو، په رښتیا چې ژړا کله، کله انسان ته تسکین ورکوي او زړه ورسره سپکېږي، زه په دې تمه راغلی وم چې یو څو شپې دلته خپلې میرمنې سره تېرې کړم، کېدای شي زما په لیدو یې حالات یو څه ښه شي، خو زما لیدلو یې زاړه زخمونه بېرته تازه کړل، چې زه یې هم ډېر خپه کړم، خو د هغې حال مې چې ولید، د زغم وړ راته نه و، اوښي ته مې په قهر وویل چې تاخو به په تلیفون کې ویل چې له پخوانه یو څه ښه شوې؟

هغه په عاجزۍ وویل: نو ما به درته څه ویلي واي.

خسر مې راته وویل چې نه په افغانستان کې ډاکټر پاتې او نه هم په پاکستان کې، نه مو کوم ډاکټر پرایښی او نه هم کوم زیارت، ډاګټران وایي چې دا په ژور خپګان اخته شوې ده.

- نو څه وخت پورې به داسې وي، ډاکټران وایي چې نه ښه کېږي؟

خوسر مې په نهیلي انداز وویل: ډاکټران وایي دا ناروغي یو څه وخت دوام کوي، خو که هندوستان ته یې بوځې نو ژر به ښه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دلته په دې تمه راغلم چې اعصاب مې یو څه ارام شي، مېرمن مې وګورم، ښه شوې به وي، خبرې به ورسره وکړم او خپل غمونه به ورسره وژاړم، خو خبر نه وم چې دا ځای هم راته دوزخ کېږي، میرمن مې په دې حال نه شوه لیدلی، هغې له مانه خپل ماشومان غوښتل، هغه ماشومان چې اوس یې هډوکي هم خاورې شوي وو.

اوس راسره د پیسو څه کمی نه و او نه مې د پیسو لپاره بېل او کلنګ واهه، اوس مې د سر په بیه ګټلې ځکه خو ډېرې وې، ما له ځان سره پینځه لکه کلدارې د مېرمنې د دوا دارو لپاره راوړې وې، کنه پیسې راسره ډېرې وې؛ خو په کرمې کې مې له یو ملګري سره امانت ایښې وې، حجرې ته لاړم ملګرو ته مې وویل چې زما پیسې پکار دي، نه پوهېږم چې پینځلس کسان وو او که شپاړس، څوتنه چې د باندې ولاړ وو هغوی ته مې څه ونه ویل ځکه چې دولس لکه له دوی سره برابرې شوې، دوه لکه مې بېرته ورکړې، لس مې ترې واخیستې، خسر ته مې ورکړې، ما وې که نورې پیسې دې پکار وې زنګ راته ووهه، خدای په امانې مو سره وکړه ، مخ په غره روان شولو او هغه ځای ته کرمې ته لاړم.

ډېره موده په کرمې کې پاتې شوم، بیا څه وخت وروسته کوټې ته له څو نورو مشرانو سره لاړم شاوخوا دوه میاشتې هلته پاتې شولو ، هغه ځای نه میرام شا ته لاړو ، میرام شا کې مو همدا اوله شپه وه چې امریکایي بې پیلوټه الوتکو زموږ په کلا بمونه وغورځول، په اول بم ټول راویښ شولو دوهم سره بیا نه یم خبر شوی.

داچې په موږ څومره موده تېره شوې وه نه وم پوه، چې لږ لږ بیدار شوم، پوزې کې مې پیپ تېر شوی و ، خلک مې لیدل چې ښکته پورته ګرځي راګرځي خو څېرې یې راته سمې نه ښکارېدې، زړه مې غوښتل چې خبرې وکړم ، هر څومره کوښښ مې چې وکړ ژبه مې نه چلېده، ټول وجود مې داسې و لکه زما چې نه وي، سترګې راباندې درنې وې، کله به په هوښ وم او کله به بې هوښه، ملګري به راته راتلل، خبرې به یې راسره کولې، میوې یې راوړې، خو زه داسې وم لکه بت، ټول وجود کې مې یوازې سترګې زما په واک وې چې کله، کله به مې ملګروته پرې کتل، بس کله په هوښ او کله بې هوښ

وخت تېرېده، یو وخت داسې هم راغی چې خبرې مې وکړې او کلاره په خپلو پښو وګرځېدم، خو دا هرڅه په کم وخت کې ونه شول، له ډېرې مودې وروسته پرته له لرګیو وګرځېدم، د ژوندي پاتې کېدو هیله مې نه وه، خو خدای پاک یې چې ونه غواړي هیڅ قدرت څوک نه شي وژلی، په هغه بمبارۍ کې یو زه او یو تن بل ژوندي پاتې وو ، نورڅلورویشت کسان د خان لالا په ګډون ټول وژل شوي وو ، خو زه داسې ټپي شوی وم چې ان تریو کال پورې پخواني حال ته رانه غلم، ځکه پلی مزل مې نه شو کولی، له جګ ځای نه مې ټوپ نه شو اچولی، خو پخوا تر ټپي کېدو داسې وم لکه پړانګ، که څه هم چې ډېره موده له نظامي دندې لرې پاتې شوی وم او عمر مې پوخ شوی و ، خو په لږ وخت کې مې ځان بېرته جوړ که.

اوس چې مې ځان ته کتل ډېر وخت ته مې اړتیا درلوده، ځکه زموږ لویه ستونزه دا وه چې ټپیان مو روغتونونو ته نه شو وړای، ځکه د پاکستان حکومت څو واره زموږ ناروغان له روغتون نه زندانونو ته بیولي وو.

زما د ناروغۍ په دوران کې د افغانستان د ولسمشرۍ انتخابات هم وشول، خو زموږ خبرې او روغه جوړه لا نه وه شوې، دقیق مې یاد ته نه راځي چې زما د ناروغۍ به څومره موده کېده، خو کله چې زه د وروستیو ماعیناتو لپاره کوټې ته لاړم، له نیکه مرغه معاینات مې ټول مثبت راووتل، هغه اندېښنې چې ما د ځان په هکله کولې ټولې غلطې وې، ما به ویل چې ښه پوخ عیبي شوم، ډاکټرانو راته وویل چې زه باید ورزش وکړم، چې وجود مې وغوړېږي، ما هم ناراستي ونه کړه، په هماغه ورځ مې د (باډي بیلډنګ) په کلپ کې ځان داخل کړ، پوره دوه میاشتې مې په کوټه کې تېرې کړې، هلته هم زموږ بلا ډېر مرکزونه وو ، چې په هر مرکز کې زما ډېر قدر کېده، په همدې شپو ورځو کې پوه شوم چې نوی ولسمشر نه غواړي چې له موږ سره روغه جوړه وکړي، زموږ مشران سخت په قهر وو ، ځکه خو یې خپلو بریدونو ته زور ورکړی و او له بلې خوا زموږ مشرانو په داسې پلان باندې خبرې کولې چې افغان ولسمشر په یو ډول نه یو ډول له مخې لرې کړي، فیصله په دې وشوه چې ولسمشر باید ووژل شي ! ځکه، سره له دې چې موږ سره یې د خبرو مخالفت کاو ، د افغانستان ټولو پښتنو ته یې د ترهګر په سترګه کتل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په دې پښتنو کې ربښتوني ترهګر هم لکه زما دوی جوړ کړي و ، د هغې وخت سیاسي شننونکو به ویل چې دوی پخپله غواړي چې عکس العملونه راوپاروي او خپل دښمن غښتلی وښیي، چې تر ډېره په سیمه کې پاتې شي او د رقیبو هېوادونو په منځ کې خپلې ګټې خوندي کړي، ځینو پخوانیو ډلو ، ګوندونو او نورو بهرنیو هېوادونو هم لاسوهنې کولې، دوی چې زمونږ ټولو وژل غوښتل او په خپل کور کې یې له مونږ سره جګړه او په مونږ تېری کاوه، ددې حقیقت نه نه وو خبر چې دوی باید څومره انسانان ووژني، دوی چې څومره خلک وژل د دوی دښمنان لا زیاتېدل، په دومره تعداد کې خلک وژل خو د قتل عام په مانا راځي، دا ولسمشر هم د غربیانو لخوا راستول شوی او ددوی ایجنټ و ، چې د همدوی د ګټو لپاره یې کار کاوه، هغه ټول پښتانه القاعده او طالبان ګڼل، د دولت دا ډول سلوک پخپله زمونږ لیکې مضبوطې کړې او د جنګسالارانو او ورانکارو نه جوړ دولت ورځ تر بلې بدنامېده؛ پخوا داسې پرېکړه شوې وه، چې په واک کې به زمونږ پوره ونډه وي او زمونږ څه نور شرطونه یې هم منلي وو ، لکه د بهرنیانو د وتلو مهال وېش او داسې نور، خو دې ولسمشر هر څه له منځه یوړل.

په هر صورت، دا چې دوی څه ډول پرېکړې ته ورسېدل زه ترې خبر نه وم، بس د مشرانو پرېکړه زمونږ پرېکړه وه، زه او زمونږ درې مشران کرمې ایجنسی ته لاړو ، ملګري مې په لیدو سخت خوشاله شول، میلمستیاوې راته جوړې شوې، پسونه راته حلال شول، بانډارونه مو سره وکړل، خو زمونږ د خوښې شېبې به ډېرې لږې وې، هره ورځ به د یو یا هم ډېرو ملګرو د وژلو خواشینوونکي خبرونه راتلل، زما چې څنګه نېږدې خپلوان ووژل شول، همداسې مې یو نېږدې ملګری هم له لاسه ورکړی دی، ما به هم هر مازدیګر تر ماښامه له ځان سره لکه لېونی ګوتې شمارلې، چې یو ډول روحي ستونزه یې راته پیدا کړې وه، په ډېره وړه خبره به هم ډېره غوسه راتله.

یوه ورځ زه او منصور چې تازه له هلمند نه راغلی و ،زما د خوښې ځای په شنه غره کې سره ناست وو ، چې ما ته له مرکز نه زنګ راغی، په بېړه کلي ته ښکته شولو ، مرکز ته چې د ننه شوم، دلاور راته وویل، چې د غونډې خونې ته لاړ شم، کله چې خونې ته ننوتلم ګورم، چې زمونږ لس دولس مشران سره

ناست دي او د کسانو نومونه لیکي، ډاکټر مولوي صیب راته وویل، چې مونږ تا ته یوه له خطره ډکه وظیفه درسپارو ، پلان جوړ دی یو څه کسان یې هم انتخاب کړي وو ، ویل یې چې نور کسان ته په خپله انتخاب کړه، ځکه له مونږ نه تا ته ښه مالوم دي چې څوک د کار سړي دی ! ! دا یې هم وویل، چې د اړتیا په وخت کې مناسب تغیرات په پلان کې راوستلی شم، ډاکټر مولوي صیب ویل چې زمونږ هدف د ولسمشر وژل دي، نور ته په خپله پوهېږې، خو چې څوک در نه ژوندی ونه نیسي او نه هم څوک سهوه او خطا وکړئ، ویل یې چې د اړتیا وړ هر څه ته مو چې ضرورت وي، په ننګرهار کې تاسو ته اماده کېږي او هره شېبه له مرکز سره په تماس کې اوسئ، نور یې راته وویل چې ته ځه او خپل ګروپ جوړ کړه، دا پلان به تاسو سره یو راز وي، هیڅوک حق نه لري چې بل کس خبر کړي، که هغه هر څوک وي.

په همدې ورځ مې خپل پینځه کسیزه ګروپ اماده کړ، چې یو پکې منصور هم و ، ټول مې د غونډې ځای ته راوستل ډاکټر مولوي صیب هلکانو ته ویل چې توریالی مو د ګروپ مشري په غاړه لري، تاسو یې د هرې خبرې اطاعت وکړئ او که هرچا نا فرماني وکړه د مرګ سزا لري، د ټولو پر وړاندې یې قسمونه راکړل، دُعا مو وکړه او له کلا نه ووتو ، سبا سهار مو ږیره، برېت او وېښتان جوړ کړل پکولونه او لنګۍ مو لرې کړې او مخ په ننګرهار مو حرکت وکړ.

مونږ خبر و چې ولسمشر له نورو چارواکو سره ننګرهار ولایت ته راځي، او په سراج العمارت کې به یوې لویې غونډې ته وینا کوي.

مونږ په قصبه کې یو کور درلود چې زمونږ مرکز و ، زمونږ ملګري پکې اوسېدل چې زمونږ دې ملګرو به مونږ ته دلته د خوراک او اوسېدو ښه بندوبست کاوه، زه او منصور په سپینه کورولا کې سپاره شو ، د سراج العمارت تر څنګ د سپین غر هوټل په دویم منزل کې مو د لسو ورځو لپاره دوه اطاقه په کرایه کړل، د سپین غر له بام نه د سراج العمارت بڼ لرې سیمه ښکارېده، خو د احتیاط لپاره مې د حاجي قدیر د هوټل بام هم په نظر کې ونیو ، که له هر ځای نه ښه په ښه کېدهٔ، هماغه ځای نه یې ولو ، خو لا مې د حاجي قدیر هوټل کې ځای نه و یقیني کړی، یو کس مو باید په غونډه کې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې موږ ته يې کوردينات راکړي وای، په سراج العمارت کې ډېرې ونې دي، چې د سپين هوټل خوانه او د حاجي قدير هوټل خوانه يې زموږ يو څه مزاحمت کاوه، خو بل داسې ځای نه و چې موږ ترې بريد کړی وای، زما ځای (سپين غر هوټل) يو څه په امن کې و او د تېښتې لار يې هم درلوده، خو د حاجي قدير هوټل ډېر رسوا ځای کې و، نه بام ته د پورته کېدو لاره وه او نه هم د کوزېدو، خو فيصله مو په دې وکړه چې هر ډول کېږي بايد يو کس په دې هوټل کې د ګارسون به توګه ومنل شي، جلال مو ورته ولېږه خو بېرته خواشينی راغی، سخت په قهر و، کنځلې يې ورته کولې، ګواښونه يې کول چې اول هغه کس وژنم، ملګرو پرې سختې ملنډې ووهلې چې ته خو ان د ګارسونۍ لياقت هم نه لرې ځکه خو يې ونه نيولې، دې کې مې مرکز ته خبر ورکه او خپله ستونزه مې ورته وويله، هاخوا نه خبر راغی چې يو بل کس ورته ولېږم، همداسې مو وکړل، (نورسيد) مو ورته ولېږه، داځل جلال ته وخت په لاس ورغی دومره ملنډې يې پرې ووهلې چې ټول له خندا ورته شنه وو، هلته به پرې څه څه کارونه وکړي، د لوښو وينځل، د ميزونو پاکول، دالوګانو او پيازو سپينول، ځکه د غونډې جوړېدو ته شپږ ورځې پاتې وې او دا شپږ ورځې به هغه د ګارسون دنده ترسره کوله، په رښتيا چې همداسې وشول، ماسخوتن به غوړې جامې کورته رانئوت، ځو چې به ويده کېده هلکانو به پرې ملنډې وهلې.

غونډې ته يوه رځ پاتې وه، (نور سيد) ته مې وويل چې ټوپک په څه ډول هوټل ته وړو، کوم ځای دې ورته انتخاب کړی؟ دې کې له خنداشين شو، وې که څو ورځې نور هم دلته پاتې شم، نو د هوټل منيجر به شم، ټول مې په ځان رامات کړي، نور سيد ويل د بام په سر د اوبو يوه غټه (ډيګۍ) ده، څنګ کې يې يو غټ جنراتور ته څېره جوړه کړې، همدا ځای زما انتخاب دی، ما ورته وې چې نور په خپله ښه پوهېږې ځکه چې اوس نو د هوټل په هره کوټه کې بلد يې.

نه يم خبرچې نورسيد به څه ډول ټوپک هوټل ته وړی وي؛ ما خپل ټوپک د موټر شاته سيټ لاندې کېښود او سپين غر هوټل ته مې يوړ، دا نو هغه ورځ ده چې په سبا يې غونډه ده، څوورځې وړاندې د باغ امنيت نيول شوی و، خو موږ ته بې تفاوته وه.

جلال آباد هسې هم د امن په کور مشهوردی، دلته به د طالبانو او يا هم ځان مرګي وېره له خلکو او دولت سره نه وه، زه د شپې په هوټل کې پاتې شوم او هغوی ټول په کورکې وو، جلال ته مې دنده ورکړه چې له غونډې د باندې له يو موټر سره د پوهنتون روغتون سره ودرېږي، او د اړتيا په وخت کې به له موږ سره مرسته کوي او هر يو دې دلته ځان را رسوي، نورسيد د حاجي قدير هوټل ونيو، منصور په مرکز کې مخابرې ته پاتې شو چې موږ ټول له يو بل سره په تماس کې وساتي، د ټولو په غوږونو کې بايد ګوشکۍ وای، او يعقوب ته مې په غونډه کې دنده ور وسپارله چې له هغه ځايه موږ ته مالومات راکړي.

د سهار په نهه نيمو بجو غونډه پيل شوه، زښت ډېر خلک ورته راغلي وو، مشران دننه په څوکيو او کوچونو ناست وو او عام خلک بېچاره ګان له باغ بهر د پنجرو شاته لکه بنديان ولاړ وو او د غونډې ستېج ته يې سرونه پورته پورته کول، د ننګرهار ټول دولتي چارواکي په غونډه کې ناست وو، يعقوب لا وخته غونډې ته ننوتی و، هغه نيم ننګرهار سره بلد تيا درلوده، ډېر وخت يې په همدې ښار کې تېر کړی و، هغه ويل چې وروريانې ولسمشر په الوتکه کې ننګرهار ته رارسېدلی دی، لکه چې نيژدې دی، ما په نورسيد غږ که.

-نورسيد ه بيدار شه

هغه ويل: زه هوټل کې ناست يم، کله چې راغی نو بيا به ځان ورک کم او پورته به د هوټل بام ته وخېژم، پينځه واړه اماده وو ،لږه شېبه وروسته نورسيد غږ که چې وورله موټرو سره د هوټل له مخې نه تېر شو، لکه چې په لويې دروازې باغ ته دننه کېږي يانې په جنوبي دروازې، چې عمومي سړک خوا ته ده، ماله ټوپک او يوې کمبلې سره ځان بام ته ورساوه، نورسيد ويل چې زه بام ته لاړم

دې کې يعقوب غږ که: ورور غونډې ته راورسېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په بام پرمخې څملاستم او په ځان مې هغه کمپله خوره کړه، چې چا ته ښکاره نه شم، په پروت د بام څوکې ته لاړم، د ټوپک په دوربین کې مې کتل خو څوک راته نه ښکارېدل

په یعقوب مې غږ کړ: ماته نه ښکاري.

هغه ځای نه (نور سید) په قار غږ کړ: تورنه ! ته ملنډې وهې، دې ځای نه هیڅ شی هم نه ښکاري.

غونډه د ماښې مخ ته جوړه شوې او د نور سید زړه و چې د حاجي قدیر هوټل نه یې ووینې.

په قهر مې ورته وویل: دیوانه ! ستا یې په دې ځای څه کار دی، هغه له غونډې وروسته ستا خوا ته درځي او له هغې دروازې نه د ولایت قصر ته ورځي، دا څو وم وار دی چې درته یې وایم که ما نه ختا شو نو ستا خوا ته خو درځي، ته دوهم یې اول باید ماته ښکاره شي او دادی اوس زه مخامخ سټیج او شاوخوا فضا یې ښه وینم.

یوه شو چې زه په قهر یم په کراره یې وویل: ښه ښه ، سمه ده سمه ده .

هاخوانه منصور پرې غږ کړ: دېوانه اوس غلی شه.

یعقوب غږ کړ: که چېرې وړور سټېج ته پورته شي نو زه فکر کوم چې تاته به ښکاره شي، که څنګه؟

- هو سټیج راته لږ څه ښه ښکاري خو سمه نه.

غونډه روانه وه، هر کس چې به پورته شو خپل صفت به یې کاو، یا به یې د ولسمشر صفتونه کول او یا به یې خپلې ستونزې ویلې، ساعت ته مې چې کتل نو یوولس بجې وې.

دې کې منصور او نورسید سره و نښتل، نورسید ویل چې زما خو دلته خوب راغي، هخوا نه منصور ورته کنځا شروع کړې.

دې وخت کې د ننګرهار والي له خبرو خلاص شو او نطاق ولسمشر سټیج ته راوغوښت، ټول ناست خلک ورسره پورته شول.

یعقوب غږ کړ: وړور سټیج ته روان دی، دادی نژدې شو ،

ماځان راجوړاوه، چې یعقوب غږ کړه

- تورنه ! غږ یې اورې؟

- هو یو اړخ یې راته، لږ ښکاري خو زما مخ ته ډېر کسان ولاړ دي، دا څوک دي؟

- یو نطاق دی، هغه نور به څوک وي...لکه چې باډیګاردان یې دي.

دا سې قهر راغی چې څه ووایم، کله مې زړه غوښتل چې اول له همدوی نه خرپ تېر کم، بیا به مې ویل که ما نه ختا شي نورسید خو شته.

ټول د دې په تمه وو چې اوس به د ولسمشر په لور سرې مرمۍ ووربېږي او غونډه به ګډه وډه شي، ټول چپ شول، زه یو څه وو ېرېدم، ما فکر وکړ که زمونږ اړیکه سره پرې شوه، په قهر مې غږ کړه:

- مړه شوئ ! ! ولې غږ نه کوئ؟

یعقوب غږ کړ: څه ووایم دله ګان ترې چاپېره ولاړ دي.

ما ورته په ځواب کې وویل، چې زه اول د مخې کس ولم بیا ولسمشر.

هاخوانه دېوانه غږ کړه: هو ، ویې وله، هغه به درته هلته ولاړ وي، چې تورن صیب مې وولي.

دې خبرې سره ټول په خندا شول.

پسې جلال غږ کړه: تورن صیب دا لېونی درته رښتیا وایي، لږه ګوزاره کوه، موږ لا په همدې مشورو کې وو ، چې ولسمشر د عادت خلاف ژر له سټېج نه ښکته شو.

نور مې زړه طاقت نه کاوه، ما وې وچاودلم، ځکه دا زما ناکامي کېده.

دې کې یعقوب په وارخطا یې غږکړ:

-(نور سیده) ! تا خواته دروان دی.

نورسید باند مې نارې کړې

- نورسیده ! اماده یې؟ درته ښکاري؟

-کله ښکاري، کله نه ښکاري.

- دا څه د لېوانیانو خبرې کوې؟

- مخ ته مې د نارنجو ونې دي، که مخکې لاړ شم، عسکر مې وینې، خو یو کار خامخا کوم.

دې وخت کې له ځایه پورته شوم، غوښتل مې ورته ووایم چې پورته نه شي، چې پولیس شاوخوا ولاړ دي، کېدای شي ودې وینې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږېږې کړ:

- څوک بام ته راپورته کېږي، زه نور صبر نشم کولی، اوس يې بايد وولم.

چې ناڅاپه ډزې شوې، پسې د خلکو چغې پورته شوې، ډزې ډېرې شوې.

يعقوب ويل: دېوانه ډزې وکړې

ما په دېوانه غږ که: مه مه مه کوه

همدې سره ډزې په ګوشکيو کې ډېرې نژدې راغلې.

دې وخت کې يعقوب غږ که:

- نورسيد يې وويشت؟

همدې خبرې سره مې غوږ ته د څګېرويو اواز راغی، خو ډېر ژر غلی شو..ملګرو ته مې ويل، چې ځانونه ځای ته ورسوئ او بې اختياره مې له سترګو اوښکې رارواني شوې، د هوټل په اطاق کې پرېوتم، دومره مې وژړل چې نور ستړی شوم، نيم ساعت به مې دلته تېر شوی و، چې تليفون مې وشرنګېد، ګورم چې منصوردی، ويل يې چې دېوانه خو کار کړی، ولسمشر يې ويشتی دا چې روغ دی او که مړ، مالومه لا نه ده، له دې خبرې سره د نورسيد غم لږ کم شو، ماوې که د ولسمشر په مرګ په موږ کې يو يا دوه هم مړه شي کومه خبره نه ده، خو چې بې ځايه راکې څوک مړ نه شي، ټوپک مې خلاص که، په موټر کې مې ځای په ځای که، نور په موټر کې خپل ځای ته روان شوم، کله چې ورسېدم ګورم چې درې ما سره راغلي ملګري او دوه ځايي ملګري په خونه کې ناست دي او ژاړي، دېوانه زموږ د ډلې مالګه او مرچ و، هغه په ټولو ګران و، ما هم ځان ټينګ نه شو کړای، هر يو په وار غاړه کې رالوېده او ژړل يې، يعقوب نه مې د کيسې پوښتنه وکړه، هغه وويل، ولسمشرد خلکو په منځه کې روان و، د لارې شاوخوا ته کتار ونې ولاړې دي، کله چې ونې خلاصېږي د باغ تر دروازې پورې تقريباً پنځوس متره کې ونې نشته، کله چې ولسمشر همدې ځای ته ورسېد، نورسيد يو وار په بام ودرېد او ډزې يې شروع کړې، سمدسې وربانديې له شاوخوانه ززبې شروع شوې، همدې وخت کې يې دوه، درې نورې ډزې هم وکړې او همالته ولوېده، ولسمشر مې وليد چې په ځمکه پروت و، والي او څو نورو کسان ورنه تاو شول، زما ډېر يقين راځي چې ولسمشر ولګيد، بيا نو سيمه محاصره شوه او خلک ټول سره خواره شول، بس خپل ليونتوب يې وکه.

زه د يعقوب په خبرو کې ورولوېدم: هغه لېونی هم مجبور و، ما واورېدل چې ويل يې څوک بام ته راخيږي، چې د پښو اواز يې اورم، کېدای شي کوم پوليس بام ته ورختلی وي.

يعقوب ځواب راکړ: هغه ويل چې په دې ورځ په هوټل کې يو زه او يو بل ملګری را سره دی.

ما يې په ځواب کې وويل: نو بيا خو خامخا پوليس بام ته ورختلی دی.

بيا مې ډاکټر مولوي ته زنګ واوهه، همدا چې زموږ د ناکامۍ مې ورته وويل، سرې په قهر شو

- تورزنه تا خو غورې کولې چې پلان سل په سلو کې کامياب جوړ شوی دی، تا بايد ځان وژلی وای، ته له هغو ځوانانو نه چې ځان پورې بم تړي څه زيات يې، تاسې بايد دلته د خپل عمل ځواب ووايئ.

له دې سره يې تيليفون بند که، د ډاکټر مولوي خبرو مې په غوږونو کې ازانګې کولې، ځان راته ډېر وړوکی او ناتوانه ښکاره شو، کله مې چې د ډاکټر صيب خبره ملګرو ته وکړه هغوی هم ډېر خپه شول، د تګ تابيا مو ونيوله، خو کله مې چې د جلال اباد وضعه کتله سختې تالاشي ګانې روانې وې، ما مناسبه نه ګڼله چې تر دوو درېوو ورځو دې له کوره ووځو.

کله چې د راډيو له لارې خبر شو نو ولسمشر په ښې لاس ټپي شوی او يو وزير يې وژل شوی و، دا نو داسې پېښه وه، چې ټوله نړۍ يې وخوځوله، په هرې راډيو او په هر تلويزيون کې ددې پېښې په هکله بحث کېده.

په هر صورت، له هغې پېښې نه درې ورځې وروسته ماښام مو په سمه لاره کلي ياني، شېرزادو ولسوالۍ ته حرکت وکړ. له ټپي کېدو نه راپه دېخوا چې په کوټه کې مې اخيري معاينات وکړل، له کور نه، نۀوم خبر، اوس نو کلي ته روان وم، چې د خپلې مېرمنې خبر واخلم او پوه شم چې په هندوستان کې يې تداوي شوې او کنه، ماښام چې مو حرکت وکړ، شاوخوا نهه بجې به وې چې کلي ته ورسېدو، ملګري مې په حجره کې کېنول او زه کور ته دننه شوم، زما په ليدو خوابنې خسر مې ډېر خوشاله شول، هغوی فکر کاو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونډې زه وژل شوی یم، ځکه ډېره موده يې زما په هکله کوم خبر نه درلود، مېرمن يې چې راته هند ته وړې وه، دارو دوا يې ورکړې وه، ډاکټرانو ورته ويلي وو چې دوا ورته په خپل وخت ورکوئ، ځينې درمل يې بايد د څو کلونو لپاره خوړلي وای، خو، خوابښې مې يو څه خوشاله وه، ويل چې له پخوا نه لږه ښه شوې ده، کله کله رکه روغه شي، ستا نوم اخلي او کله د ماشومانو، خو همدا چې ماشومان ونه ويني نو بېرته بې هوښه کېږي او يو ډول چپې پرې راځي، ځان وهي، خپل ويښته شکوي، خو ډاکټرانو ويلي وو چې ښه کېدو ته يې ډېر وخت ته اړتيا شته.

چای او ډوډۍ مو وخوړل، زما زړه و چې د غرونو له لارې خپل مرکز يانې کرمې ته لاړ شو، خو ملګري مې چندانې روغ نه وو، دوه ورځې کېدې چې د جلال معده خرابه شوې وه، موږ ويلي ګونډې ښه به شي، خو دلته يې ناروغي لا پسې ډېره شوه، ملا اذان مو جلال اباد ته حرکت وکړ، هلته مو په ډاکټرانو باندې معاينه وکړه، پای کې مالومه شوه چې اميب لري، په دې ورځ مو تګ ونه شو، بېرته پخواني ځای قصبې ته لاړو، په همدې شپه له مرکز نه راته د ډاکټرصيب زنګ راغی، ويل يې چې بس نور راستانه شئ، په سبا سهار د تورخم په لار روان شو، همدا چې کارخانو ته ورسېدو، پوليسانو و نيولو، له واره يې جلال ته وويل: -څنګه يې پوډري؟

دې خبرې سره موږ ټول په خندا شو، يو وار پوليس په قهر شو او په کنځلو يې شروع وکړه، کله خو مې زړه ويل چې همدلته يې را چپه کړم، خو بيا مې حوصله وکړه، لکه چا چې ورته ويلي، همدا يې ويل چې تاسو دماکو ته راغلي يئ، په تانه کې به سره ګورو مخکې شئ، دې کې منصور ورته په خندا وويل:- مړه هېڅ خبره نشته، هسې دې پيسو ته چل جوړ کړی.

دې خبرې سره پوليس نور هم په غوسه شو، دې کې يعقوب ورته په اوږو لاس واچوو له موږ نه يې لرې بوته، هلته يې ورته څو روپۍ ورکړې، بس نور نو بيا هيڅ خبره نه وه، بيا ان ترميرام شا پورې چا راته څه ونه ويل.

===

کله چې مرکز ته ورسيدو، په موږ کې يو هم زړه نه ښه کاوه چې مشرانو ته ځان ورښکاره کړي، په يو چل مې له ځان سره د ډاکټر صيب خوا ته بوتلل، ډاکټر صيب او نور مشران څنګه چې موږ فکر کاو هماغسې په قهر وو، خو کله چې له ټولې کيسې نه خبر شول، يو څه په کراره شول، ما ترې يو چانس بل هم وغوښت، او ورته مې وويل چې زمونږ دغه پلان هم څو فيصده کامياب دی، د يو ناکام پلان په کتار کې يې نه شو ودرولی، دا څو ورځې ټول مطبوعات په همدې خبره لګيادي، هغوی هم دغه حقيقت درک کړی و، او زما خبرو يې لا ماغزه ور خلاص کړل، ما ورته وويل چې که تاسې يو ځل بيا ځان تيار کړئ او يوه بله موقع هم په لاس راکړئ، زه کولای شم چې ولسمشر ووژنم او خپل منزل ته ورسېږو.

ډاکټر صيب غوښتل چې زما توجه راواړوي او دا مسئوليت بيا هم ماته وسپاري

- ستا مسئوليت يواځې او يواځې د ولسمشر وژل دي، ته له دې وروسته نورو کارونو سره کار نه لرې، پلان او عملي کول يې دواړه ستا کار دی، چې مسئوليت يې هم يواځې ستا په غاړه دی، ته بايد داسې پلان جوړ کړې چې پلي کېدل يې حتمي وي، مونږ هم درسره پوره مرسته کوو، خو ستا خپله ډله بايد تياره وي، ته دا کار ځکه خامخا تر سره کولی شي چې ته په کابل کې تر نورو ښه بلد يې، رسم رواجونه، دولتي ادارې، دولتي مراسم؛ هر څه تاته مالوم دي، خو دا به ستا لپاره وروستی چانس وي، که تا ونه شو کړای ته په دې ميدان کې ناکام شوې ! بيا به ستا هغه محبوبيت په خلکو کې ورک شي او د يو بې ايمانه کس په نوم به دې خلک وپېژني، خو موږ ټول په دې پوهېږو چې ته دا کار تر هر چا ښه کولی شې، دا يې هم وويل چې ته پلان جوړ که بيا به په ګډه پرې خبرې وکړو، خو داسې پلان چې سل په سلو کې بريالی وي. ما هم هر څه ورسره ومنل.

دلته زما يو عرب ملګری و چې موږ ته به يې بمونه او دا ډول نور وسايل جوړول، په دې کارونو کې يې دومره مهارت درلود، موږ به ورته د فيصل په نامه غږ کاوه، ډېر خوش اخلاقه هلک و، ده او ملګرو ته يې په يوې لويې زېر زمينې کې کارخانه جوړه کړې وه، داسې زېرزميني وه، چې د بې پيلوټه الوتکو بمونو پرې څه تاثيرنه کاو، څو ورځې د فيصل خواته د پلان د جوړولو لپاره ورغلم، د هغه په مشوره مې داسې پلان جوړ که چې نوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیصده بریالی و ، فیصل ژمنه وکړه چې زه د رسره مرسته کوم، کله چې مې پلان جوړ شو ، ډاکټر صیب ته ورغلم، ورته مې وویل چې زما پلان جوړ دی، غواړم چې درته تشریح یې کړم، ډاکټر صیب وویل چې نه ددې لپاره باید مجلس جوړ شي او د ټولو مشورې پرې واخلو چې مسؤلیت په ما وتا رانه شي، همداسې یې وکړل، څو ورځې ورورسته یې مجلس جوړ که، ما له ځان سره فیصل هم راوست، مجلس کې ټول ټال یوولس کسان وو ، ما خپل ټول پلان داسې ورته تشریح که:

-زه باید د کابل په راډیو تلویزیون کې وظیفه واخلم، داسې وظیفه چې یو څه صلاحیت هم ولري چې یو یا دوه ملګري په تخنیکي برخه کې هلته له ځان سره مقرر کړم، زه او زما ملګري باید یو څه وخت د راډیو او تلویزیون د تخنیک په برخه کې (ټرین) شي، ځکه چې کله دولتي جشنونه او مراسم جوړیږي نو ملي راډیو تلویزیون یې تخنیکي کارونه لکه ژوندي نشرات ،کامره، مایک، لوډسپیکر او داسې نور کارونه کوي،.دا مې هم یاده کړه چې فیصل راته داسې ریموټي واړه بمونه جوړوي، چې په مایکونو کې ځای شي، دا بمونه هغه کس ډېر ښه وژلی شي چې مایک ته مخامخ ولاړ وي، یانې د بچېدو امکان یې نشته،کله چې ولسمشرخبروته پورته شي نو همدې وخت کې به بم ته انفجار ورکول کیږي، ریموټ باید د مبایل په شکل جوړ شي چې دا هم فیصل را سره منلې او تر ټولو مهمه یې دا چې په دې ډول چاودنې کې یوائې یو یا دوه کسان وژل کیږي.

دې کې د خبرو وار رانه فیصل واخیست او د بم په هکله یې مالومات ورکړل.

چې که چېرې د بم په یو متر کې څوک ولاړ وي نو کېدای شي چې ووژل شي، خو لرې خلکو ته زیان نه رسوي، زموږ له خبرو ورورسته ډېر بحث وشو ،چې ما او فیصل ورته ځوابونه ورکول، بلاخره پلان په همدې ډول ومنل شو ، خود ځینو نیوکه دا وه چې تر جشن پورې خو ډېر وخت پاتې دی، باید دا کار ژر تر ژره تر سره شي، خو ډاکټر صیب او ځینو نورو بیا ددې پلان حمایت وکړ، هغوی ویل دا سمه ده چې ډېر وخت به ونیسي خو په دې ټول

سره باور لرو چې ولسمشر به خامخا وژل کېږي ، دا له هغه پلان نه چې ژر تر سره شي او د ولسمشر د وژلو امکان پکې نه وي ، ډېر ښه او منطقي دی.

پای کې زموږ پلان ومنل شو ، ډاکټر صیب په فیصل تاکید وکه چې هرڅه راته چمتو کړي، دا یې هم وویل هر څه مو چې جوړ کړل یو ځل یې باید همدلته امتحان کړو ترڅو ښه ډاډه شو ، ما ډاکټر صیب ته دا هم وویل چې په راډیو تلویزیون کې زما د مقرري کار هم په دوی دی، چې دا یې هم راسره ومنله او مجلس پای ته ورسېده.

کله مې چې له ځان سره فکر وکه، ماته او ملګروته مې پکار و چې د راډیو او تلویزیون د نشراتو ، تخنیک او د خپرونو په هکله یو څه مالومات زده کړو ، کله مې چې ډاکټر صیب سره دا خبره شریکه کړه،هغه وویل چې له هغو دوو نورو کسانو سره پېښور ته لاړ شئ، هلته به تاسو ته هرڅه تیار شي او دا یې هم وویل چې مالي نه پیسې واخلم بیا لاړ شم.

دوه ورځې ورورسته ما ، جمال او یعقوب د پېښور په لور حرکت وکړ ، پېښور کې ټاکلي ځای ته لاړو ، هغه ځای نه یو کس راسره مل شو او په ارباب روډ کې یې یوې ښایسته بنګلې ته بوتلو ، چې پرته له یو اشپز او یو تن پیردار نه نور څوک پکې نه وو ، دا زموږ د اوسېدو ځای و ، موږ ته یې دا هم وویل چې له (ایتوار) نه ورورسته ورکشاپ پیلېږي، کله مې چې ځان په هنداره کې ولید سم دم کلیوال سړی وم، دا راته ښه ښکاره نه شو چې په دې حال دې په صنف کې کېنم، په سبا زه او ملګري مې ښار ته لاړو ، ما او جمال خپل وېښته او ږیره جوړ کړل، یعقوب نه غوښتل چې ږیره کمه کړي، خو هغه د چا خبره په وچ زور مو پرې پټې کړه، خو ما او جمال بیا ان یو درجه ماشین کړې وه، پسې ښار ته لاړو ، هلته مو افغاني جامې، دریشي، پتلونونه، کمیسونه(یخن قاق) او بوټونه واخیستل،خو کله چې کور ته لاړو بیا بله تماشه جوړه شوه ، یعقوب په ښار کې ویل چې دریشي نه اغوندي، خو ما ځکه ورته واخیسته چې که هر ډول کېږي باید ځان نه ښاري جوړ کړي او دریشي واغوندي، خو کورته چې راغلو ما او منصورچې څومره خواري وکړه، خو یوه خبره یې په خوله کې وه، چې دا د کافرو جامې دي، پو شوم چې نه یې اغوندي زه او جمال بلې خونې ته لاړو او ټولې دریشۍ او پتلونونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مويو يوځل واغوستل چې لنډ او وړده نه وي، خو جمال ډېر ښه ښکاريده داسې لکه شپاړس کلن کابلی زلمی، خو جمال بيا ماته ويل چې په دريشي کې ډېر ښه ښکارې، نه پوهيږم چې جمال په څه شي بوخت شو چې زه د يعقوب خواته لاړم، همدا چې خونې ته ورننوتم، يو وار په خندا شواو ويې ويل: سم انګريز ښکارې، واوا

زما يې هم خنداراوسته، په خندا مې ورته وويل: مولانا صيب ! بدخو به نه ښکارم؟

دې وخت کې شاوخوا رانه تاو راتاو شو اوپه خندا يې غبرګه کړه

ـورکېږه تورنه، هر اندام دې پکې بيل بيل ښکاري شرم دی.

په حيرانۍ مې ورته وويل:نو تا تر اوسه په دريشي او پتلون کې څوک نه دي ليدلي؟

ـليدلي مې دي، خو په دوستانو مې نه لوربږي چې داسې درويشي واغوندي.

دې وخت کې جمال چې کاو باى پتلون يې له شين رنګه بلوز سره اغوستی و ، په خندا خونې ته راننووت.يعقوب يې په ليدو حيران شو په خندا يې په کندهارۍ لهجه وويل:اوهو نانينه الله دې راوله،تانه خو سم ژنۍ جوړ سوی.

جمال ورته په خندا ځواب ورکه: ظالمه ته خو يې هم يو ځل واغونده، څه !خيردی، د تورن لپاره يې يو ځل واغونده، اوس يې درته په شوق اخستي،که خوند يې درنه کړ ببرته يې وباسه،څه د زور کار خو نه دی.

دې سره يې له واره خپل کاوباى پتلون چې له نورجامو سره په توشک پراته وو ، راپورته که، موږ يې له خپلې خونې نه د باندې ووېستو ،کوم شل دقيقې وروروسته يې ورخلاص که موږ يې ليدلو ته ډېره تلوسه درلوده،خو ګورم چې له ور نه يې سره راووت.

ـوه جماله ته راشه کنه يار.

دې سره موږ دواړو پخ وهل خو ښه و جمال په منډه خونې ته ور دننه شو ، لږ وروسته دواړه له خونې راووتل، ګورم چې يعقوب په خپلې دربشۍ کې سم ورک دی، کورتۍ يې ان په زنګنونو لړېده او د پتلون پيڅې يې ورته ښه

وهلې وې، اوس څوک خپله خندا ټينګه کړي، د دالېز په يو کنج کې جمال له ډېرې خندا کېناست او بل کې زه، دا ځکه چې په ښار کې يې هم له موږ سره لانجه کوله، له موږ نه به لرې ولاړ و ، نور به يې زړه تنګ شوی و ، ما ته خو يې څه نه ويل، يو وار يې جمال سره په جنګ شو دوه واره يې پې وکړل، خو جمال چېرته غلی کېده، بيا مې په ډېر عذر او زاريو هغه کاوباى پتلون له تور او سپين (بلوز) سره پرې واغوستل چې ډېر ښايسته ښکاريده، د کاوباى پتلونونو يوه ښېګڼه داده چې هم په زوړ او هم په ځوان کې ښه ښکاري، خو يعقوب بيا ان د شپې هم ورسره ويده کېده، داسې فکر ونه کړئ چې يعقوب بې سواده و او له سره يې ښار نه دی ليدلی، نه ښه پوی هلک و ، په انګريزي، پښتو ، درې او اردو ژبو ډېر ښه پو هېده، خوهغه بيل ډول هلک و.

خير په دې خبرو به مو سرنه په دردوم، پوره دوه مياشتې مو د راډيويي او تلويزيوني پروګامونو درس ووېلو ، لکه کول ايډټ، پريمير ، نور اړين د کمپيوټر پروګرامونه، د خپرونو جوړول او داډول ډېر نورکارونه مو هم زده کړل، ډاکټر صيب به هره ورځ زموږ خبر اخيسته، همدا چې کورسونه مو خلاص شول ډاکټر صيب امر وکړ چې زه کابل ته لاړ شم، جمال او يعقوب د اوس لپاره کرمې ته ورولېږم او له ځان سره به هغه بمونه هم کابل ته راوړي، يعقوب په دې خپه و ، چې ډېره مې پرې کمه کړه، خو کابل ته تګ هم ونه شو ، جمال او يعقوب ويل چې موږ څو ورځې دلته پاتې کيږو ترڅو چې ډېرې مو لوېې شي، خو ما ورسره ونه منله ورته مې وويل چې سبا لاړ شي، زه ترې د تورخم په لاره کابل ته روان شوم، مخکې له دې چې له تورخم نه ننګرهار ته حرکت وکړم، اوښي ته مې زنګ وواهه چې جلال اباد ته راشي، همداسې وشول، شپه مو په جلال اباد کې له اوښي سره يو ځای تېره کړه، اوښي مې ويل چې خورېې ترپخوا بيا يو څه ښه شوې، ياني په څلورويشت ساعتونو کې يو ساعت يا دوه ساعته لږه ښه وي، ډاکټر صيب چې راته د کوم صراف پته راکړې وه، پيسې مې ترې واخيستې يو څه مې ترې خپل اوښي ته ورکړې چې دوا دارو پرې واخلي، هغه کلي ته روان شواو زه مخ په کابل روان شوم، په کابل کې مې اوله شپه له يو ملګري سره وکړه، په سبا مو په دربمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکروریانو کې یو اپارتمان په کرایه کړ، لوښي، کمپیوټر، یو سیټ ښه ښایسته دوبۍ کوچونه، هرڅه مې ورته واخیستل، ښه ښایسته کور مې جوړ که، اخیر په یوې ملي راډیو کې راتلونکی رئیس او یا مرستیال وم، زه کوم بې سواده نه وم چې دا خبره مې وکړه، دا منم چې ما به ډېرې لوړې زده کړې نه وې کړې او یو نظامي سر تیری وم، خو له ډېرو رییسانو، وکیلانو او معینانو نه ښه وم، د مصلحت حکومت دی، که څوک په څه پوهېږي او کنه نه پو هېږي، غټ پوست باندې یې ښېښه اچولې وي، تاسو به وایئ چې زه خو په هر څه پوهېږم نو بیا ولې داسې کوم؟ خو که تاسو زما پر ځای وای تاسو څه کول؟ زه خو په لوی لاس داسې شوم، ځکه خو اوس د ولسمشر په وژلو پسې راوتی یم، هغه چې ټول افغان ولس ته خیانت کوي او ورسره ځان له ملایکې نه کم نه ګڼي ، په افغانستان کې هرڅوک تر خپل توان پورې خیانت کوي او کړی یې دی، خو د ځینو باندې ټول خلک خبرېږي او د ځینو بیا پټ وي.

خبره رانه بله خوا لاړه؛ یوه اونی مې په کابل کې تېره شوې وه، چې ډاکټر صیب راته زنګ وواهه ویل یې چې یو کس ستا خواته درځي ځینې اسناد ونه ور سره دي، هغه در سره واخله او سبا ته دملي راډیو تلویزیون رئیس خواته لاړ شم، خو زه له دې و ېرېدم چې څوک مې ونه پیژني، هسې نه هدف ته له رسېدلو نه مخکې ونه نیول شم، په سبا مې لوکسه دریشي واغوسته، شخه نیکټایي مې وتړله، دیپلومات بکس مې په لاس کې ونیو او په خپل موټرکې روان شوم، کله چې د رئیس شعبې ته لاړم، ګورم چې یوه ښایسته جنۍ د مېز شاته ناسته ده، پوه شوم چې دا یې سکرتره ده، د ناستې بلنه یې راکړه، څو شېبې وروسته د رئیس شعبې نه دوه کسان راووتل، جنۍ لومړی زما نوم وپوښته بیا د رئیس شعبې ته ورننوته، لږ وروسته راووته، زه یې د رئیس شعبې ته بوتلم او خپله ووته، له څو شېبو خبرو وروسته حیران شوم، سخت حیران، هېڅ باور مې نه کېده چې موږ دې دومره ځواک ولرو ، کله کله به مې له ځان سره ویل چې دوی هسې زموږ د ډاډ لپاره وایي چې موږ په هره اداره کې کسان لرو ، باور به مې نه کېده، ځکه رئیس ما ته د راډیو تلویزیون د نشراتو د مسئولیت مبارکي راکړه، حال دا چې ما لا خپله عریضه هم نه وه ورکړې، خو ټول قانوني کارونه مې خلاص شوي وو ، ان نوم مې هم بدل شوی

و ، له تورن توریالي نه په (وحید الله وحید) بدل شوی و ، په خوشالۍ خپل کور خواته روان شوم، ټوله شپه مې له خوشالۍ خوب ونه که، ډاکټر صیب ته مې ټوله کیسه په تیلیفون کې وکړه، خو هغه هیڅ حیران نه شو ، یو څه لار ښوونې یې راته وکړې، نور مې تیلیفون بند که او ویده شوم.

کله چې سبا سهار دفتر ته لاړم، اول د رئیس خواته ورغلم، له سترې مشې وروسته یې په یو لوی هال (سالون) کې کاروکونکي راټول کړل او زه یې ورته د نشراتو د نوي مسئول په توګه وروپېژندلم، زه اوس د ژورنالیزم له پوهنځي نه فارغ وم، نه یم خبر دا چا به فارغ کړی وم، ما په راډیو تلویزون کې دنده پیل کړه، خو تر څه وخته ددې اداري کارونه راته نوي وو ، ښه و ، په لږ وخت کې مې ځان په ټولو کارونو او د نشراتو په سیستم پوه کړ، هغه داسې اداره ده چې د ځینو کارکوونکو ان شل دېرش کاله کېږي چې دلته کارکوي، خو په موقف کې یې لا هم تغیر نه دی راغلی، بله عجیبه راته دا ښکاره شوه، چې یو کس به مثلاً د خپرونې مواد راوړل، لکه راپور، مرکې، بل کس به ورته سکرپټ لیکه، بل کس به ایډیټ کاوه، بل کس به بیا خپرونه پرزنت کړه او بل به بیا میکس کړه، حال دا چې دا ټول د یو کس کار دی، یانې هرڅه هلته داډول دي، په راډیو تلویزیون کې شاوخوا دوه نیم زرو کسانو کارکاوه، ډېره عجیبه ده کنه؟ دلته یوه خپرونه په شپاړسو کسانو جوړېده، خو کله به دې چې د کیفیت له پلوه تلله، په افغانستان کې د ټولو رسنیو له خپرونو نه بې کیفیته وه، د راډیو او تلویزیون خپرونو کې ذوق او سلیقه او نوښت ډېر اړین توکي دي، خو دې خپرونو کې د نوښت څرک نه لیدل کېده، کله مې چې د شخصي رسنیو خپرونې وکتلې خپلو خپرونو ته مې زړه تنګ شو ، هرې شعبې ته چې به ننوتم، د هر یو په لاس کې به د چایو ګېلاس و ، یا به په څوکۍ او یا هم په مېز به ناست وو او ګپ به چا لان و ، خو د ښځو او نجونو غږ به ان دوهم پوړ ته هم راته، هره ورځ چې به راتلې نو ما فکرکاو چې پوره یو ساعت خو به یې په ځان خواري کړې وي او عمر ته به دې چې کتل ځلوېښتو کلونو نه به پورته وه.

له یوې خوا زاړه مامورین په اصلاحاتو کې منفک شول، او یو څه تقاعد شول، ما یې پرځای زلمیان استخدامول، چې په دې ډله کې مې خپل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مقرر کړل، په لږه موده کې خپرونې یو څه ښې شوې او هم تلویزیون او راډیو لیدونکي او اورېدونکي پیدا کړل، په دې دوران کې د ښځو په هکله په دې پوه شوم چې ښځه وزړنه خو کار یا دنده ترې مه اخله، داسې نه و چې دوی اقتصادي ستونزې درلودې، دوی هم غوښتل چې لکه نارینه ګان له کورنه د باندې کار وکړي او په ټولنه کې ځان ته موقف جوړ کړي او ځینو ته بیا په کور ناستی خوند نه ورکاو.

له بده مرغه دا اصلاحات زما په وخت کې شروع شول، ځکه خو مامورینو دا هرڅه له ما انګېرل.

څه موده وروسته چې مې پام شو، همکارانو رانه سخته وېره لرله، په لومړیو وختونو کې نه وم خبر، خو دا هرڅه په کلاره وشول، ځکه له یو ې خوا زماني له ما نه خواږه اخیستي وو، په اسانۍ مې خندا شونډو ته نه راتله، د ملګرو په خبره ډېر جدي وم او له بلې خوا منفکیانې هم زما په شتون کې وشوې، چې زه پرې سخت خپه شوم، ځان سره مې وویل ته یې څه کوې ! ته خو د بل کار لپاره دلته راغلی یې، چې ښې خپرونې لري او که بدې په تا یې څه؟

خو چې بېکاره خپرونه به مې ولېده یا واورېده ځان به مې نه شو کنټرولولی، کنه ما یو اځې څه باندې دوه میاشتې په یو شخصي راډیویي او تلویزیوني پروډکشن کې له خپلو ملګرو سره زده کړې کړې وې، خو پېښوریان بیا ډېره پراخه مطالعه او پوخ علم لري او بل دا چې ډېر هنرمند خلک دي، هغوی ته د تعلیم زمینه برابره ده او مهمه خبره داده چې هغوی خپل وخت بې ځایه نه تېروي، په لږ وخت کې یې هرڅه را زده کړل، خو دې دفتر کې خلکو ان ځلوېښت کاله تېر کړي وو، خو اوس هم په څه نه پوهېدل، ټول مامورین داسې نه وو خو داسې مامورین ډېر زیات وو، کله کله به ځینو ما مورینو ویل: د دوه روپو همدومره ګوره وي.

هغه په دې مانا چې د مامورینو میاشتینی معاش دوه نیم درې زره افغانۍ وې، خو ځینې پکې داسې کسان هم وو چې ډېر ښه کار یې کاوه، هغوی به په یو ډول احساس خپل کارونه تر سره کول، هغوی ته مادیاتو ارزښت نه درلوده، خو دا ډول کسان په ټولنه کې ډېر لږ وي.

د ژور خفګان یو کتاب راته یو ملګري له کابل نه راوړی و، هغه د ارواییې ناروغۍ ډاکټر دی او دا کتاب یې په خپله لیکلی و، کتاب مې چې ولوست، غټ تشویش راته پیدا شو، ځکه د رواني ناروغۍ نښې راته په هر افغان کې ښکارېدې، او که رښتیا ووایم د (ډېپریشن) او ژور خفګان په اړه دغې کتاب زما ډېپریشن لا زیات کړ، بیا مې خپل دغه ملګري ته یو لیک ولیږه، ورته مې ولیکل، چې داسې بل کتاب چاپ نه کړې، ځکه د دې پرځای چې څوک ترې ګټه واخلي، برعکس غم او اندېښنې ترې اخلي، ما ورته لیکلي وو، چې په لسو کې پینځه نوي سلنه افغانان په رواني ناروغیو اخته دي چې یو یې زه په خپله یم.

څه به مو سر خوږوم، اخیر مې په دفتر کې خپل سلوک کې تغیر راوسته، ځکه او به له پاسه خړې وې، ما به څه د خلکو دښمني اخیسته؛ ما د خپل تندي ګونځې هوارې کړې او ټول همکاران مې دوستان شول، ان د زړه خبرې به یې راسره کولې، هیڅ پوه نه شوم چې دوه مره ډېر وخت څه ډول راباندې تېر شو، د ثور د اتمې جشن ته لس ورځې پاتې وې، چې د جمهوري ریاست مطبوعاتي دفتر نه موږ ته د امادګۍ خبر راغی، خو خبر نه وو چې د ولسمشر د مرګ خبر هم جشن پورې تړاو لري، د مکتوب له رسېدو سره رئیس خپلې شعبې ته وغوښتلم، راته یې وویل چې د جشن لپاره ټول اړین وسایل او کارکونکي اماده کړه، هغه نور څه ویل هم غوښتل، خو ما یې خبره پرې کړه، په ښه ډاډ مې ورته وویل چې ددې ورځې لپاره ما له پخوا نه فکر کړی، ته بېغمه شه، له دې سره یې په خندا وویل:- خودیت میفامي دیګه.

هسې هم زما د ښه کارنوم په ټول دفتر کې خور ؤ، رئیس به څنګه په ما باور نه کاو، د تخنیک د برخې مسئول ته مې امر وکه چې د جشن لپاره ټول وسایل اماده او چک کړي، بیا یې ځانګړې خونې کې (قرنطین) یابند کړي، چې دې کارسره رئیس زښت ډېر خوشاله شو، بیا یې دا خبره ان د جمهور رئیس دفتر ته هم کړې وه، هغوی ته مې وویل چې په هیڅا هم اعتماد پکار نه دی، دا احتیاط لپاره باید دا وسایل په محفوظ ځای کې وي، خو اصلي راز بیا ما سره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غونډې لپاره مې هرڅه اماده کړي وو، ځکه چې مونږ بايد غونډه ژوندۍ په تلويزيون کې ښودلې وای، يواځې کامرې پاتې وې، ځکه چې مونږ دومره ډېرې کامرې نه درلودې چې هم زمونږ د ورځينو خپرونو لپاره ترې کار واخلو او هم يې د جشن لپاره په خونه کې بندې کړو، کله چې غونډې ته دوه ورځې پاتې شوې، د رخصتۍ په وخت کې د وسايلو د چک په بهانه هغې خونې ته لاړم کوم چې د جشن وسايل پکې ساتل شوي وو او يعقوب لکه پيره دار ورته ناست و، خونې ته ننوتم او يعقوب مې بهر ودراوه، څلور واړه مايکونه مې په خپل ډيپلومات بکس کې واچول او له خونې ووتم، يعقوب ته مې وويل، چې هرڅه منظم دي، خو څوک ورته پرې نه دې، د جمهوري رياست ترټولو کلکه غوښتنه د وسايلو امنيت و، چې دا کار ما له پخوا نه تر سره کړی و.

کله چې زه کابل ته راتلم، يعقوب او جمال کرمې ته لاړل، هلته يې دوی دواړو ته په مايک کې د چاودېدونکو توکو چلونه او کارول ټول ښودلي وو او همدوی له کرمې نه تر کابله له ځانه سره راوړل، د شپې مو په مايکونو کار شروع که، ډېر اسانه کارو، خو اصلي خبره داوه چې مونږ ته اسانه شوی و، فقد يوه وړه اوسپنه لکه د مبايل بطرۍ چې شاوخوايې واړه، واړه سيمان درلودل او د اوسپنې شاوخوا ته بيا يو ډول د ښيښو په شان څه ترې چاپيره شوي وو، په لږ وخت کې مايکونه جوړ شول، مايکونه مې ژر چک کړه چې روغ دي او که خراب، د مايک آخزه روغه وه، مونږ د مايک له سيمانو سره غرض ونه که، خو د احتياط لپاره مې وکتل، جمال دوئ دا مواد په کرمې کې ازمويلي وو، ټول ترې ډاډه و.

په سبا مې مايکونه بېرته دفتر ته يوړل او په خپل ځای کې مې کېښودل، بس د ولسمشر مرګ ته شپې را لنډېدې او هغه ورځ هم راغله چې سهار وختي زما تر نظارت لاندې د غونډې لپاره ترتيبات روان وو يعقوب او جمال ټول کارونه زمونږ د پلان له مخې جوړ کړل، لومړی يې ستېج او ستيج باندې د مايکونو سيستم، له راډيو تلويزيون او لوډسپيکر سره عيار کړل، هغه جوړ شوي مايکونه يې په ميز ودرول، يعقوب او جمال خپل کارونه داسې منظم پر مخ بېول لکه لس کلنه تجربه چې لري.

دښاراوشاوخوا سيمه خو لا يوه مياشت وړاندې امنيتي کسانو په اجاره کړې وه، خو په دې سهار چېرته چې عسکر او پوځيان وو دلته راغلي وو، اخير جشن و، زمونږ نطاقانو له سهار اتو بجو نه په ستېج باندې شعرونه او شعارونه ويل، خو په ما هيڅ وخت نه تېرېده، جمال اوس له دې ځای نه تللی و، هغه له موټر سره راته د زړو مکرويانو په سړک ولاړ و، کله، کله مې د هغه خبر هم اخيسته، ډاکټر صيب مې له جمال سره په تماس کې کړی و، چې د هرې شېبې خبر ترې واخلي، ځمکې راته ځای نه راکاو، کله، کله به وېرې پسې واخيستم، بيا به مې ماشومان سترګو ته ودرېدل، ځکه تر اوسه مې لا زړه هماغسې ډک پاتې و.

د دې جمهور رئيس وژل زما نه بلکې د ټولو افغانانو ارمان و، افغانانو په دې باور درلود چې دا جمهور رئيس به افغانستان ته سوله او پخلاينه راوړي، خو پوهان په دې پوهېدل چې دا رئيس جمهور به د هېواد جرړې وباسي.

له ځانه سره مې پرېکړه کړې وه چې دا به زما وروستي عمليات وي، نور به په کور کېنم او له سره به خپل ژوند پېلوم، ښه پوهېدم چې ولسمشر دلته راځي خو کله به وېره راسره پيدا شوه، چې که رانه شي، که مخکې له وخت نه څه ګډوډي رامنځ ته شي، بس وسوسې وې چې تلې راتلې، که مو فکر کړی وي د امتحان شېبه ډېر سخته وي هرڅوک ترې وېرېږي، دا هم زما د امتحان ورځ وه، داسې امتحان چې ډېره موده مې پرې کار کړی و او دا زما لپاره وروستی چانس هم و، هره شېبه مې خپل ساعت ته کتل، اته نيمې شوې، نهه شوې نهه نيمې شوې خو د ولسمشر درک ونه لګېد، لسو ته لس دقيقې پاتې وې چې نطاق په يو ډول احساساتي لهجه ولسمشر ته ښه راغلاست وويلو، ګورم چې ولسمشر په جيپ موټر کې په غونډه راننوت، ناست کسان يې د احترام لپاره له خپلو ځايونو نه پورته شول، يوه لنډه دوره يې ووهله، له جيپ نه راکوز شو، په شونډو يې مُسکا غوړېدلې وه او لاسونه يې خلکو ته ښورول، له بلې خوا په ستېج باندې بدحال و، کله به وياند راوړاندې شو او کله به ويانده، مراسم ښه په درز کې روان وو، د پخوا په پرتله امنيتي تدابير ډېر سخت شوي وو، ځکه خو دولتي چارواکي په ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډه زړه په جشن کې ناست وو، خو زه نه یم پوه شوی چې مراسم څه ډول وو، چا خبرې وکړې او څه څه کارونه وشول. سخت ستړی شوی وم، ځکه چې زه شاوخوا ګرځېدم، همکارانو ته به مې لارښوونې کولې، د ژوندیو نشراتو پوښتنه به مې کوله، چې دې وخت کې، زموږ نطاق ولسمشر ته بلنه ورکړه چې ستېج ته راشي او ورسره ټول ناست خلک یو ځل له خپلو ځایونو نه پورته شول، خو د نطاق له غږ سره په ما سمه تبه راغله، زړه مې سخت وارخطا و، دا وخت له ستېج نه لږ غوندې لرې تللی وم، ولسمشر خبرې پیل کړې خو زه لکه مېخ شوی چې یم، دې وخت کې جمال راته زنګ وواهه، له زنګ سره لکه له خوب نه چې ویښ شم، پرته له دې چې څه ورته ووایم، ټلیفون مې بند که او ښه چابک مې ځان ستیج ته ورنژدې که، خو د ستیج شاوخوا نګه چاپلوسان ولاړ وو، ما کوښښ کاوه په داسې ځای کې ودرېږم چې مایک راته سم ښکاره شي، دې کې تقریباً شل دقیقې تېرې شوې، نور مې زړه پرسېدلی و، نور مې حوصله نه وه پاتې، پوه شوم چې کار خرابېږي، ستیج ته وړاندې لاړم، ولاړو کسانو ته مې په ډېر ادب د ناستې بلنه ورکړه، ما وې چې ولسمشر سم نه ښکاري، ژوندي نشرات دي، کور یې ودان ځینې په خپلو ځایونو کې کېناستل او ځینې بیا ان له مانه هم شله وو، خو له دې کار سره ما ته لار صافه شوه، دې وخت کې د ولسمشر خبرې پای ته نېژدې وې، چې مبایل مې پسې راوویست، ما وې چې همدا اوس وژل کېږم هم ژوندی به رانه لاړ نه شي، تقریباً خبرې یې خلاصې وې خدای پا ماني یې کوله، چې مبایل مې غوږ ته ونیو ،له مایک سره مې مخامخ کړ او ټنې مې کېکاږله او ورسره داسې درزشو، چې ولسمشر یې ان په د ېوال وویشت، ګډوډي شروع شوه، هرچا کوښښ کاو چې ځان وباسي، په منډه مې ځان جمال ته ورساو، ټوله سیمه یو ناڅاپه کلا بنده شوه، خو زما په موټرد لوړ پوړو چارواکو د موټرو ټاپه شوی کارت لګېدلی و، چا راته څه نه شو ویلی، یعقوب له ما نه مخکې موټر ته راغلی و، په یوه شېبه کې مکرویانو ته ورسېدو، موټر مو د باندې ودراو، په منډه کورته ورننوتو، دستي مې ډاکتر صیب ته زنګ وواهه، لاسونه او پښې مې رپېدل، سخت ډارشوی وم، په ډېرې سختۍ مې ډاکتر صیب ته وویل: کارو شو.

ولسمشر ما وژلی ارش ننګیال

دې خبرې سره له ها خوانه د خنداګانو غږونه پورته شول، پسې مې د ډزو غږونه هم واورېدل، ډاکټر صیب د کامیابۍ مبارکي راکړه او ویې ویل، چې همدا اوس ځانونه راوکاږی..ما خپله فرانسوی ږیره ژر، ژرکله کړه افغاني جامې واسکټ او پکولونه مو په سره کړل، کور مو قلف که او خپل موټر کې مو لوګر خواته حرکت وکړ، خو داسې بده ورځ مې په خپل عمر کې هم نه وه لیدلې، ډېری خلک لا له پېښې خبرهم نه وو.

جمال دوی ته مې وویل چې څو ورځې به لږه ګډوډي وي، خو بیا که خدای کول ډېر عمر به امن او کراري وي، ښه و تر لوګر پورې له ډېرو تالاشیو نه ژوندي ورسېدو، لوګر نه خوست ته لاړو هلته مو هم یوه قرارګاه وه، هلته مو ښه شپه تېره کړه، موټر مو پکې ودراوه، سبا سهار له لمانځه نه وروسته مو (ببرک تانې) ته حرکت وکړ، ببرک تانې نه، علي زیو ته ورسېدو ډاکټر صیب ته مې زنګ وواهه، د هغه خوشحالي مې د ټلیفون په غږ کې حس کړه، چې ویل یې میرام شا ته ځان راورسوئ، څو ساعته وروسته مرکز ته ورسېدو، کوم زر کسان به په یوې کلا کې راټول شوي وو، زموږ په لیدلو ټولو زموږ په خوا رامنډې کړې، څو چې مې ځان ته پام کېده، هوا ته پورته شوی وم، کوم لس دقیقې یې په اوږو کېنولی وم، په دې ورځ مشرانو او کشرانو زموږ ښه هرکلی وکړ، ډاکټر صیب خو په جامو کې هم نه ځایېده، بس میلمستیاوې او انعامونه راته راکړل شول، ډېرو خو پېژندم، خو دا وار چې هر ځای ته تللم، خلکو به یو بل ته ویل: دغه دی تورن !.

ځینو خو به داسې فکر کاوه چې تورن یانې تورزن.

زموږپه مرکزکې مو یو ځانګړی دفتر درلود چې د تلویزیونونو او راډیوګانو خپرونې پکې لیدل کېدې او اورېدل کېدې او ځینې مهمې خپرونې یې ثبتولې هم، دغه عملیات زمونږ د ملګرو له خوا نه هم په یوه سیډي کې بازار ته وړاندې شول، خلکو به زمونږ لخوا جوړې شوې سیډي ګانې لکه ډرامې داسې کتلې، د ولسمشر په وژلو سره ټوله نړۍ ولړځېده، له (سي ان ان) نه نیولې بیا تر سیمه یزو رسنیو پورې د ولسمشر په وژلو رپوټونه او بحثونه جوړکړل، زما تصویرونه یې په تلویزیونونو کې ښودل، او د رادیو ټلویزون رئیس بندي شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاو خوا درې څلور میاشتې دلته ایسار شوم، کورته مې سخته تلوسه وه، ځکه میرمن مې تر پخوا یو څه ښه شوې وه، غوښتل مې چې په خپلو سترګو یې وګورم او خپل غمونه ورسره وژاړم. دا هم ورته ووایم چې ما د خپلو اولادونو بدل واخیست.

د جمعې ورځ وه چې ډاکټر صیب نه مې د کورته تګ اجازه واخیسته، درې ساتونکي یې راسره کړل، د روانېدو پرمهال یې راته په خندا وویل: تورنه ! ستا دا زړورتیا او قرباني کومه بې مانا کیسه نه ده، دا منم چې تا ولسمشر وواژه، دا ډول کار د نړۍ په تاریخ کې ډېر لږ تر سره شوی دی، خو ته یو واقعي اتل یې، تا د انسانیت، افغانیت او مسلمان په جامه کې یو لوی خاین او د کفارو ګوډاګی او جاسوس وواژه، نړۍ به هم په دې پوه شي چې که د ټولو افغانانو په خوښه او سلا یو ریښتینی او مسلمان انسان د دې خاورې مشر انتخاب نه شي دلته به د نورو په خوښه او د نورو په ګټه رالېږلي ګوډاګیان که ټوله نړۍ هم ورسره وي بریالي نه شي.

ماته هغه وخت دا خبرې هسې ګپ ښکارېدې، کله به شیطان راته وسوسه راپیدا کړه، له ځانه سره به مې وویل، هسې مو سړی راباندې خراب که، خدای خبر که افغان دولت کې تاسو ته څوک برخه درکړي، کله به مې ویل، که دا حالت لکه څنګه چې مو ږ فکر کاوه د خبرو او سولې له لارې سم شي نو دا ځل به د رادیو تلویزیون د نشراتو مسئول نه بلکې د رادیو تلویزیون رئیس شم.

زه هم عجیب سړی یم، د خپل خیال پلو کیسې تاسو ته کوم، خیر لږ،لږ دې دا هم پکې وي، رابه شم اصلي کیسې ته، ډاکټر صیب راته ویل چې بل سبا ته لاړ شم، ما هم ورسره ومنله، بل سبا یې ښې ډېر پیسې راکړې او د کور په لور روان شوم، شپه مې کلي ته ورسوله او ملګري رانه سپین غره ته لاړل، ډاکټرانو ویلي وو، چې له میرمینې سره مې باید ډېر ښه سلوک وشي، هغوی ویلي و چې د دې درمل د مور، پلار او خاوند مینه او محبت دی، ترڅو چې هغه تېر وختونه یې هېر شي، هېرېدل چېرته خو دا مې زړه ته ولوېده چې که مو ږ یې خوشاله وساتو کېدای شي چې یو څه ګټه به ورته ورسوي، اوس مې غچ اخیستی و اوس نو ما ته همدا کار تر ټولو لوی کار و چې د خپلې میرمنې د درد دوا شم، له کلي خو هسې هم نه شوم وتلی، بس ټوله ورځ به یې سرته ناست وم، په لومړیو وختونو کې به په شپه ورځ کې کله د یو ساعت لپاره او کله دوو ساعتونو لپاره رکه روغه شوه، خو همدا چې ما شومان او هغه ناوړه پېښه به یې په زړه شوه، په همااغې شېبه به بې هوښه شوه، خو کرار کرار ښه کېده، یو وخت داسې هم راغی چې په ورځ کې به څلور یا پینځه ساعته ښه وه، سړی په خپل عمر نه پو هېږي او نه خو کوم مامور وم چې د معاش لپاره به مې ورځې شمېرلې، خو داسې ورځ مې هم ولیدله چې الله پاک یو ګلالی ځوی راته را ډالۍ کړ، یوا ځې ځوی نه بلکې د ځوی له پیدا کېدو سره زما د میرمنې حالت هم ښه شو.

دقیق وخت خو راته نه دی مالوم چې په کلي کې مې څومره وخت تېر کړ، خو دا مې په یاد دي چې په لومړیو کې حالات یو څه خراب شول، د حالاتو د ډېرو خرابېدو د مخنیوي لپاره ټول همدې یوې نتیجې ته ورسېدل، چې د افغانستان د حالاتو د کنټرول کېدلو یوا ځینۍ د حل لاره بیړنۍ لویه جرګه ده؛ لویه جرګه جوړه شوه، ټولو افغانانو او د ټولو افغانانو او د ټولو سیاسي ګوندونو استازو پکې برخه واخیسته، په دې لویه جرګه کې ګډونوالو یو بل د معدني اوبو په بوتلونو سره ونه ویشتل او نه هم د بهرنیو جاسوسانو نه جوړه یوه لویه جرګه وه، بلکې رښتیا هم د ټولو افغانانو په خوښه یو ملي حکومت جوړ شو، خلکو د خوښۍ جشنونه کول، څه وخت وروسته، په کور کې د غرمې په خواږه خوب ویده وم، چې دروازه وټکېده، په غږ یې راویښ شوم، کله چې دروازې ته ووتم، څو پوځي موټرونه او په عسکري لباس کې خلک له کوره تاو شوي دي، خو دا ځل یې زما د کور دروازې ته بم کېښنښود، بلکې دروازه یې وټکوله او چې زه بهر ور ووتم بې له کومې خبرې په هرڅه و پوهېدم، بې له دې چې کورته ننوځم په موټر کې یې واچولم او حرکت مو وکړ؛ دا حکومت زما په هڅو او زما د ملګرو په وینه جوړ شوی و او همدې حکومت زه بندي کړم؛ زما مېرمن اوس ښه شوې ده، اوس کله، کله بندیخانې ته راځي او ماته پاکې جامې او نور څه چې زه ورنه وغواړم راوړي، ځوی مې هم غټکی شوی دی، زه ورته ډېر خوشاله یم،اخیر د ړندې سترګې اوښکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر ما وژلی — ارش ننګیال

په دې دوران کې کوم وهل ټکول نه وو، په لومړنۍ محکمه کې راته د عمر قید سزا واورول شوه، ځکه په زغرده مې وویل چې (ولس مشر ما وژلی !)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library